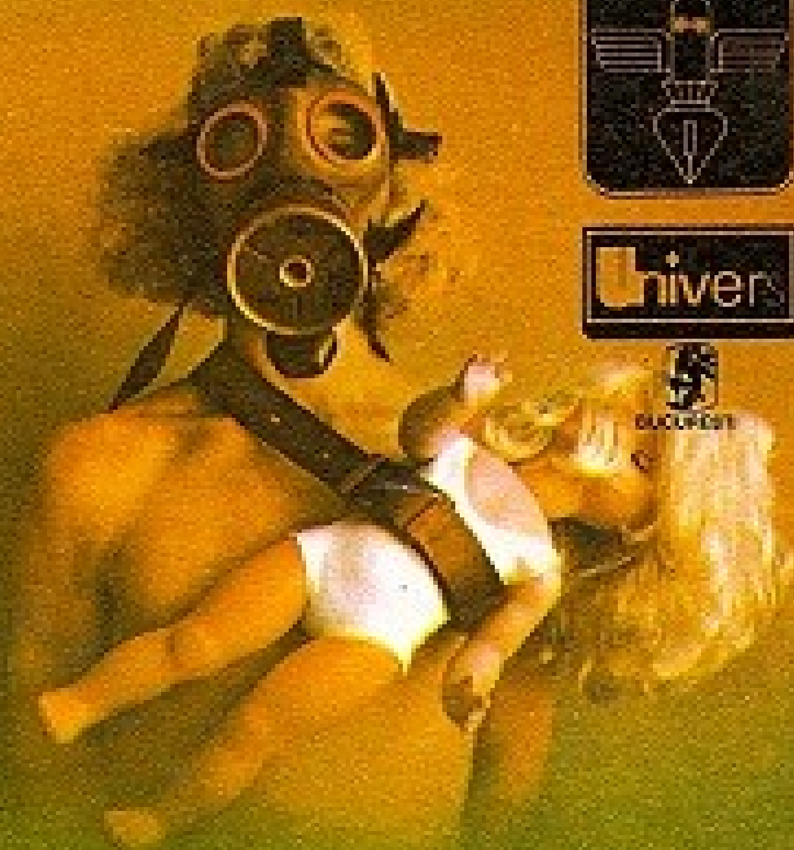
MICHAEL CRICHTON

GERMENUL ANDROMEDA

COLECȚIA ROMANELOR ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

Univers

Michael Crichton

Germenul Andromeda

(THE ANDROMEDA STRAIN)

Lui
A.C.D., doctor în medicină,
care a sugerat pentru prima
oară problema.

Nu s-a demonstrat niciodată în mod satisfăcător cât de preţioasă este inteligenţa umană pentru supravieţuire.

JEREMY STONE

Cu cât creşte putinţa de a vedea, cu atât cresc şi cheltuielile.

R.A. JANEK

CUPRINS

GERMENUL ANDROMEDA

ACEST DOSAR ESTE STRICT SECRET

Consultarea lui de către persoane neautorizate constituie un delict criminal, pasibil de amendă până la 20.000 de dolari şi pedeapsă cu închisoarea până la 20 de ani.

REFUZAŢI PRIMIREA DE LA CURIER DACĂ SIGILIUL NU ESTE INTACT

Curierul este obligat prin lege să vă solicite legitimaţia 7592. El nu are dreptul să înmâneze acest dosar fără prezentarea unei astfel de dovezi de identitate.

ZIUA ÎNTÂI
Contactul

1. ŢARA HOTARELOR PIERDUTE

Un om ţinând în mână un binoclu. Aşa a început: cu un om stând pe marginea drumului, pe o înălţime dominând un orăşel din Arizona, într-o noapte de iarnă.

Probabil că locotenentului Roger Shawn nu i-a fost uşor să folosească binoclul. Metalul trebuie că a fost rece, şi el s-a simţit stânjenit în şuba îmblănită şi cu mănuşile groase în mâini. Răsuflarea, şuierătoare în aerul luminat de lună, i-a aburit poate sticlele ochelarilor. A fost desigur nevoit să se oprească de nenumărate ori ca să le şteargă, cu un deget aspru de mănuşă.

Nu avea de unde să ştie cât de deşartă îi era strădania. Căci binoclul nu avea cum să îl ajute să pătrundă cu privirea în acest oraş şi să-i dezvăluie tainele. Ar fi fost mirat, să afle că cei care au reuşit până la urmă au folosit instrumente de milioane de ori mai puternice decât binoclul.

Această imagine a lui Shawn, rezemat de o stâncă, sprijinindu-şi braţele pe ea şi ţinând binoclul la ochi, are ceva trist, absurd şi uman. Căci, deşi stânjenitor, binoclul i-a fost poate plăcut şi familiar în mâini. Iar aceasta avea să fie una dintre ultimele senzaţii plăcute dinaintea morţii sale.

Ne putem închipui şi încerca să reconstituim ce s-a întâmplat începând cu această clipă.

Locotenentul Shawn cercetă oraşul încet şi metodic. Îşi dădu seama că nu era mare, doar o jumătate de duzină de clădiri de lemn, aşezate de-a lungul unei unice străzi principale. Şi foarte paşnic: nici o lumină, nici o mişcare, nici un sunet purtat de vântul domol.

Îşi strămută atenţia de la oraş la colinele înconjurătoare. Erau scunde, prăfuite şi tocite, cu vegetaţie pipernicită şi ici colo câte un arbore de yucea veştejit, acoperit cu o pojghiţă de gheaţă. În spatele colinelor, alte coline, şi apoi întinderea plată a deşertului Mojave, vastă şi fără drumuri. Indienii îi spuneau „Ţara hotarelor pierdute."

Locotenentul Shawn simţi că tremură din pricina vântului. Era februarie, luna cea mai rece, şi era trecut de ora zece. Merse înapoi, urcând drumul către duba Ford ce-l aştepta cu antena mare rotindu-se deasupra. Motorul torcea încet; era singurul sunet pe care putea să îl audă. Deschise portiera din spate şi se urcă închizând-o în urma lui.

Fu învăluit într-o lumină adâncă, roşie: lumină de noapte, pentru a nu fi orbit când ieşi afară, şi care făcea ca instrumentele şi echipamentul electronic să licărească verzui.

Soldatul Lewis Crane, tehnician electronist, îmbrăcat tot în şubă, era aplecat peste o hartă. Făcea calcule, consultând din când în când instrumentele electronice.

Shawn îl întrebă pe Crane dacă este sigur că au ajuns la locul indicat şi Crane îi confirmă că au ajuns. Amândoi erau obosiţi: călătoriseră toată ziua venind de la Vandenberg, în căutarea ultimului satelit Scoop. Nici unul nu ştia mare lucru despre aceşti sateliţi, atâta doar că făceau parte dintr-o serie de capsule secrete destinate să analizeze straturile superioare ale atmosferei şi apoi să se întoarcă pe Pământ. Sarcina lui Shawn şi Crane era să găsească capsulele după aterizare.

În scopul de a uşura recuperarea, sateliţii erau prevăzuţi cu dispozitive acustice care începeau să transmită semnale când ajungeau la o distanţă de opt mii de metri de Pământ.

Aceasta explica şi prezenţa echipamentului de radiolocaţie din dubă. De fapt, ea avea tot ce trebuie pentru a putea efectua în mod autonom operaţia de triangulaţie. În limbaj militar i se spunea „unitate individuală de triangulaţie” şi era extrem de eficientă, deşi lentă. Procedeul era destul de simplu: duba se oprea şi îşi stabilea poziţia înregistrând intensitatea şi direcţia undei radio emise de satelit. Odată acest lucru realizat, duba înainta cu 30 de kilometri în direcţia cea mai probabilă a satelitului. Apoi se oprea şi se calculau noile coordonate. În acest fel puteau fi reprezentate grafic o serie de puncte de triangulaţie şi duba se îndrepta către satelit pe un drum în zig-zag, oprindu-se la fiecare 30 de kilometri pentru a corecta orice eroare. Metoda era mai lentă decât cea cu două dube, dar mai sigură – armata considera că două dube în aceeaşi zonă ar putea trezi bănuieli.

Se scurseseră şase ore de când duba înainta către satelitul Scoop. Acum aproape ajunsese la el.

Crane bătu nervos cu creionul în hartă şi anunţă numele orăşelului de la poalele colinei: Piedmont, Arizona. Populaţie: 48 de locuitori; începură să râdă, dar lăuntric erau amândoi îngrijoraţi. Locul de aterizare considerat de către Vandenberg ca cel mai probabil se afla la 20 de kilometri nord de Piedmont. Baza Vandenberg calculase această poziţie pe baza observaţiilor radar şi a 1410 traiectorii prelucrate pe calculator. De obicei, estimările sale nu făceau erori mai mari de câteva sute de metri.

Şi totuşi, datele furnizate de aparatele de radiolocaţie nu puteau fi contestate, iar ele localizau semnalul satelitului exact în centrul oraşului. Shawn sugeră că unul dintre locuitori ar fi putut să-l vadă coborând – era fierbinte, deci luminos – să-l recupereze şi să-l aducă în Piedmont.

Presupunerea era raţională, cu excepţia faptului că un cetăţean din Piedmont care ar fi dat peste un satelit american proaspăt sosit din spaţiu ar fi anunţat pe cineva – presa, poliţia, NASA, armata, *pe cineva.*

Dar nimeni nu auzise nimic.

Shawn coborî prin spatele dubei, iar Crane se grăbi să-l ajungă din urmă, înfiorat sub izbitura aerului rece. Împreună, cei doi cercetară de sus oraşul.

Era liniştit, dar complet în întuneric. Shawn bagă de seamă că atât staţia de benzină cât şi motelul aveau luminile stinse. Şi totuşi ele reprezentau singura staţie de benzină şi singurul motel pe întindere de kilometri.

Şi apoi Shawn zări păsările.

Le puteau vedea în lumina lunii pline, păsări mari, alunecând în cercuri domoale deasupra clădirilor, trecând ca nişte umbre negre peste faţa lunii. Se miră cum de nu le observase mai înainte, şi îl întrebă pe Crane ce părere are despre ele.

Crane spuse că nu are nicio părere, adăugând apoi în glumă:

— Poate sunt vulturi.

— Într-adevăr, chiar aşa şi arată, răspunse Shawn.

Crane râse nervos, răsuflarea şuierându-i în noapte.

— Dar de ce ar fi vulturi pe aici? Ei nu vin decât acolo unde sunt mortăciuni.

Shawn îşi aprinse o ţigară, cu palmele căuş în jurul brichetei, apărând flacăra de vânt. Nu spuse nimic, dar se uită în jos la clădiri, la conturul micului orăşel. Apoi cercetă din nou oraşul cu binoclul, dar nu văzu nici un semn de viaţă sau de mişcare.

Într-un târziu, coborî binoclul şi aruncă ţigara în zăpada întărită, unde sfârâi şi se stinse.

Se întoarse către Crane şi spuse:

— Cred că e mai bine să coborâm şi să vedem despre ce este vorba.

2. VANDENBERG

La o depărtare de 500 de kilometri, în încăperea mare, pătrată, lipsită de geamuri ce servea drept Centru de comandă al misiunii Scoop, locotenentul Edgar Comroe stătea cu picioarele pe birou şi cu un maldăr de reviste ştiinţifice în faţă. Comroe era ofiţer de gardă de noapte, sarcină pe care o îndeplinea o dată pe lună, dirijând operaţiile de seară ale unei mici echipe alcătuite din douăsprezece persoane. În acea seară, echipa urmărea înaintarea şi rapoartele dubei codificate „Corsar Unu”, ce îşi croia drum prin deşertul Arizona.

Lui Comroe nu îi plăcea munca pe care o făcea. Încăperea era cenuşie şi luminată cu tuburi fluorescente; ambianţa, oarecum utilitară, îi era neplăcută. În mod obişnuit venea la Centrul de comandă al misiunii doar la ora prânzului, când atmosfera era diferită. Atunci încăperea era plină de tehnicieni preocupaţi, fiecare aplecat asupra unei singure sarcini complicate, fiecare încordat de acea anticipare reţinută care precede orice lansare în spaţiu.

Dar nopţile erau posomorâte. Noaptea nu se întâmpla niciodată nimic. Comroe profita de timp şi îl folosea ca să se pună la punct cu cititul. De profesiune era fiziolog, specializat în probleme cardio-vasculare şi interesul său se îndrepta cu precădere către tensiunile arteriale provocate de acceleraţii mari ale gravitaţiei.

În seara aceea, Comroe studia un articol intitulat „Stochiometria capacităţii de transport a oxigenului şi gradienţii de difuzie în condiţii de tensiune arterială gazoasă ridicată”. Îl găsea greu de citit şi nici măcar prea interesant. Aşa că se bucură de întrerupere, când difuzorul de deasupra capului, care retransmitea mesajele dubei în care se aflau Shawn şt Crane, începu să funcţioneze.

Shawn spuse:

— Aici *Corsar Unu* către *Vandal Zece*. *Corsar Unu* către *Vandal Zece*. Citeşti?

Comroe, amuzat, răspunse că într-adevăr citea.

— Suntem pe cale să intrăm în oraşul Piedmont şi să recuperăm satelitul.

— Foarte bine, *Corsar Unu*. Lăsaţi aparatul de radio deschis.

— Am înţeles.

Aceasta constituia o regulă a tehnicii de recuperare, aşa cum era prevăzută în Manualul de reguli operative pentru Proiectul Scoop. Manualul era un dosar gros, cenuşiu, aşezat pe unul din colţurile biroului lui Comroe, aşa ca să poată să îl consulte cu uşurinţă. Comroe ştia că schimbul de mesaje dintre dubă şi bază era imprimat pe bandă, devenind ulterior parte integrantă din dosarul proiectului, dar nu-i înţelesese niciodată raţiunea. De fapt, întotdeauna i se păruse că lucrurile erau foarte simple: duba ieşea, recupera capsula şi se reîntorcea la bază.

Dădu din umeri şi reveni la articolul asupra tensiunilor gazoase, ascultând numai pe jumătate vocea lui Shawn care spunea:

— Ne aflăm acum în interiorul oraşului. Am trecut pe lângă o staţie de benzină şi un motel. Totul este liniştit. Nici un semn de viaţă. Semnalele satelitului sunt mai puternice. Câteva blocuri mai sus se vede o biserică. Nici o lumină şi nici o mişcare.

Comroe puse revista pe masă. Timbrul încordat al vocii lui Shawn nu lăsa loc la îndoială. În mod normal, Comroe ar fi fost amuzat la gândul că doi oameni în toată firea sunt înspăimântaţi de faptul ca pătrund într-un orăşel adormit şi pustiu. Dar el îl cunoştea personal pe Shawn, şi ştia că Shawn, orice alte virtuţi ar fi avut, era total lipsit de imaginaţie. Shawn era în stare să adoarmă în mijlocul unui film de groază. Ăsta era omul.

Comroe începu să asculte cu atenţie.

Dincolo de trosniturile de fond desluşea uruitul motorului. Şi îi auzea pe cei doi pasageri ai dubei vorbind liniştit.

Shawn: E destul de linişte pe aici.

Crane: Da, domnule locotenent.

O pauză.

Crane: Domnule locotenent!

Shawn: Da?

Crane: Aţi văzut?

Shawn: Ce să văd?

Crane: În spate, pe trotuar. Parcă ar fi un trup.

Shawn: Ţi se pare.

Altă pauză, şi apoi Comroe auzi duba oprindu-se, în scrâşnet de frâne.

Shawn: Sfinte Dumnezeule!

Crane: Încă unul, domnule locotenent.

Shawn: Pare mort.

Crane: Oare să...

Shawn: Nu. Stai în dubă.

Vocea lui Shawn deveni mai puternică, mai oficială, când transmise mesajul.

— Aici *Corsar Unu* către *Vandal Zece.*

Comroe luă microfonul.

— Te ascult. Ce s-a întâmplat?

Shawn, cu vocea încordată, spuse:

— Domnule locotenent, se văd trupuri de oameni. Multe. Par a fi morţi.

— Eşti sigur, *Corsar Unu?*

— Pentru Dumnezeu, răspunse Shawn, bineînţeles că sunt sigur.

Comroe spuse blând:

— Îndreaptă-te către capsulă, *Corsar Unu*.

În timp ce vorbea se uită prin cameră. Ceilalţi doisprezece oameni din echipaj se holbau la el, cu ochii goi, fără a-l vedea. Ascultau transmisia.

Huruitul dubei se auzi din nou.

Comroe îşi ridică picioarele de pe birou şi apăsă pe butonul roşu de pe consolă marcat „Securitate”. Butonul declanşa izolarea automată a Centrului de comandă a misiunii. Nimeni nu mai putea intra sau ieşi fără permisiunea lui Comroe.

Apoi ridică receptorul telefonului şi spuse:

— Dă-mi-l pe maiorul Manchek. M-A-N-C-H-E-K. Convorbire urgentă. Rămân pe fir.

Manchek era ofiţerul de serviciu pe luna în curs, omul care răspundea direct de toate activităţile misiunii Scoop pe luna februarie.

În timp ce aştepta, Comroe îşi propti receptorul între obraz şi umăr şi îşi aprinse o ţigară. Prin difuzor se putea auzi vocea lui Shawn:

— Ţi se par morţi, Crane?

Crane: Da. O moarte liniştită.

Shawn: De fapt nu par cu adevărat morţi. Lipseşte ceva. Ceva ciudat... Dar sunt morţi cu toţii. Trebuie să fie câteva zeci.

Crane: Ca şi cum ar fi căzut în timp ce mergeau. S-au împiedicat şi s-au prăbuşit morţi.

Shawn: Pe tot cuprinsul străzilor, pe trotuare...

Din nou linişte, şi apoi Crane:

— Domnule locotenent!

Shawn: Sfinte Dumnezeule!

Crane: Îl vedeţi? Omul în veşmânt alb, care merge pe partea cealaltă a străzii...

Shawn: Îl văd.

Crane: Trece peste ei ca şi cum...

Shawn: Vine către noi.

Crane: Uitaţi ce este, cred că ar trebui să plecăm de aici, dacă nu aveţi nimic împotrivă...

Sunetul următor fu un strigăt ascuţit şi un zgomot ca de ceva care se sfărâmă. Transmisia se opri şi Comanda misiunii Scoop din Vandenberg nu a mai putut relua niciodată legătura cu cei doi oameni.

3. CRIZA

Se spune că la vestea morţii lui Gordon[1] „Chinezul” în Egipt, Gladstone[2] ar fi bombănit iritat că generalul său putea să aleagă un moment mai potrivit ca să moară.

Dispariţia lui Gordon lăsa guvernul Gladstone pradă derutei şi crizei. Un aghiotant sugerase că circumstanţele erau unice şi imprevizibile, la care Gladstone răspunsese mânios: „Toate crizele sunt la fel’’.

Vorbea, bineînţeles, de crizele politice. Nu existau crize ştiinţifice în anul 1885, şi de fapt nici aproximativ încă vreo patruzeci de ani după aceea. De atunci au avut însă loc opt crize de mai mare importanţă; două dintre ele s-au bucurat de o largă publicitate. Este interesant că ambele crize dezvăluite publicului – energia atomică şi posibilitatea de explorare a spaţiului – se refereau la chimie şi fizică, şi nu la biologie.

Era şi de aşteptat. Fizica a fost prima dintre ştiinţele naturii care a devenit pe deplin modernă şi puternic matematizată. A urmat apoi chimia, pe făgaşul trasat de fizică, dar biologia, copilul cel înapoiat, a rămas cu mult în urmă. Chiar pe vremea lui Newton şi Galileu oamenii ştiau mai mult despre lună şi alte corpuri cereşti decât despre propriul lor trup.

Situaţia s-a schimbat abia în ultimii ani ai deceniului ‘40. Perioada postbelică a adus cu sine o nouă eră în cercetarea biologică, inaugurată de descoperirea antibioticelor. Deodată au existat şi bani şi entuziasm pentru biologie, şi o avalanşă de descoperiri a văzut lumina zilei: tranchilizantele, hormonii corticosteroizi, imunochimia, codul genetic. În anul 1953 s-a realizat primul transplant de rinichi şi în anul 1958 au fost testate primele pilule anticoncepţionale. Nu a trecut mult şi biologia a devenit domeniul ştiinţific cu cea mai rapidă dezvoltare; cunoştinţele sale se dublau la fiecare zece ani. Cercetătorii cu viziune anticipativă vorbeau serios de modificarea genelor, controlul evoluţiei, dirijarea gândirii – idei ce ar fi fost considerate speculaţii nebuneşti zece ani mai înainte.

Şi totuşi nu avusese încă loc nici o criză biologică. Germenul

---

[1] *Gordon, Charles-George* (1833 - 1885), poreclit „Gordon Chinezul”, guvernator al Egiptului (1874 - 1876) şi al Sudanului (1877 - 1880), unde a abolit sclavia.

[2] *Gladstone, William Ewart* (1809 - 1898), om politic liberal.

Andromeda avea să fie prima.

După părerea lui Lewis Bornheim, o criză este o situaţie în care un ansamblu de circumstanţe până atunci tolerabil, devine, prin adăugarea unui alt factor, total intolerabil. Nu are prea mare importanţă dacă factorul adiţional este politic, economic sau ştiinţific: moartea unui erou naţional, instabilitatea preţurilor sau descoperirea unei noi tehnologii; oricare dintre ele poate pune evenimentele în mişcare. În acest sens, Gladstone avea dreptate: toate crizele sunt la fel.

Cunoscutul om de ştiinţă Alfred Pockran, în studiul său asupra crizelor *(Cultură, criză şi evoluţie),* a pus în evidenţă câteva lucruri interesante. În primul rând, el precizează că orice criză îşi are începuturile cu mult înaintea declanşării sale efective. Astfel, Einstein şi-a publicat teoriile asupra relativităţii între anii 1905 şi 1915, cu patruzeci de ani înainte ca munca sa să aibă drept încoronare sfârşitul unui război, răsăritul unei noi ere şi începuturile unei crize.

În mod asemănător, la începuturile secolului douăzeci, savanţii americani, germani şi sovietici erau interesaţi de zborurile spaţiale, dar numai germanii şi-au dat seama de potenţialul militar al rachetelor. Şi după război, când instalaţia germană de rachete de la Peenemünde a fost refolosită de sovietici şi americani, numai sovieticii au întreprins acţiuni imediate şi puternice către dezvoltarea posibilităţilor spaţiului. Americanii s-au mulţumit să meşterească vesel rachete – şi zece ani mai târziu aceasta a avut drept rezultat o criză ştiinţifică în care a fost implicat Sputnik-ul, pregătirea profesională americană, balistica intercontinentală şi rămânerea în urmă a Statelor Unite în domeniul rachetelor.

Pockran observă de asemenea că o criză poartă amprenta unor persoane şi personalităţi unice:

„Este greu să ni-l imaginăm pe Alexandru cel Mare la Rubicon, şi pe Eisenhower la Waterloo, după cum este greu să ni-l închipuim pe Darwin scriindu-i preşedintelui Roosevelt despre pericolul potenţial al creării unei bombe atomice. O criză este produsul unor oameni, şi ei intră în criză cu propriile lor prejudecăţi, înclinaţii şi predispoziţii. O criză este o îmbinare de intuiţie şi orbire, un amestec de fapte observate şi de altele care au fost trecute cu vederea.

Şi totuşi, dedesubtul unicităţii fiecărei crize există o tulburătoare asemănare. O caracteristică a tuturor crizelor este

previzibilitatea lor, în retrospectivă. Ele par a avea o anumită inevitabilitate, ele par predestinate. Acest lucru nu este adevărat pentru toate crizele; dar este adevărat pentru suficient de multe ca să îndemne la cinism şi mizantropie chiar şi pe istoricul cel mai călit.”

Este interesant de analizat ambianţa şi personalităţile implicate în povestea Germenului Andromeda în lumina argumentelor lui Pockran. Până la Andromeda nu mai avusese loc vreo criză a ştiinţelor biologice, şi primii americani confruntaţi cu faptele nu erau apţi să gândească în condiţii de criză. Shawn şi Crane erau oameni capabili, dar nu şi precauţi, iar Edgar Comroe, ofiţerul de gardă de la Vandenberg, deşi om de ştiinţă, nu era dispus să ţină seama de ceva care depăşea iritarea imediată provocată de o problemă inexplicabilă ce îi strica o seară liniştită.

Conform protocolului, Comroe anunţă pe superiorul său, maiorul Arthur Manchek, şi aici povestea ia o întorsătură diferită. Căci Manchek era în acelaşi timp şi pregătit şi dispus să facă faţă unei crize de cele mai mari proporţii.

Dar nu era dispus să o şi recunoască.

*

Maiorul Manchek, cu obrazul încă boţit de somn, şedea pe marginea biroului lui Comroe şi asculta banda imprimată ce provenea de la dubă.

Când se sfârşi, spuse:

— A dracului de ciudată treabă. Aşa ceva nu mi-a mai fost dat să aud.

Şi puse încă o dată banda. În timp ce o asculta, îşi umplu tacticos pipa cu tutun, o îndesă şi o aprinse.

Arthur Manchek era inginer; un om liniştit şi clădit greoi, chinuit de o hipertensiune oscilantă care ameninţa să îi pericliteze promovările ulterioare ca ofiţer în cadrul armatei. Fusese adeseori sfătuit să mai slăbească, dar nu reuşise. Ca urmare, se gândea să părăsească armata pentru o carieră de cercetător în industria particulară, acolo unde oamenilor nu le păsa de kilogramele şi tensiunea arterială pe care le-ar fi putut avea.

Manchek venise la Vandenberg de la Wright Patterson, statul Ohio, unde efectuase cercetări privind metodele de aterizare ale navelor spaţiale. Sarcina sa fusese de a proiecta o capsulă care să poată să aterizeze fără pericol atât pe sol cât şi

pe mare. Manchek reuşise să creeze trei noi prototipuri promiţătoare; succesele sale avuseseră drept urmare promovarea şi transferul la Vandenberg.

Aici însă, efectua muncă administrativă şi el ura munca administrativă. Oamenii îl plictiseau pe Manchek; mecanismul manevrării lor şi ciudăţeniile de comportament ale subordonaţilor nu îl pasionau. Simţea adesea dorinţa să se poată reîntoarce la tunelurile aerodinamice de la Wright Patterson.

În special în nopţile în care era smuls din pat pentru o problemă blestemată oarecare.

În seara aceasta se simţea nervos şi încordat. Reacţia sa era caracteristică: devenea lent. Se mişca încet, gândea încet, acţiona deliberat în mod obtuz şi greoi. Era secretul succesului său. Ori de câte ori cei din jur intrau în agitaţie, Manchek părea să devină din ce în ce mai puţin interesat de problemă şi, în cele din urmă, părea gata să adoarmă. Era un truc care îi permitea să rămână total obiectiv şi cu capul limpede.

Acum ofta şi pufăia din pipă în timp ce banda se derula pentru a doua oară.

— Presupun că legătura nu este întreruptă?

Comroe clătină din cap.

— Am verificat toate sistemele la capătul dinspre noi. Frecvenţa se află încă sub controlul nostru.

Conectă aparatul de radio şi un sunet şuierător, constant, umplu încăperea.

— Cunoaşteţi sistemul bazat pe filtru audio?

— Vag, răspunse Manchek, înăbuşind un căscat.

De fapt, filtrul audio era un sistem pe care îl crease el însuşi cu trei ani mai înainte. În termeni simpli, era o metodă de a găsi – cu ajutorul calculatorului – un ac în carul cu fân, un program care asculta frânturi de sunete aparent întâmplătoare şi izola anumite neregularităţi. El permitea, bunăoară, ca din înregistrarea conversaţiilor purtate cu ocazia unui cocteil la o ambasadă, să se extragă – prin introducere în calculator – o singură voce, care putea fi ascultată separat de restul fondului sonor.

Procedeul avea o serie de aplicaţii în domeniul spionajului.

— Precum vedeţi, spuse Comroe, după ce transmisia luă sfârşit, nu am mai recepţionat decât sunetul uniform pe care îl auzim acum. L-am trecut prin filtrul audio, pentru a vedea dacă calculatorul poate depista o configuraţie oarecare sistematică. Şi am înregistrat-o pe oscilograful care se află în colţ.

În partea cealaltă a camerei, pe ecranul verde al oscilografului se vedea o linie albă zimţată şi oscilantă – reprezentarea vizuală a sunetului luat în ansamblu.

— Acum conectăm calculatorul. Aşa.

Apăsă pe un buton de la consolă. Linia oscilografului îşi schimbă brusc caracterul. Deveni deodată mai liniştită, mai regulată. Pulsurile dobândiră forma unor bătăi sau lovituri înăbuşite.

— Înţeleg, spuse Manchek. De fapt, el identificase deja imaginea şi îi interpretase semnificaţia. Mintea îi rătăcea însă în altă parte, cântărind alte posibilităţi, ramificaţii mai îndepărtate.

— Iată şi partea audio, spuse Comroe. Apăsă un alt buton şi versiunea sonoră a semnalului umplu încăperea. Era un scârţâit mecanic uniform, peste care se adăuga un clinchet metalic la intervale regulate.

Manchek dădu din cap.

— Un motor care are o bătaie.

— Da. S-ar părea că aparatul de radio al dubei încă mai emite, şi că motorul mai funcţionează încă. Asta este ceea ce se aude, dacă se elimină zgomotul de fond.

— Bine, spuse Manchek.

Pipa i se stinsese. Încercă să tragă de câteva ori din ea, apoi o aprinse din nou, o scoase din gură şi pescui o bucăţică de tutun de pe limbă.

— Avem nevoie de dovezi, spuse, mai mult pentru sine. Cântărea diverse dovezi şi descoperiri posibile, conexiuni...

— Dovezi despre ce? întrebă Comroe.

Manchek ignoră întrebarea.

— Dispune baza de un Scavenger?

— Nu sunt sigur. Dacă nu, putem procura unul de la baza Edwards.

— Atunci procură-l.

Manchek se ridică. Luase o hotărâre şi acum se simţea din nou obosit. Îl aştepta o seară plină de apeluri telefonice, o seară cu operatoare nervoase, legături proaste şi voci mirate la celălalt capăt al firului.

— Trebuie efectuat un zbor pe deasupra oraşului, spuse. Şi o explorare completă. Toate mesajele să fie centralizate direct aici. Alertaţi laboratoarele.

De asemenea îi ordonă lui Comroe să convoace tehnicienii, în special pe Jaggers. Lui Manchek îi era antipatic Jaggers; îl socotea afectat şi preţios. Dar în acelaşi timp Manchek ştia că

Jaggers era bine pregătit, şi în seara aceasta avea nevoie de un om bine pregătit.

La orele 11.07 p.m., Samuel Wilson „Pistolarul" zbura cu 1040 de kilometri pe oră deasupra deşertului Mojave. Sus, în urma lui, în lumina lunii, putea vedea cele două jeturi principale gemene şi gazele arzând parcă cu furie pe cerul nopţii. Avioanele aveau un aspect greoi, ciudat: între aripi şi fuzelaj erau suspendate bombe cu fosfor.

Avionul lui Wilson era altfel, subţiratic, lung şi negru. Era un Scavenger, unul dintre cele şapte existente în lume.

Scavengerul era versiunea operativă a lui X-18. Un avion de recunoaştere cu reacţie, de mărime medie, echipat complet pentru zboruri de zi sau de noapte în scopuri de spionaj. Era prevăzut cu două camere de 16 milimetri amplasate lateral, una pentru spectrul vizibil, cealaltă pentru spectrul de joasă frecvenţă. În plus, în centru, pe lângă aparatura obişnuită electronică şi de radio-detecţie, avea o cameră Hoffman cu obiective multiple, funcţionând în infraroşu. Toate filmele şi plăcile se developau, bineînţeles, automat în aer şi erau gata pentru a fi studiate imediat ce avionul se reîntorcea la baza.

Toată această aparatură conferea Scavengerului o neasemuită sensibilitate. Putea să traseze contururile unui oraş aflat sub camuflaj, şi să urmărească mişcările unor camioane sau maşini izolate de la o înălţime de 2500 de metri. Putea detecta un submarin aflat la o adâncime de 60 de metri. Putea localiza poziţia minelor din golfuri analizând distorsiunea mişcării valurilor şi putea obţine o fotografie precisă a unei uzine, pe baza căldurii reziduale a clădirii, patru ore după închiderea porţilor.

Aşa încât, Scavengerul era instrumentul ideal pentru a zbura deasupra oraşului Piedmont, Arizona, în miezul nopţii.

Wilson îşi verifică cu grijă echipamentul. Mâinile îi alergau peste comenzi, atingând fiecare buton şi manetă, iar ochii urmăreau sclipirile luminilor verzi ce indicau buna funcţionare a tuturor sistemelor.

În căşti se auzi un pârâit. Avionul de comandă anunţă tărăgănat:

— Ajungem deasupra oraşului, Pistolarule. Îl vezi?

Se aplecă în faţă în carlinga neîncăpătoare. Se afla jos, la numai 150 de metri deasupra solului, şi pentru o clipă nu putu zări nimic altceva decât un contur neclar alcătuit din nisip,

zăpadă şi arbori yucca. Apoi, în faţă, clădiri în lumina lunii.

— Da. Îl văd.

— Perfect, Pistolarule. Fă-ne loc.

Se retrase, lăsând aproape un kilometru între el şi celelalte două avioane. Acestea se aranjau în formaţie, în vederea filmării obiectivului în lumină directă de fosfor. Lumina directă nu era de fapt necesară; Scavengerul putea lucra fără ea. Dar baza Vandenberg insistase să se culeagă toate informaţiile posibile cu privire la oraş.

Avioanele conducătoare se răsfirară, cu o mişcare largă, până când deveniră paralele cu strada principală a oraşului.

— Pistolarule? Gata de filmare?

Wilson îşi aşeză delicat degetele pe butoanele camerei de luat vederi. Patru degete; ca şi cum ar fi cântat la pian.

— Gata.

— Acum pătrundem.

Cele două avioane se abătură în jos, coborând cu graţie către oraş. Erau acum foarte depărtate unul de celălalt şi aparent numai la un metru de pământ. Brusc, începură să arunce bombele. Când acestea loveau pământul se ridica o sferă fierbinte, albă, arzătoare, care îmbăia oraşul într-o lumină orbitoare, nepământeană şi se oglindea în pântecele metalic al avioanelor.

Avioanele cu reacţie se ridicară, misiunea lor era terminată. Dar Pistolarul nu le văzu. Întreaga sa atenţie, mintea şi trupul îi erau concentrate asupra oraşului.

— E rândul tău, Pistolarule.

Wilson nu răspunse. Aplecă botul avionului, închise eleroanele şi simţi un fior când avionul se prăbuşi, ca o piatră, către sol. Sub el, întinderea din jurul oraşului era luminată pe sute de metri în toate direcţiile. Apăsă pe butoanele camerei şi simţi, mai curând decât auzi, bâzâitul aparatului de filmat.

Continuă să cadă vreme îndelungată, şi apoi împinse manşa înainte. Avionul păru că se agaţă de aer, că aerul îl înşfacă, îl ridică şi-l urcă. Avu o viziune fugară a străzii principale. Văzu trupuri, pretutindeni trupuri, căzute la întâmplare, zăcând pe străzi, peste maşini...

— Isuse! exclamă.

Şi apoi fu sus, încă urcând, aducând avionul înapoi într-un arc lin, pregătindu-se să coboare pentru a doua oară şi încercând să nu se gândească la ceea ce văzuse. Una dintre regulile de bază în recunoaşterea aeriană era „Ignoră

priveliştea!”; analiza şi evaluarea nu erau misiunea pilotului. Ele reveneau experţilor, şi piloţii care uitau aceasta, care deveneau prea interesaţi de ceea ce fotografiau, aveau de suferit. De obicei se prăbuşeau. Când avionul ajunse jos, într-un al doilea zbor planat, se strădui să nu se uite la sol. Dar totuşi se uită; şi iarăşi văzu trupurile. Flăcările de fosfor ardeau acum scăzut, lumina era mai slabă, mai sinistră şi mai înăbuşită. Dar trupurile erau tot acolo; nu fusese doar o închipuire.

— Dumnezeule! exclamă iarăşi. Sfinte Dumnezeule!

Pe tăbliţă scria „SECTORUL EPSILON DE PRELUCRARE A DATELOR”, şi dedesubt, cu litere roşii, „INTRAREA NUMAI CU AUTORIZAŢIE SPECIALĂ”. Dincolo de uşă era un fel de sală de conferinţe confortabilă: un ecran pe perete, o duzină de scaune din ţevi de oţel nichelat şi piele, un aparat de proiecţie în spate.

Când Manchek şi Comroe intrară în sală, Jaggers îi aştepta deja, în faţă, lângă ecran. Jaggers era un om scund, care păşea săltăreţ şi avea o faţă optimistă, parcă plină de speranţă. Deşi nu era iubit de colegi, pe plan profesional era maestrul incontestabil al interpretării rezultatelor misiunilor de recunoaştere. Avea acel soi de minte care se simte atrasă de lucruri de amănunt încâlcite, şi era potrivit pentru munca pe care o făcea.

Jaggers îşi frecă mâinile în timp ce Manchek şi Comroe luau loc.

— Atunci, spuse, poate că ar fi mai bine să trecem direct la subiect. Cred că astă-seară am ceva care o să vă intereseze.

Făcu un semn operatorului din spate.

— Prima imagine.

Luminile din cameră se stinseră. Se auzi un clinchet mecanic şi ecranul se lumină arătând o vedere din avion a unui mic oraş în deşert.

— Este o fotografie neobişnuită, spuse Jaggers. Din fişierele noastre. Luată acum două luni de Janos 12, satelitul nostru de recunoaştere. Orbita sa se afla, după cum ştiţi, la o înălţime de 300 de kilometri. Calitatea tehnică a imaginii este destul de bună. Nu putem încă descifra plăcile mineralogice ale automobilelor, dar lucrăm la această problemă. Poate anul viitor.

Manchek se agită în scaun, dar nu spuse nimic.

— Puteţi vedea aici oraşul, continuă Jaggers. Piedmont, statul Arizona. Populaţie, la ultimul recensământ, 48 de

locuitori, şi nimic special de văzut, nici măcar de la 300 de kilometri. Aici este magazinul general, staţia de benzină – observaţi cât de clar se poate citi cuvântul GULF – şi poşta; motelul. Tot ceea ce mai vedeţi sunt locuinţe particulare. Biserica este aici. Bine. Clişeul următor.

Alt clinchet. Imaginea era întunecată, cu o nuanţă roşcată şi reprezenta o vedere de deasupra a oraşului în alb şi roşu închis.

— Începem acum seria de plăci IR luate de Scavenger. Este vorba, după cum vedeţi, de filme sensibile la radiaţii infraroşii. Imaginea se produce datorită căldurii şi nu luminii. Orice obiect cald apare alb, orice obiect rece apare negru. Deci, puteţi vedea că aici clădirile sunt negre – ele sunt mai reci decât pământul. La venirea nopţii, clădirile cedează căldura mai repede.

— Ce sunt petele acestea albe? întrebă Comroe. Erau patruzeci sau cincizeci de zone albe pe film.

— Acestea, spuse Jaggers, sunt trupuri. Unele în case, altele în stradă. Le-am numărat, sunt cincizeci. În câteva cazuri, cum e cel de aici, se pot distinge clar cele patru membre şi capul. Trupul e culcat. În stradă.

Îşi aprinse o ţigară şi arătă către un dreptunghi alb.

— Pe cât putem să ne dăm seama, acesta este un automobil. Observaţi că are o pată albă strălucitoare la unul din capete. Aceasta înseamnă că motorul încă funcţionează, încă generează căldură.

— Duba, spuse Comroe.

Manchek dădu afirmativ din cap.

— Se pune acum întrebarea, continuă Jaggers, oare toţi aceşti oameni sunt morţi? Nu putem fi siguri. Trupurile par a avea temperaturi diferite. Patruzeci şi şapte sunt destul de reci, ceea ce arată că au murit ceva mai de demult. Trei sunt mai calde. Două dintre ele se află în maşină, aici.

— Oamenii noştri, spuse Comroe. Şi al treilea?

— Cel de al treilea mă pune în încurcătură; nu se poate preciza dacă stă în picioare sau culcat ghemuit în stradă. Observaţi că este foarte alb, deci cald. Analizoarele noastre de temperatură au precizat că are 35 de grade, ceea ce este puţin mai scăzut decât normalul, dar asta se poate eventual datora vasoconstricţiei provocate de atmosfera nopţii în deşert. Frigul face să scadă temperatura pielii. Placa următoare.

Pe ecran apăru cel de al treilea clişeu.

Manchek se încruntă privind pata albă.

— S-a deplasat.

— Exact. Acest clişeu a fost făcut la cea de a doua trecere. Pata s-a deplasat cu aproximativ 30 de metri. Imaginea următoare, vă rog.

— Din nou deplasat!

— Da. Încă cu cinci sau zece metri.

— Deci acolo mai este un om în viaţă?

— Aceasta, spuse Jaggers, este singura concluzie logică la care se poate ajunge.

Manchek îşi drese vocea:

— Vrei să spui că asta este părerea voastră?

— Da, domnule maior. Asta este părerea noastră.

— Că acolo este un om care umblă printre cadavre?

Jaggers dădu din umeri ciocănind în ecran.

— Este cu neputinţă de interpretat datele în alt fel, şi...

În acea clipă în cameră intră un soldat, cu trei cutii rotunde metalice sub braţ.

— Ne-au sosit rolele de la filmarea în lumină directă.

— Rulează-le, ordonă Manchek.

Filmul fu introdus într-un aparat de proiecţie. O clipă mai târziu, în cameră fu introdus locotenentul Wilson. Jaggers spuse:

— Nu am analizat încă aceste filme. Poate că ar fi mai bine să ascultăm şi povestirea pilotului.

Manchek încuviinţă şi îl privi pe Wilson, care se ridicase şi se îndrepta către partea din faţă a camerei, ştergându-şi nervos palmele de pantaloni. Se aşeză lângă ecran, cu faţa la auditoriu, şi începu cu voce plată, monotonă:

— Zborurile au avut loc la orele 11.08 şi 11.13, în cursul acestei seri. Ele au fost în număr de două, o primă trecere dinspre est şi o întoarcere de la vest, ambele efectuate cu o viteză medie de 345 de kilometri pe oră, la o altitudine medie măsurată pe altimetrul cu corecţie de 245 de metri şi...

— O clipă, fiule, îl opri Manchek, ridicând mâna. Doar nu eşti sub anchetă. Relaxează-te.

Wilson dădu din cap şi înghiţi în sec. Luminile din cameră se stinseră şi proiectorul căpătă viaţă bâzâind. Ecranul arăta oraşul scăldat în lumină albă, strălucitoare, în timp ce avionul cobora către el.

— Aceasta este prima mea trecere, spuse Wilson, est către vest, la 11.08. Imaginea este luată de camera de pe aripa stângă care funcţionează cu 96 de cadre pe secundă. După cum puteţi vedea, altitudinea avionului scade repede. Drept în faţă este strada principală a obiectivului...

Se opri. Trupurile se vedeau limpede. Şi duba, oprită în stradă, cu antena de pe acoperiş continuând să se rotească alene. Pe măsură ce avionul îşi continua cursa, apropriindu-se de dubă, putură să vadă şoferul prăbuşit peste volan.

— Excelentă imagine, spuse Jaggers. Filmul acesta cu grăunte fin îţi dă într-adevăr claritatea de care ai nevoie...

— Wilson, îl întrerupse Manchek, ne povestea despre zbor.

— Da, domnule maior, continuă Wilson, dregându-şi vocea. Se uită cu atenţie la ecran. În această clipă mă aflu exact deasupra obiectivului, unde am observat cadavrele oamenilor; le vedeţi aici. Estimările mele din acel moment indicau un număr de 75 de persoane.

Vocea îi era domoală şi încordată. Filmul avu o întrerupere, apărură câteva cifre, şi imaginea reveni din nou.

— Acum mă întorc pentru cel de al doilea zbor, spuse Wilson. Flăcările sunt deja mai mici, dar puteţi vedea...

— Opriţi filmul, ordonă Manchek.

Operatorul făcu să îngheţe filmul pe o singură imagine. Ea arăta strada principală a oraşului, lungă, dreaptă, şi trupurile.

— Dă înapoi.

Filmul fu rulat înapoi. Reactorul păru că se retrage de la stradă.

— Aici. Opreşte.

Cadrul îngheţă. Manchek se ridică şi se apropie de ecran, iscodind cu privirea una din margini.

— Uitaţi-vă la asta, spuse, arătând o siluetă. Era un bărbat într-un veşmânt alb până la genunchi, în picioare şi privând în sus către avion. Un bătrân, cu faţa ofilită. Ochii îi erau larg deschişi.

— Ce părere aveţi? îl întrebă Manchek pe Jaggers.

Jaggers se apropie. Se încruntă.

— Rulează puţin mai departe.

Filmul înaintă. Putură vedea limpede cum omul îşi întoarce capul, roteşte ochii, urmărind avionul în timp ce acesta zbura pe deasupra lui.

— Acum înapoi, spuse Jaggers.

Filmul fu derulat. Jaggers surâse mohorât.

— Omul mi se pare viu.

— Da, spuse Manchek tăios. E sigur viu.

După care se ridică să plece. La ieşirea din sală se întoarse şi anunţă că a declarat starea de urgenţă; că toată lumea din bază este consemnată până la noi ordine; că sunt interzise

convorbirile telefonice şi comunicările cu exteriorul; şi că ceea ce văzuseră este confidenţial.

Ieşind în coridor se îndreptă către Centrul de comandă al misiunii. Comroe îl urmă.

— Vreau să îi telefonezi generalului Wheeler, spuse Manchek. Spune-i că am declarat starea de urgenţă fără o autorizaţie în regulă, şi roagă-l să vină imediat aici. Legal, numai comandantul avea dreptul să declare starea de urgenţă.

Comroe îl întrebă:

— Nu ar fi bine să îi comunicaţi acest lucru chiar dumneavoastră personal?

— Am altele de făcut, răspunse Manchek.

4. ALERTA

Când Arthur Manchek intră în cabina mică, insonorizată şi se aşeză în faţa telefonului, ştia exact ceea ce avea de gând să facă – dar nu era foarte sigur de ce o făcea.

În calitatea sa de ofiţer superior aparţinând Misiunii Scoop fusese informat sumar, cu aproximativ un an mai înainte, asupra Proiectului Wildfire. Cel care îl instruise, îşi amintea Manchek, era un omuleţ scund, care avea un fel sec şi precis de a prezenta lucrurile. Omuleţul era profesor universitar şi îi schiţase în linii mari proiectul. Manchek uitase detaliile, cu excepţia faptului că exista pe undeva un laborator, şi un colectiv de cinci oameni care putea fi oricând convocat pentru a lucra în cadrul acestuia. Misiunea colectivului era de a cerceta eventualele forme de viaţă extraterestră aduse de navele spaţiale americane la reîntoarcerea pe Pământ.

Lui Manchek nu i se spusese cine erau aceşti cinci oameni; ştia doar că există o linie telefonică interurbană specială a Departamentului Apărării, care permitea să fie anunţaţi. Pentru a intra pe circuit era suficient să formeze pe cadran corespondentul binar al unui număr. Băgă mâna în buzunar şi scoase portvizitul, apoi cotrobăi câtăva vreme în el, până găsi cartea de vizită ce i-o dăduse profesorul:

ÎN EVENTUALITATEA UNUI INCENDIU
Anunţaţi Sectorul 222
Numai în caz de urgenţă

Privi cu atenţie cartea de vizită şi se întrebă ce se va întâmpla exact dacă va forma corespondentul binar al numărului 222. Încercă să îşi închipuie succesiunea de evenimente. Cu cine va vorbi? Îl va rechema apoi cineva? Va fi oare o anchetă, o raportare către autorităţile superioare?

Îşi frecă ochii, privi cartea de vizită şi dădu din umeri. Într-un fel sau altul, tot va afla până la urmă.

Rupse o foaie de hârtie din blocul ce se afla în faţa lui, lângă telefon, şi scrise:

2^7
2^6

2^5
2^4
2^3
2^2
2^1
2^0

Acesta era principiul sistemului binar: cifra 2, adică baza, ridicată la o putere oarecare. Doi la puterea zero reprezintă unu; doi la puterea unu reprezintă doi; doi la pătrat – patru, şi aşa mai departe. Manchek scrise repede încă un şir dedesubt.

2^7
2^6
2^5
2^4
2^3
2^2
2^1
2^0
128
64
32
16
8
4
2
1

Căută apoi printre cifrele din linia de jos pe cele a căror sumă conducea la un total de 222. Încercui aceste cifre:

2^7 2^6 2^5 2^4 2^3 2^2 2^1 2^0
128 64 32 16 8 4 2 1 = 222

Şi introduse apoi codul binar. Sistemul de numeraţie binar a fost creat pentru calculatoare; el utilizează un limbaj cu două posibilităţi, închis-deschis, da-nu. Un matematician a spus cândva, în glumă, că cifrele binare au fost născocite de oameni care numără numai pe două degete. În esenţă, sistemul binar transformă numerele cu care suntem obişnuiţi – care necesită

zece cifre şi se scriu în ordinea puterilor lui zece – într-un sistem care depinde numai de două cifre, unu şi zero.

2^7	2^6	2^5	2^4	2^3	2^2	2^1	2^0
128	64	32	16	8	4	2	1
1	1	0	1	1	1	1	0

Manchek privi numărul pe care abia îl scrisese, şi introduse punctele despărţitoare: 1.101.1110. Un număr de telefon perfect plauzibil.

Manchek ridică receptorul şi formă numărul.

Era exact miezul nopţii.

ZIUA A DOUA
Piedmont

5. PRIMELE ORE

Maşinăria era acolo. Cablurile, codurile, teleimprimatoarele, toate aşteptau în adormire de doi ani. Nu a fost nevoie decât de apelul lui Manchek pentru a pune maşinăria în mişcare.

Când termină de format numărul, auzi o serie de clinchete mecanice şi apoi un bâzâit slab, ceea ce însemna – după cum ştia – că apelul intrase pe circuitul uneia din liniile interurbane din reţea. După o clipă, bâzâitul se opri şi o voce spuse: „Aceasta este o înregistrare. Spuneţi-vă numele, formulaţi mesajul şi închideţi telefonul.”

— Maior Arthur Manchek, Baza Aeronautică Vandenberg, Comanda Misiunii Scoop. Cred că este necesară decretarea unei Alerte Wildfire. Am dovezi vizuale în sprijinul acestui lucru la baza de unde telefonez şi care a fost închisă din motive de securitate.

În timp ce vorbea, realiză că totul era destul de neplauzibil. Chiar şi magnetofonul care îi înregistra mesajul nu îl va crede. Continuă totuşi să ţină receptorul în mână, aşteptând un răspuns.

Dar acesta nu veni; se auzi doar un clinchet, când legătura se întrerupse automat. Linia era moartă. Puse receptorul la loc şi oftă. Totul era profund nesatisfăcător.

Manchek se aştepta să fie rechemat de Washington în câteva minute, se aştepta să primească în orele următoare nenumărate apeluri telefonice, aşa încât rămase lângă aparat. Şi totuşi nu primi nici un apel. El nu avea de unde să ştie că procesul pe care îl pusese în mişcare era automatizat. Odată pornită, Alerta Wildfire mergea înainte, şi nu putea fi revocată cel puţin 12 ore.

La numai zece minute de la apelul lui Manchek, următorul mesaj zbârnâi prin reţeaua de circuite de maximă securitate a naţiunii:

■■■■■■■■ UNICAT ■■■■■■■■

STRICT SECRET

URMEAZĂ CODUL
EL ESTE
CBW 9/9/234/435/6778/90

UNITATEA EMITENTĂ DELTA 8997

URMEAZĂ MESAJUL
EL ESTE
A FOST SOLICITATĂ O ALERTĂ WILDFIRE.
REPETĂM A FOST SOLICITATĂ O ALERTĂ
WILDFIRE. RETRANSMIS SPRE ŞTIINŢA
NASA/AMC/NSC
ORA PRIMIRII SOLICITĂRII
LLH 59 MIN 07 SEC DATA CURENTĂ

INDICAŢII SUPLIMENTARE
ŞTIREA NU SE VA COMUNICA PRESEI
EVENTUALĂ DIRECTIVĂ 7-12
STARE DE ALERTĂ PÂNĂ LA NOI ORDINE
SFÂRŞITUL MESAJULUI
■■■■■■■■

Cablograma aceasta era automată. Conţinutul ei; inclusiv interzicerea difuzării ştirii prin presă, cât şi o eventuală Directivă 7-12, decurgea automat din apelul lui Manchek.

Cinci minute mai târziu, fu transmisă o a doua cablogramă, care nominaliza persoanele din colectivul Wildfire:

■■■■■■■■ UNICAT ■■■■■■■■

STRICT SECRET

URMEAZĂ CODUL
EL ESTE
CBW 9/9/234/435/6778/900

URMEAZĂ MESAJUL
EL ESTE
URMĂTORII CETĂŢENI AMERICANI
DE SEX MASCULIN PRIMESC
STATUTUL ZED KAPPA. AUTORIZAŢIA
ANTERIOARĂ DE ACCES LA STRICT
SECRET A FOST CONFIRMATĂ
NUMELE LOR SUNT +

STONE, JEREMY 81

LEAVITT, PETER 04
BURTON, CHARLES L51
CHRISTIANSENKRIKE ACEASTĂ LINIE SE ŞTERGE ACEASTĂ LINIE SE ŞT.
NUMELE CORECT ESTE
KIRKE, CHRISTIAN 142
HALL, MARK L77

SE ACORDĂ CELOR SUSMENŢIONAŢI STATUTUL ZED KAPPA PÂNĂ LA NOI ORDINE
SFÂRŞITUL MESAJULUI SFÂRŞITUL MESAJULUI

În teorie, şi aceasta era o cablogramă curentă; scopul ei era să numească pe cei cinci membri cărora li se acordase statutul Zed Kappa, ceea ce în limbaj cifrat însemna „APROBAT.” Dar, din nefericire, maşina imprimă greşit unul dintre nume, şi nu reciti întreg mesajul. (În mod normal, când unul dintre teleimprimatoarele unei linii telefonice secrete scria greşit o parte a unui mesaj, acesta se retransmitea în întregime, sau era recitit de calculator pentru a certifica forma sa corectată.)

Aşa că mesajul putea fi pus la îndoială. La Washington fu chemat un specialist în calculatoare pentru a-i confirma exactitatea prin procedeul aşa numit de „urmărire inversă”. Specialistul din Washington declară că are îndoieli serioase cu privire la validitatea mesajului, de vreme ce maşina efectua şi alte erori minore, cum ar fi dactilografierea lui „L” în loc de „1”.

Ca urmare, primelor două nume li se acordă statutul, iar celorlalte, până la confirmare ulterioară, nu.

Allison Stone era obosită. În casa de pe colinele ce dominau aşezările universităţii Stanford, Allison şi soţul ei, preşedintele sectorului de bacteriologie, dăduseră o petrecere, şi toţi cei treizeci de invitaţi rămăseseră până târziu. Doamna Stone era nemulţumită; fusese crescută în cercurile oficiale din Washington, unde o a doua ceaşcă de cafea, oferită ostentativ fără coniac, constituia semnalul de plecare. Din nefericire, se gândi, universitarii nu ascultă de reguli. Servise cea de a doua ceaşcă de cafea cu ceasuri în urmă, şi toată lumea era încă acolo.

Puţin înainte de orele unu noaptea se auzi soneria de la uşă. Se duse să deschidă şi, spre surprinderea ei, văzu doi oameni în uniforme militare, stând alături în noapte. I se părură stânjeniţi

şi nervoşi, şi presupuse că se rătăciseră; oamenii se rătăceau adesea noaptea prin zonele rezidenţiale.

— Pot să vă fiu cu ceva de folos?

— Ne pare rău că vă deranjăm, doamnă, spuse politicos unul dintre ei. Doctorul Jeremy Stone locuieşte cumva aici?

— Da, răspunse Allison, încruntându-se puţin. Aici locuieşte.

Se uită în spatele celor doi oameni, pe şosea. Văzu parcată o limuzină militară albastră. Lângă maşină mai era un om, care părea că ţine ceva în mână.

— Omul acela are o armă? întrebă.

— Doamnă, spuse bărbatul, trebuie să îl vedem numaidecât pe doctorul Stone. Vă rog.

Totul i se părea straniu şi îşi dădu seama că îi este frică. Se uită peste peluză şi văzu un al patrulea bărbat apropiindu-se de casă şi privind pe fereastră. În lumina palidă ce se revărsa dinăuntru către peluză desluşi limpede arma din mâna lui.

— Ce se întâmplă?

— Doamnă, nu vrem să vă deranjăm petrecerea. Vă rugăm, chemaţi-l pe doctorul Stone.

— Nu ştiu dacă...

— Altfel vom fi nevoiţi să mergem noi să îl luăm.

Allison ezită o clipă, apoi spuse:

— Aşteptaţi aici.

Păşi înapoi şi vru să închidă uşa, dar unul dintre bărbaţi se şi strecurase în hol. Şedea lângă uşă, drept şi foarte politicos, cu pălăria în mână.

— Voi aştepta aici, doamnă, spuse şi îi surâse.

Allison se îndreptă către oaspeţi încercând să nu le dezvăluie nimic. Ceilalţi continuau să vorbească şi să râdă; camera era plină de zgomot şi înţesată de fum. Îl găsi pe Jeremy într-un colţ, în mijlocul unei discuţii despre greve. Îl bătu uşor pe umăr şi el se desprinse din grup.

— Ştiu că o să ţi se pară ciudat, dar este un militar în hol, şi altul afară, şi încă alţi doi cu puşti, pe peluză. Spun că vor să te vadă.

În prima clipă, Stone păru surprins, apoi dădu din cap.

— Rezolv eu problema asta, spuse.

Atitudinea lui o irită; părea că s-ar fi aşteptat la cele petrecute.

— Bine, dacă ştiai de treaba asta, ai fi putut să mă previi...

— Nu ştiam, răspunse. Îţi explic mai târziu.

Se îndreptă către uşa de la intrare, unde ofiţerul continua să

îl aştepte. Allison îl urmă.

Stone se prezentă.

— Sunt doctorul Stone.

— Căpitan Morton, spuse bărbatul. Nu schiţă gestul de a-i strânge mâna. A izbucnit un incendiu.

— Bine, spuse Stone. Privirea îi coborî către haina de seară. Am timp să mă schimb?

— Mă tem că nu.

Allison văzu cu uimire cum soţul ei acceptă liniştit.

— Bine.

Se întoarse către ea şi spuse:

— Trebuie să plec.

Faţa lui era palidă, lipsită de expresie, şi i se păru că trăieşte un vis urât. Nu îl mai văzuse niciodată aşa. Era nedumerită şi înfricoşată.

— Când ai să te întorci?

— Nu ştiu sigur. Peste o săptămână, două. Poate mai mult.

Allison încerca să vorbească calm, dar oricât s-ar fi străduit, era adânc tulburată.

— Ce s-a întâmplat? Te arestează?

— Nu, răspunse el, zâmbind uşor. Nici gând de aşa ceva. Prezintă, te rog, oaspeţilor noştri scuzele mele.

— Dar puştile...

— Doamnă Stone, interveni omul în uniformă militară, sarcina noastră este de a-l apăra pe soţul dumneavoastră. Începând din clipa aceasta, nu trebuie să i se mai întâmple nimic.

— Aşa e, îl aprobă Stone. Precum vezi, am devenit deodată un personaj important. Zâmbi din nou, un zâmbet ciudat, strâmb şi o sărută.

Şi apoi, aproape înainte de a-şi da seama ce se petrece, el ieşea deja pe uşă, cu căpitanul Morton de-o parte şi cu celălalt necunoscut de partea cealaltă. Omul cu arma păşi în tăcere în urma lor; omul de lângă maşină salută şi deschise portiera.

Apoi luminile maşinii se aprinseră şi uşile pocniră închizându-se. Maşina porni pe alee cu spatele şi se pierdu în noapte. Era încă lângă uşă când unul dintre musafiri apăru lângă ea şi îi spuse:

— Nu ţi-e bine, Allison?

Se întoarse şi îşi dădu seama că e în stare să surâdă şi să spună:

— Nu, nu e nimic. Jeremy a trebuit să plece. A fost chemat la

laborator; iarăşi una din experienţele lui de noapte care nu a mers cum trebuie.

Musafirul clătină din cap şi spuse:

— Ce ruşine! E o petrecere atât de reuşită.

În maşină, Stone se sprijini de perne şi cercetă cu atenţie pe cei din jur. Îşi aminti că feţele lor fuseseră lipsite de orice expresie. Spuse.

— Ce aveţi să-mi daţi?

— Să vă dăm?

— La naiba! Ce v-au dat pentru mine? Trebuie să vă fi dat ceva.

— A, da, domnule doctor.

I se înmână un dosar subţire. Pe coperta cafenie de carton era scris „PROIECT SCOOP. REZUMAT”

— Nimic altceva? întrebă Stone.

— Nu, domnule doctor.

Stone oftă. Nu auzise până atunci de proiectul Scoop. Va trebui să studieze cu atenţie dosarul. Dar în maşină era prea întuneric pentru a citi; va fi vreme pentru asta mai târziu, în avion. Realiză că se reîntoarce cu gândul în trecut, la cele petrecute cu cinci ani în urmă, la straniul simpozion din Long Island, şi la măruntul şi ciudatul conferenţiar din Anglia, care, într-un anume fel, pusese totul în mişcare.

În vara anului 1962, J.J. Merrick, biofizicianul englez, prezentase o comunicare la cel de al Zecelea Simpozion de Biologie ce avea loc la Cold Spring Harbor, Long Island. Comunicarea era intitulată: „Frecvenţa contactelor biologice în funcţie de probabilitatea repartiţiei speciilor.” Merrick era un om de ştiinţă răzvrătit, neortodox, a cărui reputaţie de a avea o gândire limpede nu avusese deloc de câştigat prin recentul său divorţ, nici prin prezenţa elegantei secretare blonde pe care o adusese cu el la simpozion. După prezentarea comunicării nu au urmat decât puţine discuţii mai serioase asupra ideilor lui Merrick, rezumate – de altfel – în partea finală a lucrării:

„În concluzie, trebuie să precizez că primul contact cu viaţa extraterestră va fi determinat de probabilităţile cunoscute de repartiţie a speciilor. Este un fapt ce nu poate fi negat că organismele complexe sunt rare pe Pământ, în timp ce organismele simple înfloresc în abundenţă. Există un milion de specii

de bacterii, şi mii de specii de insecte. Există numai câteva specii de primate, şi numai patru de maimuţe mari. Nu există decât o singură specie umană.

Acestei frecvenţe de repartiţie a speciilor îi corespunde o abundenţă numerică proporţională. Fiinţele simple sunt mult mai numeroase decât organismele complexe. Există trei miliarde de oameni pe pământ şi aceasta pare o cifră foarte mare până când ne dăm seama că un număr de bacterii de zece sau chiar de o sută de ori mai mare poate fi conţinut într-un recipient de mărime mijlocie.

Toate dovezile de care dispunem asupra originii vieţii indică o evoluţie progresivă de la formele simple de viaţă către cele complexe. Asta este adevărat pe Pământ, şi este probabil adevărat pe tot cuprinsul universului. Shapley, Merrow şi alţii au calculat numărul sistemelor planetare viabile în universul apropiat. Propriile mele calcule, menţionate la începutul acestei comunicări, iau în considerare abundenţa relativă a diferitelor organisme pe tot cuprinsul universului.

Scopul meu a fost de a determina, probabilitatea de contact între om şi altă formă de viaţă. Această probabilitate este:

FORMA

PROBABILITATEA

Organisme unicelulare sau mai puţin (simple informaţii genetice) 0,7840
Organisme pluricelulare simple 0,1940
Organisme pluricelulare complexe dar cărora le lipseşte un sistem nervos centrat coordonat 0,0140
Organisme pluricelulare cu sisteme organice integrate, inclusiv sistem nervos 0,0078
Organisme pluricelulare cu sistem nervos complex şi o capacitate de memorare de ordinul de mărime al celei umane 0,0002

____
1,0000

Aceste consideraţii m-au condus la convingerea că prima interacţiune a omului cu viaţa extraterestră va consta dintr-un contact cu organisme similare sau identice cu bacteriile şi virusurile terestre. Consecinţele unui astfel de contact sunt tulburătoare dacă ne reamintim că 3% din bacteriile terestre sunt capabile de a exercita un efect vătămător asupra omului.

Mai târziu, însuşi Merrick acceptă posibilitatea ca acest prim contact să fie o epidemie adusă de primii oameni ce vor păşi pe lună. Această părere fu primită cu amuzament de majoritatea oamenilor de ştiinţă. Unul dintre puţinii care au luat problema în serios fusese Jeremy Stone. La vârsta de 36 de ani, Stone era poate personalitatea cea mai celebră care participa la simpozionul din acel an. Era profesor de bacteriologie la Berkeley, post pe care îl deţinea de pe când avea 30 de ani, şi primise de curând Premiul Nobel.

Lista realizărilor lui Stone – lăsând la o parte seria de experienţe care i-a adus Premiul Nobel – era uluitoare. El a fost cel care a folosit pentru prima oară, în anul 1955, în studiul coloniilor de bacterii, tehnica numărării multiplicative. În anul 1957, a creat o metodă de obţinere a suspensiilor pure în lichide. În anul 1960, Stone a prezentat o teorie fundamental nouă asupra activităţii enzimatice la *E. Coli* şi *S. Tabuli* şi a adus dovezi asupra naturii fizice a substanţelor inductive şi represoare. Lucrarea sa din anul 1958 asupra transformărilor virale liniare, a deschis direcţii noi şi vaste de cercetare, în special pentru grupul de la Institutul Pasteur din Paris, care ulterior, în anul 1966, a primit Premiul Nobel.

În anul 1961, Stone însuşi primise Premiul Nobel. Acesta îi fusese acordat pentru o serie de lucrări asupra mutaţiilor bacteriene reversibile pe care le efectuase în timpul său liber, ca student în drept la Michigan, pe când avea 26 de ani.

Poate că lucrul cel mai grăitor cu privire la Stone era tocmai faptul că efectuase o muncă la nivelul unui Premiu Nobel ca student în drept, deoarece demonstra adâncimea şi cuprinderea sferei sale de preocupări. Un prieten spusese cândva despre el: „Jeremy ştie totul, şi este fascinat de ceea ce nu ştie.” Lumea începuse deja să îl compare cu Einstein şi Bohr; era considerat un savant înzestrat cu conştiinţă, viziune de ansamblu şi o corectă apreciere a semnificaţiei evenimentelor.

Stone era un bărbat subţire, pe cale de a cheli, cu o memorie prodigioasă, care cataloga cu aceeaşi uşurinţă fapte ştiinţifice şi bancuri seci. Dar trăsătura cea mai pregnantă era nerăbdarea, senzaţia pe care o crea celor din jur că îi irosesc timpul. Avea prostul obicei de a întrerupe vorbitorii şi de a curma conversaţiile, un obicei pe care încerca să îl ţină în frâu, dar nu cu prea mare succes. Comportamentul său imperios, adăugat la faptul că primise Premiul Nobel la o vârstă timpurie, cât şi

scandalurile vieţii sale particulare – fusese însurat de patru ori, din care de două ori cu soţiile unor colegi – nu făcea în nici un caz să-i sporească popularitatea.

Cu toate acestea, Stone fusese cel care, în primii ani ai deceniului ‘60, se afirmase în cercurile guvernamentale ca unul dintre purtătorii de cuvânt ai noii orânduiri ştiinţifice. El însuşi privea acest rol cu amuzament – „un gol dornic să fie umplut cu gaz fierbinte” spusese cândva – dar de fapt influenţa sa era considerabilă.

În anii ‘60, America ajunsese să realizeze, fără prea mult entuziasm, că poseda, ca naţiune, cel mai mare potenţial ştiinţific din istoria lumii. Optzeci la sută din totalitatea descoperirilor ştiinţifice din ultimele trei decenii fuseseră făcute de americani. Şaptezeci şi cinci la sută din calculatoare şi nouăzeci la sută din laserele lumii aparţineau Statelor Unite. Statele Unite aveau de patru ori mai mulţi cercetători decât Comunitatea Economică Europeană şi cheltuiau de şapte ori mai mult decât aceasta pentru cercetare. Cea mai mare parte a acestor fonduri provenea, direct sau indirect, de la Congres, şi Congresul simţea acut nevoia unor oameni care să îl sfătuiască cum să fie cheltuite.

În cursul anilor ‘50 toţi marii consilieri fuseseră fizicieni: Teller şi Oppenheimer, Bruckman şi Weidner. Dar zece ani mai târziu, cu mai multe fonduri pentru biologie şi cu un interes sporit pentru aceasta, a luat fiinţă un nou grup, condus de DeBakey în Houston, Farmer în Boston, Heggerman în New York, şi Stone în California.

Poziţia proeminentă a lui Stone putea fi atribuită mai multor factori: prestigiul Premiului Nobel; contactele politice; ultima soţie, fiica senatorului Thomas Wayne din California; pregătirea juridică. Toate acestea se îmbinau pentru a-i asigura lui Stone apariţii repetate în faţa unor subcomitete uluite ale Senatului – şi îi confereau puterea de consilier acreditat.

El a folosit această putere cu deplin succes pentru a transpune în viaţă cercetarea şi proiectarea care au condus la Wildfire.

Stone fusese atras de ideile lui Merrick, căci ele urmau unele dintre propriile sale linii de gândire. El îşi exprimase punctul de vedere într-un scurt articol intitulat „Sterilizarea navelor spaţiale”, publicat în revista *Science* şi reprodus ulterior de revista britanică *Nature.* După părerea lui Stone, contaminarea bacteriană era o sabie cu două tăişuri, amândouă

periculoase pentru om.

Înaintea apariţiei articolului lui Stone, cele mai multe discuţii asupra contaminării se ocupaseră de pericolul pe care îl prezentau pentru alte planete sateliţii şi sondele, acestea putând să aducă, fără voie, cu ele organisme terestre. Problema fusese pusă în discuţie încă de la începuturile proiectelor spaţiale americane: NASA stabilise chiar din anul 1959 reguli severe privind sterilizarea sondelor de origină terestră.

Scopul acestor reglementări era de a preveni contaminarea altor planete. Era limpede că dacă se trimitea o sondă pe Marte sau Venus pentru a cerceta noi forme de viaţă, ea ar fi zădărnicit însuşi ţelul experienţei dacă ar fi purtat cu sine bacterii de pe Pământ.

Stone punea în discuţie situaţia inversă, afirmând că era în egală măsură posibil ca organisme extraterestre să contamineze Pământul prin intermediul sondelor spaţiale, şi subliniind că vehiculele spaţiale care ard la reintrare în spaţiul cosmic nu prezintă nicio problemă, dar întoarcerile „vii” – zborurile cu echipaj uman sau sondele de tipul sateliţilor Scoop – sunt cu totul altceva. Aici, susţinea el, pericolul contaminării este foarte acut.

Articolul stârnise o scurtă undă de interes, dar, cum avea să spună el însuşi mai târziu, „nu cine ştie ce”. Ca urmare, în anul 1963 pusese bazele unui seminar neoficial, de fapt un grup ce se întâlnea de două ori pe lună în aripa de biochimie a Şcolii Medicale Stanford, ultimul etaj, camera 410, pentru a lua masa de prânz şi a discuta problema contaminării. Acesta a fost grupul de cinci oameni – Stone şi John Black de la Universitatea Stanford, Samuel Holden şi Terence Lisset de la Facultatea de Medicină din California, şi Andrew Weiss de la secţia de biofizică din Berkeley – care a alcătuit până la urmă nucleul iniţial al Proiectului Wildfire. În anul 1965 ei au înaintat preşedintelui o petiţie, sub forma unei scrisori imitând conştiincios scrisoarea lui Einstein, privitoare la bomba atomică, adresată preşedintelui Roosevelt în anul 1940.

Universitatea Standford
Palo Alto; Calif.
10 iunie, 1965

Preşedintelui Statelor Unite
Casa Albă

1600 Washington, D.C. Pennsylvania Avenue

Stimate Domnule Preşedinte,

Considerente teoretice recente au condus la ideea că procedeele de sterilizare la întoarcerea din spaţiu a sondelor ar fi necorespunzătoare pentru a garanta o reintrare nepericuloasă în atmosfera planetei noastre. Consecinţa acestui fapt este posibilitatea potenţială de introducere a unor organisme nocive în actualul cadru ecologic terestru.

Părerea noastră este că nu se poate realiza o sterilizare pe deplin satisfăcătoare a sondelor şi a capsulelor cu echipaj uman ce se reîntorc pe Pământ. Calculele efectuate sugerează că rămâne totuşi o probabilitate de contaminare de la 1 la 10.000, sau poate şi mai mult, chiar în condiţiile unui tratament de sterlirzare în spaţiu a capsulelor. Aceste estimări se bazează pe studii asupra vieţii organizate, aşa cum o cunoaştem; alte forme de viaţă ar putea fi total rezistente la metodele de sterilizare de care dispunem.

Ca urmare, insistăm asupra necesităţii instituirii unor mijloace concepute să facă faţă unei forme de viaţă extraterestre, în eventualitatea introducerii, datorită neatenţiei, a unei astfel de forme pe Pământ. Destinaţia acestor mijloace va trebui să fie dublă: să limiteze diseminarea formei de viaţă, şi să asigure laboratoare pentru cercetare şi analiză, în scopul de a proteja viaţa terestră de influenţa organismului necunoscut.

Ai dumneavoastră,

Jeremy Stone
John Black,
Samuel Holden
Terence Lisset
Andrew Wesss

Răspunsul la scrisoare a fost măgulitor de prompt. Douăzeci şi patru de ore mai târziu, Stone primi un telefon de la unul dintre consilierii Preşedintelui, şi în ziua următoare zbură la Washington pentru a discuta cu Preşedintele şi Membrii Consiliului Naţional de Securitate. Două săptămâni mai târziu zbură la Houston pentru a analiza în continuare proiectele cu oficialităţile NASA.

Deşi Stone îşi reamintea una sau două glume ironice privind „puşcăria de microbi”, cei mai mulţi dintre oamenii de ştiinţă cu care discutase priveau favorabil proiectul. În decursul unei luni, colectivul neoficial al lui Stone s-a constituit sub formă de comitet oficial pentru a studia problema contaminării şi a elabora recomandări.

Comitetul a fost trecut pe *Lista de Proiecte Prioritare de Cercetare (LPPC) ale Departamentului Apărării,* proiecte finanţate tot prin intermediul Departamentului Apărării. Pe vremea aceea, LPPC-ul era puternic interesat în chimie şi fizică – fascicule ionice, duplicare reversibilă, substraturi pimezonice. Dar se vădea un interes din ce în ce mai mare pentru problemele de biologie. Astfel, unul dintre grupurile LPPC se ocupa de urmărirea electronică a funcţiunilor creierului (un eufemism pentru controlul gândirii); un altul pregătise un studiu referitor la biosinergie – ipoteticele combinaţii om-maşină ale viitorului, destinate a fi implantate în interiorul corpului; şi încă un altul analiza Proiectul Ozma, care se ocupase cu căutarea formelor de viaţă extraterestră în anii 1961-1964. Un al patrulea grup era în curs de a elabora proiectul preliminar al unei maşini capabile să execute toate funcţiunile omului şi să se autoduplice.

Toate aceste proiecte erau profund teoretice şi toate erau încadrate cu personal alcătuit din cercetători de prestigiu. Admiterea în LPPC reprezenta un semn de deosebită preţuire şi ea asigura fonduri viitoare pentru echipare şi dezvoltare.

Ca urmare, când comitetul condus de Stone a supus spre aprobare prima variantă a Protocolului pentru Analiza Vieţii, ce prezenta în amănunt modul în care putea fi studiată orice fiinţă vie, Departamentul Apărării a răspuns printr-o alocare imediată de fonduri în valoare de 22 de milioane de dolari pentru construirea unui laborator special izolat. (Această sumă relativ ridicată se considera că este justificată deoarece proiectul avea aplicaţii şi la alte studii, deja în curs de efectuare. În anul 1965, întregul domeniu al sterilităţii şi contaminării devenise de mare importanţă. De pildă, NASA era în curs de a construi un Laborator de recepţie lunară, investiţie strict secretă, pentru astronauţii misiunii Apollo ce se reîntorceau de pe Lună, şi ar fi putut, eventual, aduce cu ei bacterii sau virusuri nocive pentru om. Orice astronaut ce se reîntorcea de pe Lună intra în carantină în acest laborator timp de trei săptămâni, când decontaminarea se considera completă. Problema „încăperilor curate” din industrie, unde praful şi bacteriile erau menţinute la

un nivel minim, cât şi „camera sterilă”, în studiu la Bethesda, erau considerate obiective majore. Mediile aseptice, „insulele de viaţă”, sistemele auxiliare sterile promiteau să dobândească în viitor o importanţă deosebită, iar fondurile acordate lui Stone erau considerate ca o investiţie ce va da roade în toate aceste domenii.)

Odată finanţarea deschisă, construcţia a progresat rapid. Rezultatul acestei finanţări l-a reprezentat laboratorul Wildfire, construit în anul 1966 la Flatrock, statul Nevada. Proiectarea a fost încredinţată arhitecţilor navali de la Departamentul pentru nave electrice al firmei General Dynamics, deoarece aceştia aveau o experienţă considerabilă în proiectarea spaţiilor de locuit pentru submarinele atomice, spaţii concepute pentru a se trăi şi lucra vreme îndelungată în ele.

Proiectul consta dintr-o structură subterană conică cu cinci nivele. Fiecare nivel era circular, având un sistem central de servicii care conţinea conductorii electrici, alimentarea cu apă şi ascensoarele. Fiecare nivel era mai steril decât cel aflat deasupra sa; primul nivel nu era steril, cel de al doilea moderat steril, cel de al treilea puternic steril ş.a.m.d. Trecerea de la un nivel la altul nu se făcea în mod liber. Fie că trecea în sus sau în jos, personalul era supus la decontaminare şi la diverse proceduri de carantină.

Odată laboratorul terminat, rămânea de ales colectivul pentru Alerta Wildfire, grupul de cercetători destinat să studieze noul organism. După un număr de tatonări cu privire la componenţa colectivului, au fost aleşi cinci oameni, inclusiv Jeremy Stone însuşi. Aceşti cinci oameni erau pregătiţi pentru a fi oricând şi imediat mobilizaţi, în eventualitatea unei alerte biologice.

La numai doi ani de la trimiterea scrisorii către Preşedinte, Stone putea recunoaşte cu satisfacţie că ţara sa „este în măsură să facă faţă unui agent biologic de origine necunoscută.” El se declară mulţumit de răspunsul de la Washington şi de viteza cu care ideile sale dobândiseră viaţă. În particular însă, faţă de prietenii săi, el recunoştea că fusese aproape prea uşor, că Washington-ul fusese parcă prea repede de acord cu planurile sale.

Stone nu avea de unde să cunoască raţiunile ce se ascundeau în spatele grabei Washington-ului, cât şi ale interesului neobişnuit pe care numeroase persoane din cercurile oficiale îl purtau acestei probleme. Căci, până în noaptea când

părăsi petrecerea şi plecă în limuzina militară, Stone nu ştia nimic despre Proiectul Scoop.

— A fost mijlocul cel mai rapid pe care l-am putut asigura, spuse omul în uniformă militară.

Stone păşi în avion cu sentimentul de absurd. Era un Boeing 727, complet gol, cu scaunele aliniate către spate în lungi şiruri neîntrerupte.

— Puteţi să luaţi loc la clasa I-a, spuse militarul, cu un surâs uşor. Nu are importanţă.

O clipă mai târziu dispăruse. În locul lui nu apăru o stewardesă, ci un reprezentant al Poliţiei Militare, cu pistolul la şold, care se aşeză lângă uşă, în timp ce motoarele porneau, torcând încet în noapte.

Stone se rezemă de spătar cu dosarul Scoop în faţă şi începu să citească. Ceea ce citi era fascinant; îl străbătu repede, atât de repede încât poliţistul ar fi putut să creadă că pasagerul său doar frunzăreşte dosarul. Dar Stone citea fiecare cuvânt.

Proiectul Scoop era „copilul minţii" generalului-maior Thomas Sparks, şeful Corpului medical al armatei, Departamentul de luptă chimică şi biologică. Sparks răspundea de instalaţiile de luptă chimică şi biologică de la Fort Detrick, Maryland, Harley, Indiana şi Dugway, statul Utah. Stone îl întâlnise o dată sau de două ori, şi şi-l reamintea ca pe un om blajin cu ochelari. În nici un caz tipul de om pe care te-ai fi aşteptat să îl găseşti în funcţia pe care o deţinea.

Citind mai departe, Stone află că Proiectul Scoop fusese elaborat de Laboratorul de propulsie prin reacţie de la Institutul de tehnologie din Pasadena, statul California, în anul 1963. Scopul său mărturisit era colectarea oricărui organism care ar fi putut exista în „spaţiul apropiat", adică în păturile superioare ale atmosferei terestre. Tehnic vorbind, era un proiect militar, dar era finanţat prin intermediul Administraţiei Naţionale pentru Aeronautică şi Spaţiu – NASA, o organizaţie aşa-zisă civilă. De fapt, NASA era o agenţie guvernamentală puternic angajată militar; în anul 1963, patruzeci şi trei la sută din lucrările contractate de ea erau secrete.

În teorie, Laboratorul de propulsie prin reacţie proiecta un satelit care să pătrundă până la limitele spaţiului terestru şi să colecteze organisme şi praf pentru analiză. Proiectul era considerat ca aparţinând cercetării fundamentale – aproape o curiozitate – şi acceptat ca atare de toţi cercetătorii care lucrau

în cadrul său.

De fapt, adevăratul scop era cu totul altul.

Adevăratul scop al Proiectului Scoop era de a găsi noi forme de viaţă de care să beneficieze Programul Fort Detrick. Era vorba, în esenţă, de un studiu ce urmărea descoperirea de noi arme biologice. Detrick era un complex de clădiri heteroclite în statul Maryland, destinat studiului armelor de luptă chimică şi biologică. Acoperind peste 500 de hectare, numai zidurile goale valorând 100.000.000 de dolari, era considerată ca una dintre cele mai mari instalaţii de cercetare de orice fel, din Statele Unite. Numai cincisprezece la sută din descoperirile sale erau publicate în revistele ştiinţifice; restul era secret, aşa cum erau şi rapoartele de la Harley şi Dugway. Harley era o instalaţie, strict secretă care se ocupa în cea mai mare parte de virusuri. În ultimii zece ani fuseseră descoperite nenumărate noi virusuri, de la varietatea codificată Carrie Nation (care provoacă diaree) până la varietatea codificată Arnold (care provoacă atacuri clonice şi moarte). Terenul de încercări a bazei Dugway, statul Utah, acoperea o suprafaţă mai mare decât cea a statului Rhode Island şi era folosit în principal pentru testarea unor gaze toxice cum ar fi Tabun, Sklar şi Kuff-11.

Stone ştia că puţini americani cunoşteau amploarea pe care o luase în Statele Unite cercetarea în domeniul războiului chimic şi biologic. Cheltuielile totale ale guvernului pentru aceste probleme depăşeau o jumătate de miliard de dolari pe an. O bună parte din această sumă era alocată centrelor de cercetare universitare, ca John Hopkins din Pennsyivania şi Universitatea din Chicago, iar studiile pentru sistemele de armament erau contractate în termeni ambigui. Uneori, bineînţeles, termenii nu erau chiar atât de ambigui. Programul de la John Hopkins era conceput pentru efectuarea de „studii asupra leziunilor şi maladiilor efective sau potenţiale, studii asupra afecţiunilor cu importanţă potenţială pentru războiul biologic şi evaluări ale eventualelor reacţii chimice şi imunologice la anumite toxine şi vaccinuri.”

În ultimii opt ani, nici unul din rezultatele Centrului de cercetări John Hopkins nu fusese dezvăluit publicului. Cele de la alte universităţi, cum ar fi fost Chicago sau UCLA, fuseseră publicate în mod ocazional, dar ele erau considerate în cadrul instituţiilor militare drept „baloane de sondaj” – adică cercetări având drept scop intimidarea observatorilor străini. O cercetare tipică de acest fel era articolul lui Tendron şi al altor cinci autori

intitulat: „Cercetări asupra unei toxine care decuplează rapid fosforilaţia oxidativă prin absorbţie cutanată.”

Articolul descria, dar nu identifica exact, o otravă care ar fi putut omorî o persoană în mai puţin de un minut şi care se absorbea prin piele. Dar se ştia prea bine că aceasta constituia o realizare relativ minoră în comparaţie cu alte toxine care fuseseră descoperite în ultimii ani.

Cu atât efort şi atâtea fonduri ce se scurgeau către mijloacele de luptă chimică şi biologică, s-ar fi putut crede că se vor perfecta arme din ce în ce mai noi şi mai virulente. Totuşi, lucrurile nu stătuseră aşa între anii 1961 şi 1965; concluziile formulate în anul 1961 de Subcomitetul pentru înarmare al Senatului precizau că „cercetările contractate au avut rezultate mai puţin decât satisfăcătoare” şi că ar trebui căutate „noi căi şi abordări ale cercetărilor” din acest domeniu.

Şi aceasta era exact ceea ce intenţiona să facă generalul maior Thomas Sparke cu Proiectul Scoop.

În forma sa finală, Scoop era un program care prevedea plasarea pe orbită în jurul Pământului a 17 sateliţi, colectarea de organisme şi aducerea lor înapoi pe suprafaţa terestră. Stone citi rezumatul fiecăruia dintre zborurile anterioare.

Scoop era un satelit de formă conică, placat cu aur, care cântărea, complet echipat, în jur de 17 kilograme. Fusese lansat de la baza aeriană Vandenberg din Purisima, statul California, la 12 martie 1966. Baza Vandenberg se utilizează pentru orbite polare (nord-sud), spre deosebire de Cape Kennedy, a cărei direcţie de lansare este vest-est. Faţă de Kennedy baza Vandenberg are avantajul de a fi mai bine apărată din punctul de vedere al secretului militar.

Scoop I s-a rotit pe orbită timp de şase zile înainte de a fi readus pe Pământ. A aterizat cu succes într-o mlaştină lângă oraşul Athena, statul Georgia. Din nefericire, s-a constatat că nu conţinea decât organisme terestre banale.

Scoop II a ars la reintrarea în atmosferă ca rezultat al unei defecţiuni a echipamentului.

Scoop III a ars şi el, cu toate că era prevăzut cu un scut din folie de material plastic cu tungsten.

Scoop IV şi V au fost recuperaţi intacţi din Oceanul Indian şi respectiv din colinele Appalachian, dar nici unul nu conţinea organisme cu totul noi; cele colectate erau variante nenocive de *S. albus,* un germene ce contaminează în mod obişnuit epiderma umană normală.

Aceste eşecuri au condus la utilizarea înainte de lansare a unor procedee de sterilizare încă şi mai înaintate.

Scoop VI a fost lansat în ziua de Anul Nou, 1967. Era prevăzut cu toate îmbunătăţirile aduse sateliţilor precedenţi. Se puseseră mari speranţe în satelitul revizuit, care s-a reîntors unsprezece zile mai târziu, aterizând lângă Bombay, India. Nava aeriană Airborne 34, staţionată pe atunci la Evreux, în Franţa, chiar la marginea Parisului, a fost expediată de urgenţă şi în mare secret pentru a recupera capsula. Airborne 34 era în alertă ori de câte ori se desfăşura un zbor spaţial, în conformitate cu protocolul Operaţiei Scrub, un proiect conceput iniţial pentru a proteja capsulele Mercury şi Gemini, în cazul în care ar fi fost nevoite să aterizeze în Uniunea Sovietică sau în ţările socialiste. Operaţia Scrub era de fapt pretextul pentru a menţine în Europa Apuseană, la începutul anilor ‘60, o divizie de paraşutişti.

Scoop VI a fost recuperat fără peripeţii. S-a constatat că aducea din spaţiu un organism unicelular de formă cocobacilară, necunoscut până atunci. Ca reacţii era gramnegativ, cuagulazo şi triochinazopozitiv. Germenele s-a dovedit a fi însă benign faţă de mai toate fiinţele vii, cu excepţia găinilor domestice cărora le provoca o uşoară maladie timp de patru zile.

Colectivul Detrick îşi pierduse speranţa de a recupera vreo formă patogenă în cadrul Programului Scoop. Cu toate acestea, curând după Scoop VI a fost lansat Scoop VII. Data exactă, de altfel secretă, se pare că ar fi fost 5 februarie 1967. Scoop VII s-a plasat imediat pe o orbită stabilă cu un apogeu de 510 kilometri şi un perigeu de 360 kilometri. A rămas pe orbită două zile şi jumătate. Apoi, din motive necunoscute, a părăsit brusc orbita stabilă şi, ca urmare, a fost luată hotărârea să fie readus pe Pământ prin radiocomandă.

Locul anticipat de aterizare era o zona nelocuită în partea de nord-est a statului Arizona.

La jumătatea zborului, pe când citea, Stone fu întrerupt de un ofiţer care îi aduse un telefon şi care apoi se depărtă la o distanţă respectuoasă în timp ce el vorbea.

— Alo! spuse Stone, stingherit. Nu era obişnuit să vorbească la telefon în timpul unei curse cu avionul.

— Aici generalul Marcus, răspunse o voce obosită. Stone nu îl cunoştea pe generalul Marcus. Voiam doar să vă informez că au fost convocaţi toţi membrii colectivului, cu excepţia

profesorului Kirke.

— Ce s-a întâmplat?

— Profesorul Kirke este internat în spital, spuse generalul Marcus. Veţi primi detalii suplimentare la aterizare.

Convorbirea se sfârşi aici. Stone înapoie telefonul ofiţerului. Pentru o clipă se gândi la ceilalţi oameni din colectiv şi se întrebă ce reacţii vor fi avut când au fost smulşi din somn.

În primul rând, bineînţeles, Leavitt. Reacţionase cu siguranţă repede. Leavitt era specialist în microbiologie clinică şi avea o vastă experienţă în tratamentul maladiilor infecţioase. Leavitt văzuse destule molime şi epidemii la viaţa lui pentru a şti importanţa acţiunilor rapide. La care trebuie adăugat pesimismul său înnăscut, care nu îl părăsea niciodată. (Leavitt spusese cândva: „În timpul ceremoniei de căsătorie, singurul lucru la care mă puteam gândi era cuantumul pensiei alimentare pe care mi-l va cere la divorţ”.) Un om iritabil, morocănos, greoi, cu o faţă posomorâtă şi ochi trişti ce păreau că privesc către un viitor mohorât şi jalnic; dar în acelaşi timp un gânditor profund, plin de imaginaţie şi care nu se temea să judece cu îndrăzneală.

Apoi Burton, patologul din Houston. Stone nu îl simpatizase niciodată prea mult pe Burton, deşi îi recunoştea talentul ştiinţific. Burton şi Stone aveau firi deosebite: dacă Stone era organizat, controlat, încrezător, Burton era dezordonat, impulsiv, nervos, suspicios şi susceptibil. Colegii îl porecliseră „împiedicatul”, în parte datorită tendinţei de a călca pe şireturile de la pantofi veşnic nelegate şi pe manşetele pantalonilor săi burlăniţi, şi în parte, datorită talentului de a nimeri, aparent întâmplător, dintr-o descoperire importantă într-alta.

Şi apoi Kirke, antropologul de la Vale, care se părea că nu va putea veni. Dacă raportul era adevărat, Stone ştia că acesta îi va lipsi. Kirke era un om ignorant şi destul de încrezut, dar înzestrat, printr-o ciudată întâmplare, cu un creier uluitor de logic. Era capabil să surprindă elementele esenţiale ale unei probleme şi să le manevreze pentru a obţine rezultatele necesare; deşi nu era în stare să îşi echilibreze propriul carnet de cecuri, matematicienii veneau adesea să-i solicite ajutorul în rezolvarea unor probleme foarte abstracte.

Stone ştia că îi va lipsi un astfel de creier. Şi era sigur că cel de al cincelea om nu îi va fi de nici un ajutor. Stone se încruntă gândindu-se la Mark Hall. Primirea lui Hall în cadrul colectivului

fusese un fel de compromis; Stone ar fi preferat un medic cu experienţă în maladii metabolice, şi alegerea în schimb a unui chirurg fusese făcută cu multe reţineri. Departamentul Apărării şi AEC-ul[3] exercitaseră presiuni mari pentru ca Hall să fie acceptat, deoarece aceste foruri sprijineau *Ipoteza Omului Nepereche;* până la urmă, Stone şi ceilalţi cedaseră.

Stone nu îl cunoştea prea bine pe Hall. Se întreba ce va spune acesta când va afla de alertă. Dar Stone nu avea de unde să ştie de marea întârziere cu care fuseseră anunţaţi membrii colectivului. El nu ştia, de pildă, că Burton – patologul – fusese chemat abia la ora 5 a.m., iar Peter Leavitt – microbiologul – abia la 6.30, oră la care ajunsese deja la spital.

Iar Hall nu a fost anunţat decât la orele 7.05.

A fost, aşa cum avea să spună mai târziu Mark Hall, o experienţă înfiorătoare. Am fost smuls din cea mai firească dintre lumi pentru a fi cufundat în cea mai puţin firească. La ora 6.45, Hall se afla în camera de spălat de lângă blocul operator numărul 7, frecându-şi mâinile cu peria pentru prima operaţie din dimineaţa aceea. Era în mijlocul unei activităţi de rutină pe care o făcea zilnic de mulţi ani; relaxat, glumea cu internul ce îşi freca şi el mâinile.

Când termină, intră în sala de operaţie cu mâinile întinse în faţă şi sora îi dădu un prosop să se şteargă. În sală mai era un intern, care pregătea pacientul pentru operaţie aplicându-i soluţii de alcool şi iod – şi o soră de salon. Schimbară între ei cuvintele obişnuite de salut.

La spital, Hall era considerat un chirurg sigur, iute la mânie şi cu reacţii imprevizibile. Opera cu mare viteză, lucrând aproape de două ori mai repede decât alţi chirurgi. Când lucrurile se desfăşurau cum trebuie, râdea şi glumea în timpul operaţiei, sporovăind cu asistenţii, surorile, anestezistul. Dar dacă lucrurile nu mergeau bine, dacă operaţia se lungea şi devenea dificilă, Hall vedea negru în faţa ochilor de furie.

Ca cei mai mulţi chirurgi, ţinea la rutină. Fiecare lucru trebuia făcut într-o anumită ordine, într-un anumit fel. Dacă nu, se supăra.

Deoarece toţi cei de faţă ştiau acest lucru, priviră cu teamă apariţia lui Leavitt în galeria închisă aflată deasupra sălii. Leavitt conectă sistemul de intercomunicare care lega galeria

---

[3] Atomic Energy Commission – Comisia pentru energie atomică *(engl.)*

cu sala de operaţie şi spuse:

— Bună, Mark.

Hall tocmai învelea pacientul, aplicând câmpuri sterile verzi pe toate părţile trupului cu excepţia abdomenului. Privi în sus cu mirare.

— Bună, Peter.

— Îmi pare rău că te deranjez. Dar este vorba de o urgenţă.

— Să aştepte, spuse Hall. Tocmai încep operaţia.

Termină de aşezat câmpurile şi ceru bisturiul pentru piele. Palpă abdomenul, căutând reperele pentru a începe incizia.

— Nu poate să aştepte, se auzi vocea lui Leavitt.

Hall se opri. Puse bisturiul jos şi privi spre galerie.

Urmă o tăcere îndelungată.

— Ce dracu vrei să spui că nu poate să aştepte?

Leavitt rămase calm.

— Trebuie să întrerupi. Este vorba de o urgenţă.

— Peter, am aici un pacient. Anesteziat. Gata de operaţie. Nu pot pur şi simplu să...

— Te va înlocui Kelly.

Kelly era unul dintre chirurgii de serviciu.

— Kelly?

— În clipa de faţă se spală, spuse Leavitt. Totul este aranjat. Te aştept în vestiarul chirurgiei. Peste aproximativ treizeci de secunde.

Şi apoi dispăru.

Hall se holbă la cei de faţă. Nici unul nu se clinti, nimeni nu spuse o vorbă. După o clipă îşi scoase mănuşile şi se repezi afară, înjurând cu voce tare.

Hall considera propria sa colaborare la Proiectul Wildfire în cel mai bun caz drept „subţire”. În anul 1966 fusese abordat de Leavitt, şeful secţiei de bacteriologie a spitalului, care îi schiţase în linii mari scopurile proiectului. Hall considera toate acestea mai curând amuzante şi fu de acord să facă parte din colectiv, dacă vreodată serviciile sale ar fi devenit necesare. În sinea lui însă era convins că nu va ieşi niciodată nimic din proiectul Wildfire.

Leavitt îi propusese lui Hall să-i dea rapoartele privitoare la proiect şi să-l ţină la curent asupra acestuia. La început, Hall acceptase politicos dosarele, dar curând deveni limpede că nu intenţiona să le citească, aşa încât Leavitt încetă să i le mai dea. Hall fu mulţumit, chiar şi numai pentru faptul că nu îi plăcea să

aibă biroul încărcat cu hârţoage.

Cu un an mai înainte, Leavitt îl întrebase dacă nu este curios să ştie mai mult despre o acţiune la care fusese de acord să participe şi care s-ar putea dovedi primejdioasă; într-un viitor mai mult sau mai puţin apropiat.

Hall răspunsese:

— Nu.

Acum, în camera: chirurgilor, Hall regreta aceste cuvinte. Vestiarul era o încăpere mică, fără ferestre, cu toţi pereţii acoperiţi cu dulapuri. În mijlocul camerei era un automat mare de cafea cu un maldăr de ceşti de carton alături. Leavitt tocmai îşi turna o cafea, faţa lui solemnă, de câine şoricar, arborând o expresie funebră.

— Sunt sigur că va fi oribilă. Nu poţi obţine în nici un spital o ceaşcă de cafea cumsecade: Grăbeşte-te să te schimbi.

— Nu crezi că ar fi mai bine să-mi explici întâi de ce?

— O să-ţi spun, o să-ţi spun, răspunse Leavitt. Numai schimbă-te mai repede. Afară ne aşteaptă o maşină şi suntem în întârziere. Este poate deja prea târziu.

Avea un fel de a vorbi profund melodramatic care îl enervase întotdeauna pe Hall.

Hall îşi descuie dulapul şi deschise uşa smucind-o. Se sprijini de canat şi scoase apărătorile de plastic negru ce-i acopereau încălţămintea în sala de operaţii pentru a evita formarea de electricitate statică.

— Nu mai rămâne decât să-mi spui că toate astea sunt legate de proiectul acela blestemat.

— Exact. Şi acum încearcă să te grăbeşti. Maşina aşteaptă să ne ducă la aeroport şi traficul de dimineaţă nu este în favoarea noastră.

Hall se schimbă repede, golit de orice gând, cu mintea pentru moment buimacă. De fapt, nu crezuse niciodată că aşa ceva ar fi fost cu putinţă. Se îmbrăcă şi porni împreună cu Leavitt către poarta spitalului. Afară, în lumina soarelui, zări limuzina militară verde-oliv aşezată în curbă, cu farurile aprinse. Şi avu deodată convingerea oribilă că Leavitt nu glumea, că nimeni nu glumea, şi că un fel de coşmar îngrozitor începea să devină realitate.

În ceea ce îl privea, Peter Leavitt era furios pe Hall. În general nu prea avea răbdare cu medicii practicanţi. Deşi era doctor în medicină, Leavitt nu practicase niciodată, preferând să

îşi dedice timpul cercetării. Domeniul său erau microbiologia şi epidemiologia clinică, iar specialitatea, parazitologia. Efectuase cercetări cu privire la paraziţi pe tot cuprinsul lumii; lucrările sale conduseseră la descoperirea teniei braziliene, *Taenia renzi,* pe care o descrisese într-un articol din anul 1953.

Totuşi, pe măsură ce îmbătrânea, Leavitt încetă să mai călătorească. Sănătatea publică, obişnuia să spună, este un joc de oameni tineri; când te îmbolnăveşti pentru a cincea oară de amoebiază intestinală, înseamnă că a venit vremea să te retragi. Leavitt se îmbolnăvi pentru a cincea oară în Rhodesia în anul 1955. Timp de trei luni îi fu îngrozitor de rău şi pierdu peste 18 kilograme. După aceea îşi dădu demisia din serviciile de sănătate publică. I se oferi postul de şef al serviciului de microbiologie la spital şi îl acceptă sub rezerva că va putea să îşi dedice o bună parte din timp cercetării.

În cadrul spitalului era considerat ca un minunat specialist în bacteriologie clinică, dar adevăratul său interes îl constituiau tot paraziţii. În perioada anilor 1955-1964 publică o serie de studii interesante asupra metabolismului la *Ascaris* şi *Necator,* studii foarte preţuite de alţi cercetători din acest domeniu.

Reputaţia lui Leavitt făcuse firească alegerea sa pentru proiectul Wildfire; şi tot Leavitt fusese cel prin intermediul căruia fusese rugat şi Hall să participe. Leavitt cunoştea raţiunile care şedeau la baza alegerii lui Hall, deşi Hall nu le ştia.

Când Leavitt îi solicitase colaborarea, Hall dorise să afle de ce.

— Sunt doar un simplu chirurg, spusese atunci.

— Da. Dar te pricepi la electroliţi.

— Ei şi?

— S-ar putea să prezinte importanţă. Reacţiile chimice ale sângelui, pH-ul, aciditatea şi alcalinitatea, ar putea chiar să devină vitale la un moment dat.

— Dar există o groază de specialişti în electroliză, aminti Hall. Mulţi dintre ei sunt mai buni decât mine.

— Da, spusese Leavitt. Dar toţi sunt căsătoriţi.

— Şi ce dacă?

— Ne trebuie un om necăsătorit.

— De ce?

— Este necesar ca unul dintre membrii colectivului să fie necăsătorit.

— Nu are nici un sens.

— Poate că da, răspunsese Leavitt. Sau poate că nu.

Părăsiră spitalul şi se îndreptară spre limuzina militară. Îi aştepta un ofiţer tânăr, în poziţie de drepţi, care îi salută când ajunseră lângă el.

— Doctor Hall?

— Da.

— Vă rog, legitimaţia.

Hall îi înmână mica legitimaţie din material plastic prevăzută cu fotografie. O purtase în portvizit mai bine de un an; era o legitimaţie oarecum ciudată – un nume, o fotografie, o amprentă digitală, nimic altceva. Nimic care să indice că era vorba de un document oficial.

Ofiţerul o privi, se uită la Hall, apoi din nou la legitimaţie. I-o înapoie.

— În regulă, domnule doctor.

Deschise portiera din spate a limuzinei. Hall se sui şi Leavitt îl urmă, ferindu-şi ochii de lumina roşie strălucitoare de pe capota maşinii. Hall remarcă acest lucru.

— Ceva în neregulă?

— Nu. Dar nu mi-au plăcut niciodată luminile puternice. Îmi reamintesc zilele când eram şofer pe ambulanţă în timpul războiului.

Leavitt se lăsă pe spate şi maşina porni.

— Aşa, spuse. Când vom ajunge la aeroport vei primi un dosar ca să îl citeşti în timpul zborului.

— Care zbor?

— Vei zbura cu un F-104, îl informă Leavitt.

— Încotro?

— Nevada. Încearcă să citeşti dosarul pe drum. Odată ajunşi vom fi foarte ocupaţi.

— Şi ceilalţi din colectiv?

Leavitt se uită la ceas.

— Kirk are apendicită şi este la spital. Ceilalţi au început deja să lucreze. În clipa aceasta se află într-un elicopter deasupra oraşului Piedmont, statul Arizona.

— N-am auzit niciodată de acest oraş.

— Nimeni n-a auzit de el, răspunse Leavitt, până acum.

6. PIEDMONT

La orele 9.59 a.m. ale aceleiaşi dimineţi, un elicopter cu reacţie se ridica de pe pista hangarului ultrasecret MSH-9 din Vandenberg îndreptându-se către est, spre Arizona.

Hotărârea de a decola dintr-un hangar ultrasecret fusese luată de maiorul Manchek, îngrijorat de faptul că îmbrăcămintea pasagerilor ar fi putut atrage atenţia. Căci în elicopter erau trei oameni, un pilot şi doi savanţi, şi toţi purtau costume gonflabile din material plastic transparent, ceea ce îi făcea să arate ca nişte marţieni obezi, sau, cum se exprimase u-nul dintre mecanicii de întreţinere de la hangar, „ca nişte baloane de carnaval."

În timp ce elicopterul urca în cerul limpede al dimineţii, cei doi pasageri din cabină se examinară reciproc. Unul era Jeremy Stone, celălalt Charles Burton. Amândoi poposiseră la Vandenberg cu puţine ore înainte – Stone venind de la Berkeley, iar Burton de la Universisitatea Baylor din Houston.

Burton, patologul, avea 54 de ani. Deţinea o catedră la Facultatea de medicină Baylor şi era consilier al Centrului NASA de zboruri spaţiale cu echipaj uman din Houston. Mai înainte efectuase lucrări de cercetare la Institutul Naţional din Bethesda. Specialitatea sa erau efectele bacteriilor asupra ţesuturilor umane.

Una dintre caracteristicile dezvoltării ştiinţifice este faptul că anumite domenii vitale rămân practic necercetate, cum era, de pildă, cel pe care îl abordase Burton. Cu toate că oamenii ştiau că germenii provoacă boli încă de pe vremea ipotezei lui Henle[4], datând din anul 1840, la mijlocul secolului douăzeci nu se putea da încă nici un răspuns la întrebarea: „de ce şi cum provoacă bacteriile leziuni?" Mecanismele specifice erau necunoscute.

Burton îşi începuse cercetările, ca atâţia alţii din vremea lui, cu *Diplococcus pneumoniae,* agentul care provoacă pneumonia. În anii '40, înainte de apariţia penicilinei, exista un mare interes pentru pneumococ; după aceea, atât interesul cât şi fondurile pentru cercetare dispărură. Burton trecu la *Staphylococcus aureus,* un agent patogen banal al pielii, răspunzător de „coşuri"

[4] Henle Jacob (1809-1885), medic german, unul dintre fondatorii anatomiei generale, bazată pe teoria celulară.

şi furuncule. La vremea când îşi începuse lucrările, colegii săi întru cercetare îşi băteau joc de el; stafilococul, ca şi pneumoeocul, era foarte sensibil la penicilină. Se îndoiau că Burton ar fi obţinut vreodată suficiente fonduri ca să îşi ducă la bun sfârşit lucrarea.

Timp de cinci ani avură dreptate. Bani erau puţini, şi Burton fu adesea nevoit să cerşească de la fundaţii şi de la filantropi. Cu toate acestea perseveră, elucidând cu răbdare natura straturilor ce formează pereţii celulei bacteriene şi provoacă reacţii în ţesutul gazdă, contribuind astfel la descoperirea a şase toxine secretate de bacterii în scopul de a descompune ţesuturile, a împrăştia infecţia şi a distruge celulele roşii.

Brusc, în anii ‘50, apărură primele tulpini de stafilococ rezistente la penicilină. Noile tulpini erau virulente şi produceau decese ciudate, adesea prin abcese cerebrale. Aproape peste noapte, Burton realiză că munca sa dobândise o importanţă majoră; zeci de laboratoare, pe tot cuprinsul ţării, îşi reorientau cercetările către stafilococ; devenise un „domeniu de vârf”. Într-un singur an, Burton asistă la creşterea fondurilor ce i se alocau de la 600 de dolari la 300.000 de dolari. Curând după aceea fu numit profesor de patologie.

Privind înapoi, Burton nu era foarte mândru de realizările sale. Fusese, îşi dădea seama, o chestiune de noroc, de a fi la locul potrivit şi de a efectua munca potrivită la timpul potrivit.

Iar în clipa de faţă se întreba ce va ieşi din faptul că se află aici, în acest elicopter, acum.

Aşezat în faţa lui, Jeremy Stone încerca să îşi ascundă repulsia pe care i-o inspira aspectul exterior al lui Burton. Sub combinezonul de plastic, Burton purta o cămaşă sport în carouri, murdară, cu o pată pe buzunarul din stânga de la piept; pantalonii îi erau jegoşi şi boţiţi, iar părul, ciufulit şi – pe cât putea să-şi dea seama Stone – nespălat.

Se uită pe fereastră, încercând să se gândească la alte lucruri.

— Cincizeci de oameni, spuse, clătinând din cap. Morţi în decurs de opt ore de la aterizarea lui Scoop VII. Problema este, cum s-a făcut propagarea.

— Bănuiesc că prin aer.

— Da. Probabil.

— S-ar părea că toţi morţii se află în imediata vecinătate a oraşului, spuse Burton. S-au raportat cumva decese în zonele mai depărtate?

Stone clătină din cap.

— Armata cercetează problema. Colaborează cu patrulele de circulaţie. Până acum nu s-au semnalat decese în afară.

— Vântul?

— Un noroc neaşteptat, spuse Stone. Noaptea trecută vântul a fost destul de puternic, 14 kilometri pe oră către sud şi continuu. După cum mi s-a spus este un lucru puţin obişnuit în această perioadă a anului.

— Dar favorabil nouă.

— Da, încuviinţă Stone. Şi mai avem noroc şi din alt punct de vedere. Nu există nici o zonă importantă locuită pe o rază de aproape 180 de kilometri. Dincolo de ea, desigur, este Las Vegas la nord, San Bernardino la vest şi Phoenix la est. Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar putea întâmpla dacă bacteria ajunge până la ele.

— Dar atâta vreme cât vântul nu bate, avem timp.

— Aşa s-ar părea.

În următoarea jumătate de oră discutară problema agentului purtător al bolii, făcând de nenumărate ori apel la un vraf de hărţi realizate în cursul nopţii de centrul de calcul de la Vandenberg. Aceste hărţi constituiau rezultatul unor analize geografice extrem de complexe; în cazul de faţă ele reprezentau partea de sud-vest a Statelor Unite din punctul de vedere al direcţiei vânturilor şi al densităţii populaţiei.

Discuţia se îndreptă apoi asupra vitezei morţii. Amândoi ascultaseră banda imprimată de dubă; căzură de acord că toţi cei din Piedmont păreau să fi murit foarte brusc.

— Nu poţi obţine o moarte atât de rapidă, spuse Burton, nici dacă tai beregata unui om cu briciul. Iar dacă tai ambele carotide şi jugularele tot se mai scurg treizeci, patruzeci de secunde până la căderea în inconştienţă şi încă aproape un minut până la moarte.

— Se pare că la Piedmont moartea ar fi survenit într-o secundă sau două.

Burton dădu din umeri.

— Traumatism, sugeră. O lovitură în cap.

— Da. Sau un gaz cu acţiune pe sistemul nervos.

— E, desigur, posibil.

— Este sau asta, sau altceva foarte asemănător, spuse Stone. Dacă ar fi vorba de un blocaj enzimatic oarecare – cum ar fi cel provocat de arsenic sau stricnină – moartea ar fi survenit în cincisprezece până la treizeci de secunde, poate chiar mai mult.

Dar un blocaj al transmisiei nervoase, sau un blocaj al joncţiuninilor neuromusculare, sau o otrăvire corticală – toate acestea se petrec foarte repede. Moartea ar putea să fie instantanee.

— Dacă este vorba de un gaz cu acţiune rapidă, spuse Burton, ar trebui să aibă o difuzibilitate ridicată la nivelul plămânului...

— Sau al pielii, completă Stone. Al mucoaselor. Sau al oricărei suprafeţe permeabile.

Burton atinse materialul plastic al combinezonului.

— Dacă gazul ăsta este atât de difuzibil...

Stone surâse uşor.

— O să ne dăm seama, destul de curând.

Prin aparatul de intercomunicare pilotul anunţă:

— Ne apropiem de Piedmont. Aştept instrucţiuni.

— Înconjoară o dată, ca să ne putem face o idee, spuse Stone.

Elicopterul făcu un viraj brusc. Cei doi priviră afară şi văzură oraşul sub ei. Vulturii coborâseră în timpul nopţii şi erau acum strâns îngrămădiţi în jurul cadavrelor.

— Mă temeam de asta, spuse Stone.

— Ar putea reprezenta un mijloc de propagare a infecţiei, spuse Burton. Au să mănânce carnea oamenilor infestaţi şi au să ducă cu ei microorganismele.

Stone încuviinţă privind pe fereastră.

— Ce facem?

— Îi gazăm, fu de părere Stone. Conectă aparatul de intercomunicare cu pilotul. Ai canistrele?

— Da.

— Înconjoară din nou şi pulverizează oraşul.

— Bine.

Elicopterul se înclină şi făcu o întoarcere de nouăzeci de grade. Curând Pământul nu se mai zări, ascuns sub norii de gaz de culoare albastru deschis.

— Ce e?

— Clorazină. În concentraţii scăzute are un efect foarte puternic asupra metabolismului aviar. Păsările au un ritm metabolic ridicat. Trupul lor e alcătuit aproape numai din pene şi muşchi; pulsul oscilează în jur de 120, şi multe specii mănâncă pe zi o cantitate care depăşeşte propria lor greutate.

— Gazul acţionează ca un decuplant?

— Da. Le va atinge rău.

Elicopterul făcu un viraj şi apoi plană lin. Gazul se risipea încet în vântul domol, îndreptându-se către sud. În curând, putură să vadă din nou pământul. Pe jos zăceau sute de păsări; câteva mai fluturau spasmodic din aripi, dar cele mai multe erau deja moarte.

Stone era preocupat. Undeva, în spatele minţii, îşi dădea seama că uitase ceva, că nu ţinuse seama de ceva. Un fapt oarecare, un indiciu vital, pe care i-l furnizau păsările şi pe care nu trebuia să îl treacă cu vederea.

Prin interfon pilotul întrebă:

— Alte ordine?

— Mergi până în mijlocul străzii principale, spuse Stone, şi coboară scara de frânghie. Vei rămâne la şase metri de pământ. Nu aterizezi. Clar?

— Da.

— După ce coborâm noi, te ridici la o înălţime de 150 de metri.

— Da.

— Te reîntorci când îţi vom semnaliza.

— Da.

— Şi dacă ni se întâmplă ceva...

— Mă îndrept către Wildfire, spuse cu voce încordată pilotul.

— Corect.

Pilotul ştia ce însemna acest lucru. Era plătit după cele mai ridicate tarife ale Forţelor Aeriene: primea salariul obişnuit, plus sporul de periclitate, plus sporul pentru servicii speciale în timp de pace, plus sporul pentru misiune deasupra unui teritoriu ostil, plus bonificaţia pentru şedere în aer. Avea de primit mai mult de o mie de dolari pentru munca acestei zile, şi familia ar fi încasat – dacă nu se reîntorcea – încă zece mii de dolari reprezentând asigurarea pe viaţă.

Exista o justificare pentru aceste sume atât de mari: dacă lui Burton şi Stone li s-ar fi întâmplat ceva, pilotul avea ordin să zboare imediat către instalaţia Wildfire şi să planeze la zece metri de sol până în momentul în care grupul Wildfire va fi stabilit cel mai indicat mod de a-l incinera, pe el şi avionul său, în aer. Era plătit pentru a-şi asuma acest risc. Se oferise voluntar pentru această muncă. Şi ştia că foarte sus, făcând cercuri la şase mii de metri altitudine, era un reactor al Forţelor Aeriene echipat cu rachete aer-aer. Misiunea reactorului era să doboare elicopterul dacă, în ultima clipă, pilotul şi-ar fi pierdut controlul şi nu s-ar fi îndreptat direct către Wildfire.

— Vedeţi să nu faceţi vreo greşeală, le atrase atenţia pilotul.

Elicopterul manevră deasupra străzii principale şi rămase suspendat în aer. Se auzi un huruit: cobora scara de frânghie. Stone se ridică în picioare şi îşi puse casca. Închise sistemul de etanşare şi îşi umflă în jurul trupului combinezonul transparent. O butelie mică de oxigen, purtată în spate, îi asigura aer suficient pentru două ore de explorare.

Aşteptă până când Burton îşi închise şi el ermetic combinezonul. Apoi, Stone deschise trapa şi privi spre pământ. Elicopterul ridica nori grei de praf.

Stone puse în funcţiune aparatul de radiorecepţie.

— Gata?

— Gata.

Stone începu să coboare scara. Burton aşteptă o clipă, apoi îl urmă. Nu putea vedea nimic din pricina prafului răscolit, dar până la urmă simţi cum atinge pământul cu picioarele. Eliberă scara şi se uită împrejur. Abia putea zări costumul lui Stone, un contur vag într-o lume mohorâtă, sumbră.

Scara se îndepărtă pe măsură ce elicopterul se ridica în aer. Praful se limpezi. Puteau vedea.

— Să mergem, spuse Stone.

Mişcându-se greoi în combinezoane, făcură primii paşi pe strada principală din Piedmont.

7. „UN PROCES NEOBIŞNUIT”

Burton şi Stone soseau în Piedmont la mai puţin de douăsprezece ore după primul contact al omului cu germenul Andromeda. Săptămâni mai târziu, în şedinţele de sinteză a situaţiei, amândoi aveau să-şi reamintească încă foarte pregnant scena şi să o poată descrie în amănunt.

Soarele dimineţii era încă jos pe cer, rece şi fără vlagă, aruncând umbre lungi pe pământul acoperit cu un strat subţire de zăpadă. De unde se aflau puteau privi în susul şi în josul străzii la clădirile de lemn, cenuşii, roase de vreme; dar primul lucru pe care îl observară fu tăcerea. Cu excepţia unui vânt blând care murmura uşor printre casele goale, domnea o tăcere de moarte. Pretutindeni zăceau trupuri, îngrămădite, căzute la pământ într-o atitudine de mirare îngheţată.

Şi nu se auzea nici un sunet – nici uruitul molcom al motorului vreunei maşini, nici lătrat de câine, nici larmă de copii.

Linişte.

Cei doi bărbaţi se priviră. Erau dureros conştienţi cât de mult era de aflat, de făcut. O catastrofă necunoscută lovise acest oraş şi ei trebuiau să descopere tot ce era cu putinţă despre ea. Dar nu aveau practic nici un indiciu, nici un punct de plecare.

Nu ştiau, de fapt, decât două lucruri. În primul rând că, aparent, necazurile începuseră odată cu aterizarea lui Scoop VII. Şi în al doilea rând că moartea doborâse oamenii oraşului cu viteză uluitoare. Dacă era o boală adusă de satelit, ea nu semăna cu nici una din istoria medicinii.

Multă vreme nu spuseră nimic. Şedeau în stradă uitându-se în jur, simţind cum vântul le scutură costumele prea mari. În cele din urmă Stone spuse:

— De ce sunt afară, în stradă? Dacă asta este o molimă care a apărut noaptea, cei mai mulţi ar fi trebuit să fie în casele lor.

— Nu e numai asta, spuse Burton. Dar cei mai mulţi sunt în pijamale. Noaptea trecută a fost o noapte rece. Te-ai fi aşteptat să îşi fi pus înainte de a ieşi o jachetă, sau o haină. Ceva care să le ţină cald.

— Poate că se grăbeau.

— Să facă ce? spuse Burton.

— Să vadă ceva, răspunse Stone, dând din umeri neputincios.

Burton se aplecă asupra primului trup pe care îl întâlniră.

— Ciudat. Priveşte la felul în care îşi încleştează mâinile pe piept. Sunt destul de mulţi în aceeaşi poziţie.

Privind trupurile, Stone văzu că, într-adevăr, mâinile multora erau apăsate pe piept, unele întinse, altele încleştate ca nişte ghiare.

— Nu par să fi suferit, observă Stone. Feţele lor sunt liniştite.

— De fapt, mai curând mirate, încuviinţă Burton. Aceşti oameni par seceraţi, surprinşi în timp ce mergeau. Dar încleştându-şi pieptul cu mâinile.

— Ceva coronarian? întrebă Stone.

— Mă îndoiesc. Ar trebui să aibă feţele chinuite – este foarte dureros. Acelaşi lucru se întâmplă şi în embolia pulmonară.

— Dacă a fost destul de repede, nu ar fi avut timp.

— Poate. Dar totuşi cred că aceşti oameni au murit de o moarte nedureroasă. Asta înseamnă că îşi încleştează mâinile pe piept deoarece...

— Nu puteau respira, îl întrerupse Stone.

Burton încuviinţă din cap.

— S-ar putea ca ceea ce vedem să fie asfixie. O asfixie rapidă, nedureroasă, aproape instantanee. Dar mă îndoiesc. Dacă o persoană nu poate respira, primul lucru pe care îl face este să-şi desfacă îmbrăcămintea, în special în jurul gâtului şi al pieptului. Uită-te la omul de aici – poartă cravată, şi nu a atins-o. Şi femeia aceea cu gulerul încheiat până sus.

După primul şoc provocat de oraş, Burton începu treptat să îşi recapete stăpânirea de sine. Începu să gândească limpede. Se îndreptară către duba oprită în mijlocul străzii, cu farurile arzând încă slab. Stone băgă mâna înăuntru pentru a stinge luminile. Desprinse de pe volan trupul înţepenit al şoferului şi îi citi numele pe buzunarul de la piept al şubei.

— Shawn.

Bărbatul ce stătea ţeapăn în partea din spate a dubei era un soldat cu numele Crane. Amândoi erau îngheţaţi în *rigor mortis.* Stone arătă cu capul către aparatura din spate.

— Oare mai funcţionează?

— Cred că da, spuse Burton.

— Atunci să găsim satelitul. Este primul lucru pe care îl avem de făcut. Putem să ne preocupăm mai târziu de...

Se opri. Se uita la faţa lui Shawn care, în mod clar, se izbise puternic de volan în momentul morţii. O tăietură mare, arcuită, îi străbătea faţa, zdrobind nasul şi sfâşiind pielea.

— Nu înţeleg, spuse Stone.

— Ce nu înţelegi? întrebă Burton.

— Rana asta. Uită-te la ea.

— Foarte curată, spuse Burton. De fapt, remarcabil de curată. Practic fără sângerare...

În acea clipă Burton înţelese. Vru să se scarpine în cap de uimire, dar mâna îi fu oprită de cască.

— O astfel de tăietură, la faţă – capilarele rupte, osul zdrobit, venele scalpului sfâşiate – ar trebui să sângereze al dracului.

— Da, spuse Stone. Ar trebui. Şi priveşte şi celelalte cadavre. Chiar acolo unde vulturii au smuls din carne: nici urmă de sânge.

Burton privi cu mirare din ce în ce mai mare. Nici unul dintre trupuri nu pierduse nici măcar un strop de sânge. Se întrebă cum de nu observaseră mai înainte.

— Poate că mecanismul de acţiune al acestei boli...

— Da, interveni Stone, cred că ai dreptate. Mârâi şi îl smulse pe Shawn afară din dubă, străduindu-se să scoată trupul ţeapăn din spatele volanului. Hai să recuperăm satelitul acela blestemat. Toate acestea încep să mă îngrijoreze.

Burton se îndreptă către portiera din spate şi trase afară trupul lui Crane, apoi se urcă, în timp ce Stone acţiona aprinderea. Starterul se roti alene, dar motorul nu porni.

Timp de câteva secunde, Stone încercă să pornească duba, apoi spuse:

— Nu înţeleg. Acumulatorul e slab, dar curentul ar trebui totuşi să fie suficient.

— Cum stăm cu benzina? întrebă Burton.

Urmă o pauză, şi Stone înjură cu voce tare. Burton surâse şi se strecură afară din maşină. Urcară împreună strada până la staţia de benzină, găsiră o găleată şi o umplură de la pompă, după ce pierdură câteva minute străduindu-se să o facă să funcţioneze. Înarmaţi cu benzină se reîntoarseră la dubă, umplură rezervorul şi Stone încercă din nou.

Motorul porni şi continuă să funcţioneze. Stone rânji.

— Să mergem.

Burton se căţără în spate, porni echipamentul electronic şi antena rotitoare. Auzi semnalul stins al satelitului.

— Semnalul e slab, dar există. Pare să fie undeva către

stânga.

Stone acţionă ambreiajul. Porniră huruind, ocolind trupurile din stradă. Semnalul deveni mai puternic. Continuară să înainteze în josul străzii principale, depăşind staţia de benzină şi magazinul general. Semnalul slăbi brusc.

— Ne-am depărtat prea mult. Întoarce.

Stone pierdu câtva timp în căutarea poziţiei de marşarier la cutia de viteze şi apoi se întoarseră urmărind intensitatea sunetului. Mai trecură încă cincisprezece minute până reuşiră să localizeze originea semnalului, către nord, spre periferia oraşului.

În cele din urmă, se opriră în faţa unei case modeste cu un singur nivel şi grinzi de lemn. O firmă scârţâia în vânt: Doctor Alan Benedict.

— Trebuia să mă aştept, spuse Stone. L-au dus la doctor.

Coborâră din maşină şi se îndreptară către casă. Uşa de la intrare era deschisă şi se mişca în vânt. Intrară în camera de zi. Era goală. O luară la dreapta şi pătrunseră în cabinetul medicului.

Aici îl găsiră pe Benedict, un om gras, cu părul alb. Era aşezat la birou cu câteva tratate deschise în faţă. De-a lungul unui perete se înşirau sticle, seringi, fotografii de familie şi altele reprezentând bărbaţi în uniformă de luptă. Pe una din ele, un grup de soldaţi rânjind; dedesubt, câteva cuvinte mâzgălite: „Lui Benny, de la băieţii regimentului 87, Anzio.”

Benedict însuşi privea absent către unul din colţurile camerei, cu ochii larg deschişi şi faţa împăcată.

— În orice caz, spuse Burton, pe Benedict moartea nu l-a găsit afară...

Şi apoi văzură satelitul.

Era aşezat în picioare, un con neted şi lustruit, înalt cam de un metru, cu marginile crăpate şi pârjolite de căldura reintrării în atmosfera terestră. Fusese deschis în mod grosolan, aparent cu ajutorul unui cleşte şi al unei dălţi care zăceau pe podea lângă satelit.

— Nefericitul l-a deschis, spuse Stone. Tâmpitul dracului.

— De unde era să ştie?

— Putea să întrebe pe cineva. Oftă. În orice caz, acuma ştie. Şi mai ştiu şi alţi 49 de oameni. Se aplecă peste satelit şi închise uşiţa triunghiulară ce şedea căscată. Ai containerul?

Burton scoase punga împăturită de plastic şi o desfăcu larg. Împreună o strecurară peste satelit şi o închiseră ermetic.

— Sper, fir-ar al naibii, că a mai rămas ceva înăuntru, spuse Burton.

— Poate că ar fi mai bine, zise blând Stone, să nu mai fi rămas nimic.

Îşi concentrară din nou atenţia asupra lui Benedict. Stone se apropie de el şi îl zgâlţâi. Doctorul căzu ţeapăn din scaun pe podea.

Burton se uită la coate şi deveni deodată agitat. Se apleca peste trupul lui Benedict.

— Vino şi ajută-mă, îi spuse lui Stone.

— Cum?

— Dezbracă-l.

— De ce?

— Vreau să-i verific lividitatea.

— Dar de ce?

— Ai răbdare.

Începu să descheie cămaşa lui Benedict şi să-i desfacă pantalonii. Lucrară împreună în tăcere câtăva vreme, până când trupul doctorului se află gol pe podea.

— Gata, spuse Burton, îndreptându-şi spatele şi retrăgându-se un pas înapoi.

— Să mă ia dracu, exclamă Stone.

Nu prezenta lividitate obişnuită. În mod normal, când cineva moare, sângele i se scurge către punctele cele mai joase, antrenat de gravitaţie. O persoană care moare în pat prezintă un spate vânăt din cauza sângelui acumulat. Dar Benedict, care murise stând pe scaun, nu avea sânge în zona fesieră sau a coapselor.

Şi nici în coatele care se sprijiniseră pe braţele fotoliului.

— O descoperire într-adevăr neobişnuită, spuse Burton. Privi în jurul camerei şi găsi o mică autoclavă pentru sterilizarea instrumentelor. O deschise şi scoase un bisturiu. Îi potrivi o lamă – cu grijă, ca să nu-şi înţepe costumul etanş – şi apoi se reîntoarse la cadavru.

— Vom ataca cea mai superficială arteră sau venă, spuse.

— Care?

— Radiala. La încheietura mâinii.

Ţinând bisturiul cu grijă, Burton făcu o incizie în piele, de-a lungul părţii interioare a articulaţiei, imediat sub degetul mare. Pielea se desfăcu în lungul tăieturii. Era complet lipsită de sânge. Puse în evidenţă ţesutul gras şi subcutanat. Nu prezenta sângerare.

— Uluitor.

Tăie mai adânc. Nici acum incizia nu sângera. Deodată, brusc, lovi un vas de sânge. Cocoloaşe dintr-o materie roşie-neagră se rostogoliră pe podea.

— Să fiu al dracului, spuse din nou Stone.

— Complet coagulat.

— Nu e de mirare că oamenii n-au pierdut sânge.

— Ajută-mă să-l întorc, îi ceru Burton.

Împreună aşezară corpul pe spate şi Burton practică o incizie adâncă în partea mijlocie a coapsei, până la artera şi vena femurală. Din nou nu se produse sângerare şi când atinseră artera, groasă cât degetul, constatară că era complet închegată. O masă solidă de culoare roşiatică.

— De necrezut.

Făcu o nouă incizie, de data aceasta în piept. Expuse coastele, şi căută apoi în cabinetul doctorului Benedict un cuţit foarte ascuţit. Ar fi vrut un osteotom, dar nu găsi nici unul. Se hotărî pentru dalta cu care fusese deschisă capsula. Desfăcu cu ajutorul ei câteva coaste pentru a pune în evidenţă plămânul şi inima. Şi din nou nu curse sânge.

Burton răsuflă adânc, apoi deschise inima incizând ventriculul stâng.

Interiorul era plin cu o materie roşie, spongioasă. Nici urmă de sânge lichid.

— Complet coagulat, spuse. Nu încape îndoială.

— Ai idee ce substanţă ar putea produce o astfel de coagulare?

— Întregul sistem vascular? Cinci litri de sânge? Nu.

Burton se aşeză greoi în fotoliul doctorului şi privi trupul pe care abia îl disecase.

— Nu am mai auzit niciodată de aşa ceva. Există un fenomen care se numeşte coagulare intravasculară diseminată, dar apare rar şi necesită o serie întreagă de condiţii speciale pentru a fi provocat.

— Ar putea oare să îl provoace o toxină?

— În teorie, presupun că da. Dar în realitate, pe Pământ nu există nicio toxină...

Se opri.

— Da, spuse Stone. Mă tem că asta e.

Ridică satelitul ce purta numele de Scoop VII şi îl duse afară, în dubă. Când se reîntoarse spuse:

— Ar fi bine să cercetăm casele.

— Începând cu asta?
— E totuna, spuse Stone.

Burton fu cel care o găsi pe doamna Benedict. Era o femeie de vârstă mijlocie, cu înfăţişare plăcută, care şedea pe un scaun, cu o carte în poală; părea tocmai pe cale să întoarcă o pagină. Burton o examină sumar, apoi îl auzi pe Stone strigându-l.

Se îndreptă către partea cealaltă a casei. Stone se afla într-un dormitor modest, aplecat peste trupul unui adolescent ce se afla pe pat. Era evident camera lui: afişe psihedelice pe pereţi, machete de avioane pe un raft, într-o parte.

Băiatul era culcat pe spate, cu ochii deschişi, privind fix în tavan. Gura îi era căscată. Într-o mână, strâns încleştat, un tub gol de adeziv pentru montarea avioanelor; pe tot patul erau răspândite sticle goale de lac de avioane, diluanţi pentru vopsele, solvenţi.

Stone se dădu un pas înapoi.

— Priveşte şi tu.

Burton se uită în gura băiatului, introduse un deget, atinse masa acum întărită.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă.

Stone medita încruntat.

— Asta a cerut timp. Lăsând la o parte întrebarea: ce l-a putut îndemna să o facă, i-a trebuit timp. Este mai mult ca sigur că am simplificat prea tare lucrurile. Nu toţi au murit instantaneu. Unii au murit în casele lor; alţii au ieşit în stradă. Şi băieţelul ăsta...

Clătină din cap.

— Hai să verificăm şi celelalte case.

În drum spre ieşire, Burton se reîntoarse în cabinetul medical, ocolind trupul doctorului. Vederea mâinii şi a piciorului incizate, a pieptului deschis – dar fără o picătură de sânge – îi dădeau o senzaţie ciudată. Era ceva sălbatic şi inuman în toate astea. Ca şi cum curgerea sângelui ar fi fost un semn de umanitate. Probabil că şi este, gândi. Poate că faptul de a muri atunci când ne pierdem tot sângele, tocmai asta ne face umani.

Pentru Stone, Piedmont era o enigmă care îl stârnea; dorea cu înverşunare să îi dezvăluie taina. Era convins că oraşul îi putea spune totul cu privire la natura acestei boli, la modul ei de desfăşurare, la efectele ei. Era doar o chestiune de a pune cap la cap în mod corespunzător datele.

Dar fu nevoit să recunoască, pe măsură ce îşi continua

cercetarea, că datele erau foarte confuze:

O casă în care se aflau un bărbat, soţia lui şi fetiţa lor, aşezaţi cu toţii în jurul mesei de seară. Părea că clipa morţii îi surprinsese destinşi şi fericiţi. Dar nici unul dintre ei nu mai apucase să îşi tragă scaunul de la masă. Rămăseseră îngheţaţi în această atmosferă de tihnă, zâmbindu-şi unul altuia peste masă, peste farfuriile unde acum mâncarea se strica şi colcăia de muşte. Stone privi muştele care bâzâiau încet prin cameră. Se gândi că va trebui să nu uite muştele.

O femeie în vârstă, cu părul alb, cu faţa zbârcită. Surâdea blând, legănându-se într-un laţ prins de o grindă a tavanului. Frânghia scârţâia, frecându-se de lemnul grinzii.

La picioarele ei, un plic. Un scris îngrijit, ordonat, nepripit. „Pentru cei care ar putea fi interesaţi.”

Stone deschise scrisoarea şi o citi. „Ziua Judecăţii de Apoi se apropie. Pământul şi apele se vor deschide şi omenirea va fi mistuită. Domnul să aibă îndurare de sufletul meu şi de sufletul acelora ce au fost îndurători cu mine. Iar ceilalţi, ducă-se-n iad. Amin.”

Când termină de ascultat scrisoarea, Burton spuse:

— O bătrână nebună. Demenţă senilă. A văzut cum mor toţi în jurul ei şi a înnebunit.

— Şi s-a sinucis.

— Da, aşa cred.

— Destul de ciudat mod de a te sinucide, nu ţi se pare?

— Şi băiatul a ales un mod ciudat.

Stone încuviinţă.

Roy O. Thompson locuia singur. Era de presupus, după salopeta pătată de ulei, că lucra la staţia de benzină. După toate aparenţele, Roy umpluse cada băii cu apă, apoi îngenunchease, îşi cufundase capul în cadă şi îl ţinuse aşa până murise. Când îl găsiră, trupul îi era ţeapăn şi capul încă sub apă; nimeni prin apropiere şi nici un semn de luptă.

— Imposibil, spuse Stone. Nimeni nu se poate sinucide astfel.

Lydia Everett, croitoreasă, se dusese liniştită în curtea din spate, se aşezase pe un scaun, turnase benzină peste ea şi scăpărase un chibrit. Lângă rămăşiţele trupului ei găsiră

bidonul de benzină pârjolit.

William Arnold, un bărbat de şaizeci de ani, şedea ţeapăn pe un scaun în camera de zi, purtând uniforma sa din primul război mondial. Fusese pe atunci comandant de escadron; şi acum redevenise comandant, pentru scurtă vreme, înainte de a se fi împuşcat în tâmpla dreaptă cu un revolver Colt 45. Când îl găsiră, în camera nu era nici o picătură de sânge. Părea aproape grotesc, aşa cum şedea acolo, cu o gaură curată, uscată, în cap.

Lângă el era aşezat un magnetofon, iar mâna stângă i se sprijinea de capac. Burton se uită întrebător la Stone, apoi porni magnetofonul.

Se auzi o voce tremurată, irascibilă:

„Da' mult v-a mai trebuit ca să veniţi! Oricum, mă bucur că, până la urmă, aţi ajuns. Avem nevoie de întăriri. Vă spun, a fost o bătălie a dracului de grea cu hunii ăştia. Am pierdut patruzeci la sută din efectiv noaptea trecută, în timpul atacului, şi doi dintre ofiţerii noştri au moralul foarte scăzut. Nu stăm bine, nu stăm bine deloc. Dacă măcar Gary Cooper ar fi fost aici. Avem nevoie de astfel de oameni, oameni care au făcut puternică America. Nici nu vă pot spune ce important este pentru mine, cu uriaşii aceia, acolo, afară, în farfuriile lor zburătoare. Acum ne ard de vii şi gazul se apropie. Îi văd cum mor şi nu avem măşti de gaze. Nici măcar una. Dar nu am să aştept asta. Am să fac ceea ce trebuie. Regret că nu pot să îmi dăruiesc decât o singură dată viaţa pentru patrie. ”

Banda continuă să se deruleze, dar nu se mai auzi nimic.

Burton opri magnetofonul.

— Nebun, spuse. Nebun de legat.

Stone încuviinţă.

— Unii dintre ei au murit pe loc, iar ceilalţi... pur şi simplu au înnebunit.

— Se pare că ne reîntoarcem la aceeaşi întrebare fundamentală. De ce? Care a fost deosebirea?

— Poate că există o imunitate diferenţiată faţă de acest germene, spuse Burton. Unii oameni sunt mai predispuşi la îmbolnăvire decât alţii. Şi iarăşi, alţii sunt imuni, cel puţin pentru un timp.

— Într-adevăr, spuse Stone. Adu-ţi aminte de raportul pilotului şi de filmele acelea în care apărea un om viu. Un om într-un veşmânt alb.

— Crezi că mai este încă în viaţă?

— Mă întreb şi eu, spuse Stone. Căci dacă unii dintre oamenii de aici au supravieţuit mai mult decât alţii – destul de mult pentru a imprima pe bandă un discurs, sau pentru a organiza o spânzurare – atunci trebuie să ne întrebăm dacă nu cumva vreunul a supravieţuit un timp foarte îndelungat. Trebuie să ne întrebăm dacă în acest oraş nu există cineva care mai este *încă* în viaţă.

Şi în clipa aceea auziră plânsetul.

La început păru că e vântul, atât de înalt, subţire şi ascuţit era sunetul; îl ascultară, mai întâi intrigaţi şi apoi uimiţi. Plânsul persista, întrerupt de o tuse mică şi sacadată.

Se repeziră afară.

Sunetul era slab şi greu de localizat. Alergară în susul străzii şi păru să crească în intensitate; asta le dădu aripi.

Şi apoi, brusc, sunetul încetă.

Burton şi Stone se opriră, gâfâind, abia trăgându-şi răsuflarea. Şedeau în mijlocul străzii fierbinţi şi pustii, şi se uitau unul la altul.

— Ne-am pierdut oare minţile? întrebă Burton.

— Nu, răspunse Stone. Am auzit într-adevăr ceva.

Aşteptară. Pentru câteva clipe, liniştea fu desăvârşită.

Burton privi de-a lungul străzii, la case, la duba parcată în celălalt capăt, în faţa locuinţei doctorului Benedict.

Plânsul reîncepu, acum foarte puternic, un ţipăt de fiinţă care avea nevoie de ajutor.

Începură să alerge.

Nu era departe, două case mai sus, pe partea dreaptă. Un bărbat şi o femeie zăceau afară, pe trotuar, cu mâinile încleştate pe piept. Alergară pe lângă ei şi intrară în casă. Plânsul devenise şi mai puternic; parcă umplea încăperile pustii...

Se grăbiră să urce la etaj, sărind treptele câte două, şi ajunseră în dormitor. Un pat mare dublu, nestrâns. O toaletă, o oglindă, un dulap în perete.

Şi un leagăn mic.

Se aplecară peste el şi dezveliră din scutece un sugar, foarte roşu la faţă şi foarte nefericit. Copilul se opri imediat din plâns, atâta timp cât să le studieze feţele prinse în combinezoanele de plastic.

Apoi începu din nou să urle.

— E speriat de moarte, săracul de el, spuse Burton.

Îl ridică cu băgare de seamă şi începu să îl legene. Copilul

continuă să ţipe. Gura lui lipsită de dinţi era larg deschisă, obrajii în flăcări, iar vinele i se umflaseră pe frunte.

— Îi e probabil foame.

Stone se încruntă.

— Nu e prea mare. Nu poate avea mai mult de câteva luni. E un „el” sau o „ea”?

Burton desfăcu cearşafurile şi verifică printre scutece.

— Un „el”. Şi are nevoie să fie schimbat. Şi hrănit.

Se uită prin cameră.

— Trebuie să fie un biberon în bucătărie...

— Nu. Nu îi dăm să mănânce, se opuse Stone.

— De ce?

— Nu-i dăm nimic până ce nu îl scoatem din oraş. Poate că hrănirea constituie o cauză a procesului de îmbolnăvire; poate că oamenii care nu au fost loviţi atât de rău, sau atât de repede, au fost cei care nu mâncaseră recent. Poate însuşi faptul că a stat flămând a protejat copilul. Poate... Se opri. Dar orice ar fi, nu avem voie să riscăm. Trebuie să aşteptăm până îl putem duce într-un loc controlat.

Burton oftă. Ştia că Stone are dreptate, dar ştia de ademenea că sugarul nu mâncase nimic de cel puţin douăsprezece ore. Nu era de mirare că plângea.

— Lucrurile au luat o întorsătură neaşteptată, spuse Stone. Am avut mare noroc şi trebuie să protejăm copilul. Cred că ar fi bine să ne întoarcem imediat.

— Dar nu am terminat cu evidenţa deceselor.

Stone clătină din cap.

— N-are importanţă. Avem ceva mult mai valoros decât ceea ce am mai putea spera să găsim. Avem un supravieţuitor.

Copilul se opri pentru o clipă din plâns, îşi vârî degetele în gură şi se uită întrebător la Burton. Apoi, când fu sigur că nu era rost de mâncare, începu din nou să plângă.

— Ce păcat că nu poate să ne spună ce s-a întâmplat, zise Burton.

— Eu sper că o să poată.

Parcară duba în mijlocul străzii principale, sub elicopterul care plana, şi îi semnalizară să coboare scara. Burton ţinea copilul, iar Stone satelitul Scoop. Trofee stranii – gândi Stone – dintr-un oraş şi mai straniu. Copilul se liniştise acum; obosise în cele din urmă de atâta plâns şi dormea un somn zbuciumat, trezindu-se din când în când ca să suspine şi apoi să adoarmă la

loc.

Elicopterul coborî, ridicând spirale de praf. Burton înveli faţa copilului în cearşaf pentru a-l feri. Scara se lăsă în jos şi el o urcă anevoie.

Stone aştepta la sol cu capsula, în picioare, în vânt, în praf şi în zgomotul asurzitor al elicopterului.

Şi deodată simţi că nu este singur pe stradă. Se întoarse şi văzu un om în spatele lui.

Era un bătrân cu părul cărunt şi rar, cu faţa zbârcită şi istovită. Purta o cămaşă de noapte lungă, pătată de noroi şi îngălbenită de praf, şi era în picioarele goale. Mergea, clătinându-se şi împleticindu-se, către Stone. Sub cămaşa de noapte pieptul i se ridica, încercând cu greu să răsufle.

— Cine eşti? întrebă Stone. Dar ştia: era omul din fotografii. Cel care fusese filmat din avion.

— Tu..., spuse omul.

— Cine eşti?

— Tu ai făcut asta...

— Cum te numeşti?

— Nu mă lovi... nu sunt ca ceilalţi...

Tremura de frică holbându-se la Stone în combinezonul de material plastic. Stone gândi „înfăţişarea noastră i se pare desigur ciudată. Ca nişte marţieni, ca nişte fiinţe din altă lume”.

— Să nu-mi faci rău...

— N-o să-ţi facem niciun rău, îl asigură Stone. Cum te cheamă?

— Jackson. Peter Jackson. Te rog să nu mă loveşti. Arătă către trupurile din stradă. Nu sunt ca ceilalţi...

— N-o să-ţi facem niciun rău, repetă Stone.

— Dar le-aţi făcut celorlalţi...

— Nu. Nu le-am făcut nimic.

— Dar sunt morţi.

— Nu avem nici-o vină...

— Minţi, urlă Jackson, cu ochii măriţi. Mă minţi. Nu eşti o fiinţă omenească. Te dai doar drept om. Ştii că sunt bolnav. Crezi că mă poţi păcăli. Sunt bolnav. Pierd sânge. Am... asta... asta...

Se clătină, apoi se frânse în două, ţinându-se de stomac şi tresărind de durere.

— Nu ţi-e bine?

Bătrânul se prăbuşi. Respira cu greutate, pielea îi era palidă. Broboane de sudoare îi apărură pe faţă.

— Stomacul meu, horcăi, mă doare stomacul.

Şi apoi vomă. O revărsare de lichid gros, roşu-închis, plin de sânge.

— Domnule Jackson...

Dar omul căzuse în nesimţire. Ochii îi erau închişi şi zăcea culcat pe spate. Pentru o clipă, Stone crezu că murise, dar apoi văzu pieptul mişcându-i-se, slab, foarte slab, dar mişcându-se.

Burton coborî.

— Cine e?

— Omul nostru rătăcitor. Ajută-mă să îl urc sus.

— Trăieşte?

— Pentru moment.

— Al naibii să fiu dacă..., spuse Burton.

Folosiră un troliu electric ca să ridice trupul în nesimţire al lui Peter Jackson, şi îl coborâră din nou pentru a aduce şi capsula. Apoi, încet, Burton şi Stone urcară scara şi intrară în cabina elicopterului.

Nu îşi scoaseră costumele, ci conectară o nouă butelie de oxigen. Îşi asigurau astfel încă două ore de respiraţie, suficient pentru a putea ajunge până la instalaţia Wildfire.

Pilotul stabili legătura radio cu Vandenberg pentru ca Stone să poată vorbi cu maiorul Manchek.

— Ce aţi găsit? întrebă Manchek.

— Oraşul este mort. Avem dovezi serioase că se petrece un proces neobişnuit.

— Ai grijă, spuse Manchek. Circuitul pe care vorbeşti este liber.

— Ştiu. Intenţionaţi să lansaţi o Directivă 7-12?

— Am să încerc. Vrei să o lansez acum?

— Da, acum.

— Pentru Piedmont?

— Da.

— Aveţi la voi satelitul?

— Da, e aici.

— Bine, spuse Manchek. Voi da ordinul.

8. DIRECTIVA 7-12

Directiva 7-12 constituia o parte din protocolul final al Proiectului Wildfire, referitoare la acţiunile de întreprins în eventualitatea unei alerte biologice. Ea implica lansarea unei bombe termonucleare cu acţiune limitată în locul unde viaţa terestră ar fi fost primejduită de organisme exogene. Codul acestei directive era *Cautery,* deoarece funcţiunea bombei era de a cauteriza infecţia – de a o distruge prin ardere, evitându-se astfel răspândirea ei.

Fiind singura prevedere de acest fel cuprinsă în Protocolul Wildfire, operaţia Cautery fusese aprobată de autorităţile implicate – preşedintele Statelor Unite, Ministerul de Externe, Ministerul Apărării şi Comisia pentru energie atomică – după îndelungate dezbateri. Comisia pentru energie atomică, nemulţumită de ideea dotării laboratorului Wildfire cu un dispozitiv nuclear, se declarase împotriva includerii operaţiei Cautery în protocol; Ministerul de Externe şi Ministerul Apărării argumentau că orice explozie termonucleară deasupra solului, indiferent de scopul ei, ar fi avut serioase repercusiuni internaţionale.

Preşedintele aprobă în cele din urmă Directiva 7-12, dar insistă să îşi menţină controlul asupra deciziei de a folosi o bombă termonucleară pentru operaţia Cautery. Stone era nemulţumit de acest aranjament, dar fu forţat să îl accepte; Preşedintele fusese supus la presiuni serioase pentru a respinge ideea în totalitate şi recursese la acest compromis numai după nenumărate consultări. Şi apoi mai era şi studiul efectuat de Institutul Hudson.

Institutul Hudson încheiase un contract pentru a studia consecinţele posibile ale operaţiei Cautery. Raportul final demonstra că Preşedintele va avea de înfruntat patru conjuncturi („scenarii”) în care s-ar putea să fie nevoit să lanseze un ordin Cautery. În ordinea gravităţii, „scenariile” erau următoarele:

1. *Un satelit sau o capsulă cu echipaj la bord aterizează într-o zonă nepopulată a Statelor Unite.* Preşedintele va putea cauteriza regiunea fără a provoca panică internă şi cu pierderi minime de vieţi omeneşti. Uniunea Sovietică va trebui informată neoficial de cauzele care au determinat încălcarea tratatului de

la Moscova din anul 1963, tratat interzicând experienţe nucleare de suprafaţă.

2. *Un satelit sau o capsulă cu echipaj la bord aterizează într-un oraş important din Statele Unite.* (Exemplul citat era Chicago). Operaţia Cautery va implica distrugerea unei suprafeţe întinse şi a unei populaţii numeroase, cu consecinţe interne grave şi consecinţe internaţionale secundare.

3. *Un satelit sau o capsulă cu echipaj la bord aterizează într-un centru urban important al unui stat neutru.* (Exemplul citat era New Delhi). Operaţia Cautery va atrage după sine o intervenţie americană cu arme nucleare pentru a împiedica răspândirea bolii. Conform „scenariilor” existau şaptesprezece consecinţe posibile ale interacţiunii sovieto-americane după distrugerea oraşului New Delhi. Douăsprezece conduceau direct la război termonuclear.

4. *Un satelit sau o capsulă cu echipaj la bord aterizează într-un centru urban important al Uniunii Sovietice.* (Exemplul citat era Volgograd). Statele Unite vor fi nevoite să informeze Uniunea Sovietică de ceea ce s-a întâmplat şi să recomande sovieticilor să distrugă ei înşişi oraşul. În conformitate cu „scenariul” Institutului Hudson, existau şase consecinţe posibile ale interacţiunii sovieto-americane ulterioare acestui eveniment, şi toate şase conduceau direct la război. De aceea se recomanda ca, în eventualitatea căderii unui satelit pe teritoriul Uniunii Sovietice sau al statelor de democraţie populară, Statele Unite să nu avertizeze Uniunea Sovietică de cele întâmplate. La baza acestei decizii stătea prognoza că o epidemie în Uniunea Sovietică ar fi omorât între două şi cinci milioane de oameni, în timp ce pierderile combinate sovieto-americane într-un schimb termonuclear, implicând atât capacităţile primare cât şi cele secundare de luptă, s-ar ridica la mai mult de 250 de milioane de oameni.

În urma raportului Institutului Hudson, Preşedintele şi consilierii săi fură de părere să încredinţeze organismelor politice, şi nu celor ştiinţifice, controlul asupra ordinului Cautery şi responsabilitatea lansării acestuia. Consecinţele extreme ale hotărârii Preşedintelui nu puteau fi, desigur, prevăzute, la vremea când această hotărâre fusese luată.

Washington-ul îşi stabili punctul de vedere în decurs de o oră de la raportul lui Manchek. Raţionamentele care au stat la baza deciziei Preşedintelui nu au fost niciodată clarificate, dar rezultatul final a fost cât se poate de limpede:

Preşedintele a preferat să amâne lansarea Directivei 7-12 cu încă 24 de ore faţă de prevederile protocolului, prelungind astfel perioada de expectativă la 48 de ore. În schimb, a convocat Garda Naţională şi a alcătuit un cordon în zona din jurul oraşului Piedmont pe o rază de 160 de kilometri. Şi apoi a aşteptat.

9. FLATROCK

Doctorul în medicină Mark William Hall şedea în scaunul din spate al avionului de luptă F-104 şi privea pe deasupra măştii cauciucate de oxigen la dosarul aflat pe genunchii săi. Leavitt i-l dăduse exact înaintea decolării – un teanc greu şi voluminos de foi de hârtie legate în carton cenuşiu. Hall ar fi trebuit să îl citească în timpul zborului, dar F-104 nu era făcut pentru citit; în spaţiul liber din faţa lui abia avea loc să-şi ţină mâinile strânse la piept. Nici gând să fie loc pentru a deschide dosarul, darmite să-l citească.

Şi totuşi Hall citea dosarul.

Pe copertă era tipărit cuvântul WILDFIRE şi dedesubt o notă care nu prevestea nimic bun:

ACEST DOSAR ESTE STRICT SECRET.

Consultarea lui de către persoane neautorizate constituie un delict criminal, pasibil de amendă până la 20.000 de dolari şi pedeapsă cu închisoarea până la 20 de ani.

Când Leavitt îi înmânase dosarul, Hall citise nota şi fluierase.

— Nu e adevărat ce scrie, spusese Leavitt.

— E doar o gogoriţă?

— Pe dracu, gogoriţă, răspunsese Leavitt. Dacă dosarul acesta este citit de o persoană neautorizată, persoana pur şi simplu dispare.

— Frumos.

— Citeşte-l şi ai să vezi de ce.

Zborul durase o oră şi patruzeci de minute. Navigaseră într-o linişte stranie şi desăvârşită cu o viteză de 1,8 ori mai mare decât cea a sunetului. Hall răsfoise în fugă cea mai mare parte a dosarului. A-l citi în întregime, considera el, era imposibil. Mai tot volumul de 274 de pagini consta din referinţe încrucişate şi note interservicii din care nu reuşise să înţeleagă nimic. Prima pagină era tot atât de îngrozitoare ca şi oricare alta.

ACEASTA ESTE PAGINA 1 DIN 274 PAGINI

PROIECT: WILDFIRE
AUTORITATE: NASA/AMC
CLASIFICARE: STRICT SECRET (BAZA NTK)
PRIORITATE NAŢIONALĂ (DX)
TEMA: Construirea unei instalaţii ultra-asigurate pentru prevenirea diseminării agenţilor patogeni extratereştri.
LUCRĂRI DE REFERINŢĂ: Proiectul CLEAN, Proiectul ZERO CONTAMINANTS, Proiectul CAUTERY

CONŢINUTUL DOSARULUI. REZUMAT:

Prin decret prezidenţial, în ianuarie 1965 a fost iniţiată construcţia unei instalaţii. Aflată în stadiul de proiect, martie 1965. Consultanţi: Fort Detrick şi General Dynamics (EDB), iulie 1965. Tema proiectului: construirea unui complex pe mai multe nivele, într-o zonă izolată, destinat cercetării unor agenţi de contaminare posibili sau probabili. Caracteristicile tehnice revizuite august 1965. Proiectul aprobat la aceeaşi dată cu revizuirea. Planurile definitive proiectate şi înregistrate de AMC sub denumirea de WILDFIRE[5] (copii către Detrick, Hawkins). Varianta de amplasament Montana nord-est, revizuită august 1965. Varianta de amplasament Arizona sud-vest, revizuită august 1965. Varianta de amplasament Nevada nord-vest, revizuită septembrie 1965. Varianta de amplasament Nevada, aprobată octombrie 1965.

Construcţie încheiată iulie 1966. Finanţare: NASA, AMC, Departamentul Apărării (din fonduri speciale). Alocaţiile provenind de la Congres pentru întreţinere şi personal din aceeaşi categorie de fonduri.

Modificări mai importante faţă de proiectul iniţial: filtre cu milipori (a se vedea pag. 74). Instalaţie de autodistrugere (nucleară), pag. 88. Înlocuirea radianţilor cu ultraviolete (a se vedea pag. 81). Ipoteza Omului Necăsătorit (Ipoteza Omului Nepereche), pag. 255.

REZUMATELE PRIVITOARE LA PERSONAL AU FOST ELIMINATE DIN ACEST DOSAR. DATELE RESPECTIVE SE AFLĂ NUMAI ÎN EXEMPLARELE AMC (WILDFIRE)

[5] Foc dezlănțuit. (engl)

Pagina a doua enumera parametrii de bază ai sistemului aşa cum fuseseră concepuţi de grupul iniţial de proiectare Wildfire. Se specifica principiul de bază al instalaţiei, şi anume că aceasta va consta din nivele descendente, aproximativ similare, toate subterane. Fiecare nivel trebuia să fie mai steril decât cel situat deasupra lui.

ACEASTA ESTE PAGINA 2 DIN 274 PAGINI

PROIECT: WILDFIRE

PARAMETRI PRINCIPALI

1. VOR EXISTA CINCI NIVELE

Nivelul I – Ne-decontaminat, dar curat. Sterilitate aproximativ corespunzătoare celei din sălile de operaţie ale spitalelor sau „camerelor curate” de la NASA. Nu se prevede o perioadă de staţionare la Nivelul I.

Nivelul II – Proceduri minimale de sterilizare: băi de hexaclorofen şi metitol, care nu necesită imersie totală. Durata staţionării la Nivelul II: una oră, inclusiv schimbarea îmbrăcămintei.

Nivelul III – Proceduri de sterilizare moderate: băi de imersie totală, radiaţii ultraviolete, urmate de o serie de analize preliminare cu durata de două ore. Pot fi lăsate să treacă infecţiile afebrile ale aparatului urinar şi digestiv. De asemenea şi simptomatologia virală.

Nivelul IV – Proceduri de sterilizare maximale: imersie totală în patru băi – biocaină, monoclorofen, xantolizină şi profină, cu iradieri intermediare de 30 de minute cu ultraviolete şi infraroşii. Toate infecţiile vor fi stopate la acest nivel pe baza simptomatologiei sau a semnelor clinice. Examen radiologice. Durata staţionării la Nivelul IV: şase ore.

Nivelul V – Procedee redondante de sterilizare: nu se vor mai face în continuare imersii şi analize, dar se va distruge îmbrăcămintea de două ori pe zi. Antibiotice în scop profilactic

timp de 48 de ore. În primele opt zile, radiografii zilnice pentru suprainfecţii.

2. FIECARE NIVEL VA CUPRINDE:

1. Zone de odihnă, individuale.

2. Zone de recreere, inclusiv cinematograf şi sală de jocuri.

3. Bufet, automat.

4. Bibliotecă: principalele ziare şi reviste vor fi transmise prin Xeros sau TV de la biblioteca centrală a Nivelului I.

5. Zonă de protecţie: complex antimicrobian asigurând securitate maximă în cazul unei contaminări a nivelului.

6. Laboratoare:

a) laborator de biochimie, dotat cu toată aparatura necesară pentru analiza automată a aminoacizilor, determinarea catenelor, a potenţialului de oxido-reducere, dozarea lipidelor şi hidraţilor de carbon pentru oameni, animale sau alţi subiecţi.

b) laborator de patologie, dotat cu microscop electronic, microscop cu contrast de fază, microscoape obişnuite, microtom şi sală de tratament. Personal: cinci tehnicieni cu normă întreagă la fiecare nivel. O sală de autopsie. O sală pentru animale de experienţă.

c) laborator de microbiologie, dotat cu toată aparatura necesară pentru studii de creştere, de nutriţie, analitice şi imunologice. Subsecţii de bacteriologie, virusologie, parazitologie ş.a.

d) laborator de farmacologie, dotat cu materialele necesare pentru dozarea şi analiza compuşilor cunoscuţi. Farmacie cuprinzând medicamentele specificate în anexă.

e) sala principală pentru animale de experienţă, dotată cu următorul număr de familii genetic pure: 75 de şoareci, 27 de şobolani, 17 de pisici, 12 de câini, 8 de primate.

f) cameră, fără destinaţie specifică, pentru experienţe neprevăzute iniţial.

7. Cabinet medical pentru îngrijirea şi tratamentul personalului, inclusiv echipament de sală de operaţii pentru

urgenţe acute.

8. Sistem de comunicaţii pentru legătura cu celelalte nivele prin mijloace audiovizuale şi altele.

NUMĂRĂ PAGINILE
RAPORTEAZĂ IMEDIAT LIPSA UNEI PAGINI
NUMĂRĂ PAGINILE

Citind, Hall îşi dădu seama că numai la Nivelul I, cel mai de sus, va exista un complex mare de calcul electronic pentru prelucrarea datelor, dar că acest calculator va deservi toate celelate nivele în sistemul cu *time-sharing,* adică cu timp divizat. Soluţia aleasă era judicioasă: în problemele biologice nu este necesară prelucrarea datelor în timp real, iar sistemul cu timp divizat permitea introducerea şi prelucrarea simultană a mai multor probleme.

Frunzări restul dosarului, căutând partea care îl interesa personal – Ipoteza Omului Nepereche – când dădu peste o pagină mai neobişnuită.

ACEASTA ESTE PAGINA 255 DIN 274 PAGINI

DIN ÎMPUTERNICIREA DEPARTAMENTULUI APĂRĂRII ACEASTĂ PAGINĂ DINTR-UN DOSAR STRICT SECRET A FOST DISTRUSĂ

PAGINA POARTĂ NUMĂRUL: 255 (două sute cincizeci şi cinci)

ACEST DOSAR ESTE CODIFICAT: Wildfire

TEMA PAGINII DISTRUSE ESTE: Ipoteza Omului Nepereche

VĂ ATRAGEM ATENŢIA CĂ ACEASTĂ LIPSĂ DIN DOSAR CONSTITUIE O DISTRUGERE LEGALĂ

EA NU TREBUIE RAPORTATĂ DE CITITOR

CHEIA DE CONTROL PE CALCULATOR

255 WILDFIRE 255

Hall tocmai privea încruntat pagina, întrebându-se ce o fi vrând să însemne, când pilotul spuse:

— Domnule doctor!

— Da.

— Am trecut pe lângă ultimul punct de control. Vom ateriza peste cinci minute.

— Bine.

După o clipă de gândire, Hall întrebă:

— Ştii cumva exact unde aterizăm?

— Cred, spuse pilotul, că este vorba de Flatrock, statul Nevada.

— Aha, făcu Hall.

Câteva minute mai târziu, eleroanele se lăsară în jos, şi avionul scoase un sunet tânguitor, încetinindu-şi mersul.

Nevada constituia un amplasament ideal pentru Proiectul Wildfire. „Statul de argint” se înscrie al şaptelea ca mărime, dar abia al 49-lea ca populaţie; el este cel mai puţin dens dintre statele Uniunii, după Alaska. Mai ales dacă ţinem seama de faptul că din cei 440.000 de locuitori ai statului Nevada, 85% trăiesc în Las Vegas, Reno sau Carson City, densitatea de nici 0,8 locuitori pe kilometrul pătrat pare foarte indicată pentru proiecte ca Wildfire, şi într-adevăr multe proiecte de acest fel au fost amplasate aici.

Pe lângă faimoasa bază atomică de la Vinton Flats, aici există Staţiunea de încercări pentru ultra-energie de la Martindale şi Unitatea Medivator a Forţelor Aeriene de lângă Los Gados. Multe dintre aceste unităţi au fost amplasate, la început, în perimetrul sudic al statului, pe vremea când Las Vegas nu atinsese încă cifra actuală de douăzeci de milioane de vizitatori anual. Mai recent, bazele de încercări ale guvernului au fost amplasate în colţul de nord-vest al statului Nevada, care este relativ izolat. Listele secrete ale Pentagonului mai prevăd încă cinci obiective noi în această zonă; natura lor este necunoscută.

10. NIVELUL I

Hall ateriză la câteva minute după douăsprezece, ora cea mai fierbinte a zilei. Soarele îşi arunca razele de pe un cer palid, fără nori, şi asfaltul aeroportului era moale sub picioare. Păşi către baraca de tablă ondulată de la capătul pistei. Simţind cum tălpile i se cufundă în asfalt, Hall gândi că aeroportul trebuie să fi fost conceput iniţial pentru zboruri de noapte; noaptea e frig, asfaltul solid.

Baraca de tabla ondulată era răcită de două ventilatoare care vâjâiau. Ca mobilier, lucruri puţine: într-un colţ, o masă la care şedeau doi piloţi jucând pocher şi bând cafea. La telefon, în celălalt colţ, un paznic; avea o puşcă mitralieră trecută peste umăr. Nu întoarse ochii când intră Hall.

Lângă telefon, un automat de cafea. Hall şi pilotul se apropiară de el şi îşi umplură câte o ceaşcă. Hall sorbi o înghiţitură şi spuse:

— De fapt, unde e oraşul?

— Nu ştiu, domnule doctor.

— Ai mai fost pe aici?

— Nu, domnule doctor. Oraşul acesta nu este pe rutele obişnuite.

— Atunci, la ce foloseşte aeroportul ăsta?

În clipa aceea intră Leavitt şi făcu un semn către Hall. Bacteriologul îl conduse prin coridorul din spate al barăcii şi apoi afară, din nou în arşiţă, către o limuzină Falcon de culoare albastru-deschis, parcată în spate. Maşina nu avea nici un fel de semne distinctive şi nici şofer. Leavitt se strecură în spatele volanului şi îi făcu loc lui Hall să intre.

Când Leavitt porni motorul, Hall spuse:

— Se pare că nu ne mai bucurăm de aceeaşi consideraţie.

— Ba da. Ne bucurăm. Dar pe aici nu se folosesc şoferi. De fapt nu folosim decât personalul strict necesar. E bine să fie cât mai puţine guri care să poată trăncăni.

Porniră. Peisajul, doar coline sterpe, era dezolant. În depărtare se zăreau munţii albaştri, scânteind în căldura lichidă a deşertului. Drumul era plin de hârtoape şi praf; părea că nu mai fusese folosit de ani.

Hall remarcă faptul.

— Pentru inducere în eroare, îi explică Leavitt. A cerut multă

trudă. Am cheltuit aproape cinci mii de dolari cu drumul ăsta.

— De ce?

Leavitt dădu din umeri.

— A trebuit să ştergem urmele tractoarelor. O cantitate a dracului de mare de utilaj greu a fost transportată pe acest drum, la un moment dat sau altul. N-am vrut să se întrebe nimeni de ce.

— Vorbind de precauţii, spuse Hall după o pauză, am citit în dosar ceva despre un dispozitiv atomic de autodistrugere...

— Ce e cu el?

— Există?

— Există.

Instalarea dispozitivului fusese unul dintre obstacolele majore în calea proiectului iniţial pentru Wildfire. Stone şi alţii insistaseră pentru a avea controlul asupra deciziei de a detona sau a nu detona; Comisia pentru Energie Atomică şi organele executive şovăiseră. Nici un dispozitiv atomic nu fusese încredinţat până atunci unor mâini particulare. Stone argumentase că, în eventualitatea unei defecţiuni în laboratorul Wildfire, ar putea să nu mai fie timp pentru o consultare cu Washington-ul şi obţinerea unui ordin de detonare de la Preşedinte. Până la urmă, deşi cu mare întârziere, Preşedintele fu nevoit să recunoască faptul că argumentul lui Stone era întemeiat.

— Am citit, spuse Hall, că acest dispozitiv este într-un fel legat de Ipoteza Omului Nepereche.

— Aşa este.

— Cum? Pagina unde se vorbea de Omul Nepereche a fost scoasă din dosarul meu.

— Ştiu, spuse Leavitt. Vom discuta despre asta mai târziu.

Falcon-ul coti din şoseaua cu hârtoape într-un drum de pământ. Limuzina ridica nori grei de praf şi în ciuda căldurii fură nevoiţi să închidă ferestrele. Hall aprinse o ţigară.

— Asta o să fie ultima ta ţigară, spuse Leavitt.

— Ştiu. Lasă-mă să mă bucur de ea.

Depăşiră în dreapta o tăbliţă pe care scria „PROPRIETATE A GUVERNULUI – INTRAREA OPRITĂ”, dar nu exista gard, nici paznici, nici câini, doar o tăbliţă stricată, pe care vremea îşi lăsase urmele.

— Măsuri de strictă securitate, ironiză Hall.

— Încercăm să nu dăm naştere la bănuieli. Securitatea este mai bună decât pare.

Înaintară încă vreun kilometru de-a lungul drumului de pământ bătut şi apoi trecură peste un deal. Deodată, Hall zări o porţiune circulară îngrădită, cu un diametru de aproximativ o sută de metri. Gardul, remarcă el, era zdravăn şi avea o înălţime de trei metri; pe alocuri era împletit cu sârmă ghimpată. În interior, o clădire de lemn în mijlocul unui lan de grâu.

— Grâu? întrebă Hall.

— O chestie deşteaptă, după părerea mea.

Ajunseră la poarta de intrare. Un bărbat în blugi şi tricou sport ieşi afară şi le deschise; ţinea în mână un sandviş şi mesteca de zor în timp ce le descuia poarta. Le făcu cu ochiul, zâmbi şi le arătă drumul prin semne, tot mestecând. Pe indicatorul de la intrare scria:

PROPRIETATE A GUVERNULUI
MINISTERUL AGRICULTURII AL STATELOR UNITE
STAŢIUNE EXPERIMENTALĂ PENTRU AMELIORAREA DEŞERTULUI

Leavitt manevră prin poartă şi parcă lângă clădirea de lemn. Lăsă cheia în contact şi ieşi. Hall îl urmă.

— Şi acum?

— Intrăm, răspunse Leavitt.

Păşiră în clădire şi pătrunseră într-o încăpere mică. La un birou şubred şedea un bărbat cu pălărie de cowboy, cămaşă sport în carouri şi două panglici subţiri în loc de cravată. Citea un ziar şi, ca şi omul de la poartă, îşi lua micul dejun. Ridică ochii către ei şi le zâmbi cald.

— Bună, spuse.

— Salut, răspunse Leavitt.

— Pot să vă fiu cu ceva de folos?

— Suntem doar în trecere, spuse Leavitt. În drum spre Roma.

Omul încuviinţă din cap.

— Ştiţi cumva cât e ceasul?

— Mi-a stat de ieri ceasul, răspunse Leavitt.

— Ce porcărie, spuse omul.

— Din cauza căldurii.

Ritualul încheiat, omul încuviinţă din nou cu capul. Trecură pe lângă el, ieşiră din cameră şi o luară pe un coridor. Pe uşi erau tăbliţe scrise de mână: „Incubaţie răsaduri”; „Controlul umidităţii”; „Analize de sol”. Vreo zece oameni îşi vedeau de

treabă prin clădire, îmbrăcaţi toţi în haine de lucru, şi aparent toţi ocupaţi.

— Aceasta este o staţiune agricolă adevărată, spuse Leavitt. Omul de la masă ar fi putut, la nevoie, să te conducă prin laboratoare şi să-ţi explice cu multă competenţă scopul staţiunii şi experienţele ce se efectuează. În cea mai mare parte, ele sunt orientate către obţinerea unei varietăţi de grâu care să poată fi cultivat în soluri cu umiditate scăzută şi alcalinitate ridicată.

— Şi laboratorul Wildfire?

— Aici, îi arătă Leavitt. Deschise o uşă pe care scria „Magazie”, dezvăluind o cămăruţă îngustă în care erau stivuite greble, sape şi furtunuri de stropit.

— Intră, spuse Leavitt.

Hall ascultă. Leavitt îl urmă şi închise uşa după el. Hall simţi cum podeaua se scufundă şi începură să coboare, cu greble şi sape cu tot.

În clipa următoare se aflau într-o cameră modernă, goală, luminată de mănunchiuri de tuburi fluorescente montate în tavan. Pereţii erau vopsiţi în roşu. Singurul obiect din cameră era o cutie dreptunghiulară, înaltă până la brâu, care îi aminti lui Hall de un podium. Partea de deasupra era din sticlă verde, strălucitoare.

— Apropie-te de analizor, spuse Leavitt. Întinde mâinile pe sticlă, cu palmele în jos.

Ceea ce Hall şi făcu. Simţi o uşoară furnicătură în degete, şi apoi aparatul începu să bâzâie.

— Perfect. Acum îndepărtează-te.

Leavitt îşi aşeză la rândul lui mâinile pe cutie, aştepta bâzâitul şi apoi spuse:

— Acum vom trece dincolo. Ai bârfit sistemele de securitate; am să ţi le arăt înainte de a intra în Wildfire.

Arătă cu capul o uşă de partea cealaltă a camerei.

— Şi asta ce a fost?

— Un analizor de amprente digitale şi palmare, spuse Leavitt. Complet automatizat. Poate citi un număr de zece mii de linii dermatografice, aşa încât nu se înşală niciodată. În sistemele sale de înmagazinare are înregistrarea amprentelor tuturor celor care au autorizaţia de a pătrunde în Wildfire.

Leavitt împinse uşa.

În faţa lor era o altă uşă pe care scria „SECURITATE” şi care lunecă deschizându-se fără zgomot. Intrară într-o încăpere întunecoasă în care se afla un singur om în faţa unui panou cu

ecrane verzi.

— Bună, John, spuse Leavitt. Ce mai faci?

— Bine, domnule doctor. V-am văzut venind.

Leavitt îl prezentă pe Hall omului însărcinat cu securitatea şi îl rugă să le arate cum funcţiona aparatura. Existau, le explică el, două antene radar aşezate pe colinele din jurul instalaţiei, ascunse, dar foarte eficiente. Şi apoi, mai aproape, senzori de impedanţă îngropaţi în pământ, care semnalau apropierea oricărui reprezentant al vieţii animale cântărind mai mult de 45 de kilograme. Semnalele senzorilor erau recepţionate la bază.

— Până acum nu ne-a scăpat nimic, adăugă omul. Şi chiar dacă ne-ar scăpa... Dădu din umeri. Apoi către Leavitt: Nu vreţi să îi arătaţi câinii?

— Ba da, spuse Leavitt.

Trecură într-o cameră alăturată. Înăuntru erau nouă cuşti mari şi mirosea puternic a animale. Hall se trezi în faţa celor mai mari lupi alsacieni pe care îi văzuse vreodată.

Lătrară la el, dar în cameră nu se auzi nici un sunet. Îi privi cu uimire cum deschideau boturile şi-şi aruncau capul înainte, ca şi cum ar fi lătrat.

Dar nu se auzea nimic.

— Sunt câini de rasă, dresaţi de armată, explică omul. Crescuţi ca să fie răi. Când îi plimbă, îngrijitorul poartă haine de piele şi mănuşi groase. Li s-a făcut o operaţie de laringotomie, de aceea nu îi auziţi. Sunt muţi şi răi.

— Ia-ţi... ăă... folosit vreodată? întrebă Hall.

— Nu. Din fericire, nu.

Se aflau într-o cameră mică, plină de dulăpioare. Hall descoperi că unul purta o carte de vizită cu numele său.

— Aici ne schimbăm hainele, spuse Leavitt. Îi arătă un maldăr de uniforme roz ce se aflau într-un colţ. Îmbracă asta, după ce ai scos tot ce ai pe tine.

Hall se schimbă repede. De fapt uniformele erau nişte salopete largi, dintr-o singură bucată, ce se încheiau cu fermoar într-o parte. Porniră apoi de-a lungul unui coridor.

Deodată se auzi o sonerie de alarmă şi în faţa lor lunecă un grilaj închizându-le brusc calea. Deasupra începu să scânteieze o lumină albă. Hall rămase nedumerit. Doar mult mai târziu avea să îşi aducă aminte că Leavitt îşi întorsese capul ca să nu vadă lumina orbitoare.

— Ceva nu e în regulă, spuse Leavitt. Ai scos tot ce aveai pe tine?

— Da.
— Inele, ceas, totul?
Hall îşi privi mâinile. Nu îşi scosese ceasul.
— Întoarce-te, spuse Leavitt, şi pune-l în dulăpiorul tău.
Hall se conformă. Când se întoarse, porniră pentru a doua oară de-a lungul coridorului. Grilajul rămase deschis şi soneria de alarmă nu mai sună.
— Tot automatizată?
— Da, confirmă Leavitt. Depistează orice obiect străin. Când am instalat-o eram îngrijoraţi, deoarece ştiam că va detecta ochii de sticlă, aparatele de tact cardiac, dinţii falşi – totul. Dar din fericire nimeni din cadrul proiectului nu poartă aşa ceva.
— Şi plombele?
— A fost programată să lase să treacă plombele.
— Cum funcţionează?
— Un fel de fenomen capacitiv. Nu ştiu nici eu prea bine, răspunse Leavitt.
Trecură pe lângă o tăbliţă pe care scria:

DE AICI ÎNCEPE NIVELUL I
MERGEŢI DIRECT LA CONTROLUL IMUNIZĂRII

Hall observase că toţi pereţii erau roşii. Menţionă acest lucru lui Leavitt.
— Fiecare nivel este vopsit în altă culoare. Nivelul I este roşu, nivelul II – galben, nivelul III – alb, nivelul IV – verde şi nivelul V – albastru, îi explică Leavitt.
— Există vreo raţiune anumită pentru această alegere?
— Se pare că Marina a finanţat cu câţiva ani în urmă o serie de studii asupra efectelor psihologice ale culorii mediului ambiant. Aceste studii au fost aplicate aici.
Ajunseră la „Sala de imunizare”. O uşă se deschise lunecând şi dădu la iveală trei cabine de sticlă. Leavitt spuse:
— Acum nu-ţi rămâne decât să intri într-una din ele.
— Presupun că şi astea sunt automatizate?
— Bineînţeles.
Hall intră într-una din cabine şi închise uşa după el. Înăuntru se afla o canapea şi un păienjeniş de aparate complicate. În faţa canapelei, un ecran de televiziune pe care scânteiau câteva puncte luminoase.
— Staţi jos, spuse o voce mecanică monotonă. Staţi jos, staţi jos.

Se aşeză pe canapea.

— Priviţi cu atenţie ecranul din faţa dumneavoastră. Culcaţi-vă pe canapea în aşa fel încât toate punctele să fie acoperite.

Se uită pe ecran. Observă abia acum că punctele formau conturul unui om:

Îşi mişcă corpul încoace şi încolo. Unul câte unul, punctele dispărură.

— Foarte bine, spuse vocea. Putem începe. Cum vă cheamă? Întâi numele, apoi prenumele.

— Mark Hall.

— Cum vă cheamă? Întâi numele, apoi prenumele.

În aceeaşi clipă pe ecran apărură cuvintele:

SUBIECTUL A DAT UN RĂSPUNS NECODIFICABIL

— Hall, Mark.

— Mulţumim pentru cooperare, spuse vocea. Vă rugăm, recitaţi „Mary un mieluşel avea."

— Vă bateţi joc de mine, se revoltă Hall.

Urmă o pauză. Nu se mai auzea decât sunetul slab al releelor şi circuitelor în funcţiune. Pe ecran apăru din nou mesajul:

SUBIECTUL A DAT UN RĂSPUNS NECODIFICABIL

— Vă rugăm să recitaţi.

Simţindu-se oarecum caraghios, Hall începu:

— „Mary un mieluşel avea, cu blana albă ca de nea, Ş-oriunde Mary se ducea, venea şi mielul după ea."

Altă pauză. Apoi vocea:

— Mulţumim pentru cooperare.

Pe ecran apărură cuvintele:

ANALIZORUL CONFIRMĂ IDENTITATEA HALL, MARK

— Vă rugăm să ascultaţi cu atenţie, spuse vocea mecanică. Veţi răspunde la întrebările ce urmează prin „da” sau „nu”. Nu este permis niciun alt răspuns. Aţi fost vaccinat antivariolic în ultimele douăsprezece luni?

— Da.

— Antidifteric?

— Da.

— Antitifoidic şi antiparatifoidic A şi B?

— Da.

— Antitetanic?

— Da.

— Împotriva febrei galbene?

— Da, da, da. Mi le-au făcut pe toate.

— Vă rugăm să răspundeţi strict la întrebări. Subiecţii care nu cooperează risipesc timp preţios de calculator.

— Da, zise Hall, supus. După ce fusese cooptat în colectivul Wildfire, fusese imunizat împotriva a tot ce se putea închipui, chiar împotriva ciumei şi holerei, cu rapel la fiecare şase luni, şi i se făcuseră şi injecţii cu gamaglobulină împotriva infecţiilor virotice.

— Aţi contractat vreodată tuberculoză sau alte maladii micobacteriene, sau aţi avut reacţii cutanate pozitive la tuberculină?

— Nu.

— Aţi contractat vreodată sifilis sau altă maladie spirochetică, sau aţi avut reacţii seroiogice pozitive la sifilis?

— Nu.

— Aţi contractat în ultimii ani vreo infecţie cu bacterii gram-pozitive, cum ar fi streptococul, stafilococul sau pneumococul?

— Nu.

— Vreo infecţie gram-negativă, cu gonococ, meningococ, proteus, pseudomonas, salmonella sau shigella?

— Nu.

— Aţi contractat în trecut sau de curând vreo infecţie micotică, inclusiv blastomicoză, histoplasmoză sau coccidiomicoză, sau aţi avut o reacţie cutanată pozitivă la testele micotice?

— Nu.

— Aţi suferit recent de vreo infecţie virotică, inclusiv

poliomielită, hepatită, mononucleoză, oreion, pojar, varicelă sau herpes?

— Nu.

— Aveţi negi?

— Nu.

— Suferiţi de vreo alergie cunoscută?

— Da, la polenul de salcie.

Pe ecran apărură cuvintele:

POLEN DE SALCIE

Şi apoi, după o clipă:

RĂSPUNS NECODIFICABIL

— Vă rugăm repetaţi răspunsul rar, pentru celulele memoriei.

Spuse din nou, foarte distinct:

— Polen de salcie.

Iar pe ecran:

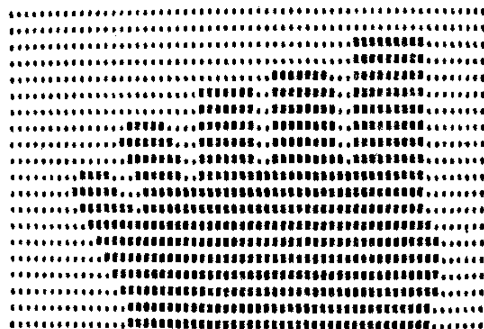
POLEN DE SALCIE CODIFICAT

— Sunteţi alergic la albumine? continuă vocea.

— Nu.

— Cu aceasta se încheie întrebările de ordin general. Vă rugăm să vă dezbrăcaţi şi să vă culcaţi din nou pe canapea, acoperind punctele cum aţi făcut înainte.

Hall se conformă. O clipă mai târziu, un tub de ultraviolete apăru la capătul unui braţ lung şi se apropie de el. Alături de tub era un fel de ochi pentru explorare. Urmărind ecranul putea vedea imaginea dată de calculator a examenului, începând cu picioarele:

— Se efectuează acum o explorare pentru micoze, anunţă vocea.

După câteva minute, Hall primi ordinul de a se întoarce pe burtă, şi procesul se repetă. I se spuse apoi să se culce din nou pe spate şi să acopere punctele luminoase.

— Acum vor fi măsuraţi parametrii fizici, spuse vocea. Sunteţi rugat să staţi liniştit în timpul efectuării examenului.

O serie de conductoare ondulară către el şi mâini mecanice i le fixară de trup. Unele ştia ce sunt – cele câteva de pe piept erau pentru electrocardiogramă, iar cele 21 fixate la cap pentru electroencefalogramă. Dar erau şi altele, fixate pe stomac, braţe şi picioare.

— Vă rugăm ridicaţi mâna dreaptă, spuse vocea.

Hall o ridică. De sus coborî o mână mecanică, cu câte un ochi electric fixat pe fiecare parte. Mâna mecanică examină mâna lui Hall.

— Aşezaţi mâna pe poliţa din stânga. Nu mişcaţi. Veţi simţi o înţepătură uşoară la introducerea acului intravenos.

Hall privi către ecran. Prezenta o imagine colorată a mâinii lui, cu venele ca un păienjeniş verde pe fond albastru. Era clar că maşina funcţiona pe baza detectării căldurii. Tocmai când vru să protesteze simţi o înţepătură scurtă.

Se uită la mână. Acul intrase.

— Staţi liniştit. Relaxaţi-vă.

Timp de cincisprezece minute maşina bâzâi şi urui. Apoi conductorii fură retraşi. Mâinile mecanice aşezară cu grijă o bandă de leucoplast pe locul înţepăturii.

— Cu aceasta se încheie parametrii fizici, spuse vocea.

— Pot să mă îmbrac?

— Vă rugăm să vă ridicaţi în picioare, cu umărul drept către ecranul de televiziune. Vi se vor face injecţii pneumatice.

O puşcă legată de un cablu gros ieşi dintr-unul din pereţi, apăsă în muşchiul umărului şi trase. Se auzi un sunet şuierător şi simţi o durere fulgerătoare.

— Acum puteţi să vă îmbrăcaţi, spuse vocea. Vă prevenim că timp de câteva ore s-ar putea să resimţiţi o uşoară ameţeală. Vi s-a făcut rapelul şi gamaglobulină. Dacă vă simţiţi ameţit, staţi jos. Dacă veţi prezenta fenomene sistemice, cum ar fi greţuri, vărsături, sau febră, anunţaţi imediat Centrul de comandă al nivelului. Clar?

— Da.

— Ieşirea este la dreapta dumneavoastră. Vă mulţumim pentru cooperare. Înregistrarea s-a terminat.

*

Hall mergea alături de Leavitt de-a lungul unui coridor roşu. Îl durea mâna de la injecţie.

— Ar fi bine ca Asociaţia Medicilor Americani să nu afle de existenţa maşinăriei ăleia, spuse Hall.

— Am avut noi grijă să nu afle, îl asigură Leavitt.

De fapt, analizorul electronic al corpului omenesc fusese realizat de firma Sandeman Industries încă din anul 1965, în cadrul unui contract mai general privitor la crearea de aparate de control fiziologic pentru astronauţii aflaţi în spaţiu. Pe atunci, guvernul presupunea că un astfel de aparat, deşi foarte costisitor – valoarea sa ridicându-se la 87.000 de dolari bucata – va înlocui până la urmă medicul-om ca instrument de diagnostic. Dificultăţile, atât pentru medic, cât şi pentru pacient, de a se adapta la această nouă maşină au fost însă recunoscute de toată lumea. Ca urmare, guvernul nu intenţiona să autorizeze utilizarea sa decât abia în anul 1971, şi chiar şi atunci numai pentru anumite unităţi spitaliceşti mari.

Mergând de-a lungul coridorului Hall observă că pereţii erau uşor curbaţi.

— Unde ne aflăm exact?

— În perimetrul Nivelului I. La stânga noastră sunt toate laboratoarele. La dreapta, nimic altceva decât stâncă goală.

Mai mulţi oameni circulau pe coridor. Toţi purtau combinezoane roz. Păreau serioşi şi ocupaţi.

— Unde sunt ceilalţi membri ai colectivului? întrebă Hall.

— Chiar aici, spuse Leavitt.

Deschise o uşă pe care scria SALA DE CONFERINŢE 7, şi intrară într-o cameră în care se afla o masă mare de stejar. Stone îi aştepta, în picioare, drept şi vioi, ca şi cum abia făcuse

un duş rece. Lângă el, Burton, patologul, părea cam dezorientat şi buimăcit, şi în ochii lui pâlpâia un fel de frică obosită.

Se salutară reciproc şi se aşezară. Stone băgă mâna în buzunar şi scoase două chei. Una era argintie, cealaltă roşie. Cea roşie era pusă pe un lănţişor. O dădu lui Hall.

— Pune-o la gât, spuse.

Hall privi cheia.

— Ce-i asta?

Leavitt spuse:

— Mă tem că Mark este încă nelămurit asupra ipotezei Omului Nepereche.

— Era vorba să se documenteze în avion.

— Dosarul lui a fost din cele „cenzurate”.

— Înţeleg.

Stone se întoarse către Hall.

— Nu ştii nimic despre Omul Nepereche?

— Nimic, răspunse Hall, uitându-se încruntat la cheie.

— Nu ţi-a spus nimeni că criteriul major al alegerii tale în colectivul nostru a fost faptul că nu eşti căsătorit?

— Şi ce are asta a face...

— Fapt este, spuse Stone, că tu eşti Omul Nepereche. Eşti omul-cheie al grupului nostru. În sensul cel mai propriu al cuvântului.

Luă propria sa cheie argintie şi se îndreptă către un colţ al camerei. Apăsă pe un buton ascuns şi panoul de lemn lunecă lateral dezvăluind un pupitru de comandă lustruit. Introduse cheia într-o broască şi o întoarse. Un bec verde se aprinse pe consolă; se dădu un pas înapoi. Panoul alunecă la loc.

— La nivelul cel mai de jos al acestui laborator se află un dispozitiv atomic automat de autodistrugere, începu Stone să explice. El poate fi comandat din interiorul laboratorului. Acum am inserat cheia şi am armat mecanismul. Dispozitivul este pregătit pentru detonare. Cheia de la acest nivel nu poate fi scoasă; ea a rămas acum blocată în broască. Pe de altă parte, cheia ta poate fi introdusă, dar şi scoasă. S-a prevăzut un interval de trei minute între momentul când s-a dat comanda de explozie prin intermediul cheii şi momentul propriu-zis al explodării bombei. Aceste trei minute au fost prevăzute pentru a-ţi asigura timpul de gândire necesar în eventualitatea că ai vrea să revoci comanda.

Hall părea descumpănit.

— Dar de ce tocmai eu?

— Deoarece nu eşti căsătorit. În colectivul nostru trebuia să fie şi un necăsătorit.

Stone deschise o mapă şi scoase un dosar. I-l dădu lui Hall.

— Citeşte asta.

Era un dosar Wildfire.

— Pagina 255, spuse Stone.

Hall deschise dosarul la pagina indicată.

Proiect: Wildfire

MODIFICĂRI

1. *Filtre milipor* (modificare în sistemul de ventilaţie). Specificaţie iniţială: filtre cu un singur strat de stirilen; randament maxim de reţinere 97,4%. Înlocuite în 1966 cu filtre Upjohn, capabile de a reţine organisme până la un micron; randament de reţinere 90% în cazul unui singur strat şi 99,9% în cazul membranelor triple. Raportul de viciere restant de 0,1% este prea mic pentru a putea fi nociv. Factorul de cost pentru membrane cu patru sau cinci straturi, care lasă să treacă doar 0,001%, considerat prohibitiv în raport cu avantajele aduse. Parametrul de toleranţă 1/1000 considerat satisfăcător. Instalarea terminată la 8/12/1966.

2. *Dispozitivul atomic de autodistrugere* (schimbarea orologiului de pulsuri scurte de la detonator). A se vedea AEC/Dosar al Departamentului Apărării Nr. 77-12-0918.

5. *Dispozitivul atomic de autodistrugere* (revizuirea schemei de întreţinere internă pentru tehnicieni categoria K). A se vedea AEC/ Dosar Warburg Nr. 77-14-0004.

4. *Dispozitivul atomic de autodistrugere* (schimbarea deciziei finale de comandă). A se vedea AEC/Dosar al Departamentului Apărării Nr. 77-14-0023. REZUMATUL ANEXAT.

IPOTEZA OMULUI NEPERECHE – REZUMAT. Testată pentru prima oară ca ipoteză nulă de Comitetul consultativ Wildfire. Ipoteza a rezultat din testele efectuate de Forţele Aeriene ale Statelor Unite (baza NORAD) în scopul de a determina fiabilitatea conducătorilor în luarea deciziilor

viaţă/moarte. Testele solicitau decizii pentru zece situaţii prezentate sub formă de scenarii. Variantele posibile de decizie au fost schiţate de Walter Reed, Secţia de psihiatrie, pe baza analizei testelor efectuate de Centrul de statistică al Institutului naţional de sănătate, Bethesda.

La acest test au fost supuşi piloţi de nave spaţiale, personal nenavigant, salariaţi ai bazei NORAD şi alte persoane implicate sau cu competenţă în luarea deciziilor. Cele zece scenarii au fost elaborate de Institutul Hudson; subiecţii au fost solicitaţi să ia decizii DA/NU în fiecare caz. Deciziile implicau în toate cazurile distrugere termonucleară sau chimiobiologică a unui obiectiv al inamicului.

Datele provenind de la 7420 de subiecţi au fost testate cu programul H_1H_2 pentru analiza multifactorială a varianţei; testare ulterioară cu programul ANOVAR; departajare finală cu programul CLASSIF. Secţia de biostatistică de la Institutul naţional de igienă caracterizează pe scurt acest program în modul următor:

Scopul acestui program este de a determina eficienţa clasificării indivizilor în grupuri distincte pe baza unor calificative cuantificabile. Programul furnizează, ca mijloc de control al datelor, delimitări de grupuri şi probabilităţi de clasificare a indivizilor.

Programul cuprinde: calificativele medii ale grupurilor, limitele de încredere ale delimitărilor şi calificativele individuale ale subiecţilor testaţi.

K.G. Borgrand, Ph. D.
Institutul Naţional de Sănătate

REZULTATELE STUDIULUI ASUPRA OMULUI NEPERECHE.

Studiul a ajuns la concluzia că persoanele căsătorite se comportă diferit de persoanele necăsătorite în ceea ce priveşte mai mulţi parametri ai testului. Institutul Hudson a furnizat răspunsuri medii, adică decizii teoretice „corecte”, stabilite la calculator pe baza datelor furnizate de scenariu. Adoptarea de către grupurile studiate a acestor răspunsuri medii a permis calcularea unui indice de eficienţă, care pune în evidenţă măsura în care au fost luate decizii corecte.

Grupul Indice de eficienţă

Bărbaţi căsătoriţi 0,343

Femei căsătorite 0,399

Femei necăsătorite 0,402

Bărbaţi necăsătoriţi 0,824

Datele arată că bărbaţii căsătoriţi aleg decizia corectă numai o dată din trei, în timp ce bărbaţii necăsătoriţi aleg corect de patru ori din cinci. Grupul de bărbaţi necăsătoriţi a fost subîmpărţit în continuare, pentru a stabili subgrupe mai precise în cadrul acestei clasificări.

Grupul Indice de eficienţă

Bărbaţi necăsătoriţi, total 0,824

Militari:
ofiţeri superiori 0,655
subofiţeri 0,624

Cadre tehnice:
ingineri 0,877
personal nenavigant 0,901

Cadre aparţinând serviciilor de întreţinere şi serviciilor utilitare
Cadre de specialitate: 0,758
cercetători 0,946

Aceste rezultate privitoare la capacitatea relativă de a lua decizii a indivizilor nu trebuie interpretată superficial. Deşi s-ar părea că îngrijitorii sunt mai buni decidenţi decât generalii, situaţia este în realitate mai complexă. COEFICIENŢII ÎNREGISTRAŢI REPREZINTĂ O MEDIE A TESTELOR ŞI A VARIAŢIILOR INDIVIDUALE. DATELE TREBUIE INTERPRETATE ŢINÂND SEAMA DE ACEST LUCRU. Altfel se poate ajunge la concluzii total eronate şi periculoase.

Aplicarea studiului la personalul de conducere al proiectului Wildfire, realizată la solicitarea Comisiei pentru Energie

Atomică în perioada montării dispozitivului nuclear de autodistrugere. La acest test a fost supus întregul personal al Proiectului Wildfire. Rezultatele au fost înregistrate sub titlul CLASSIF WILDFIRE – PERSONAL ÎN GENERAL (a se vedea ref. 77-14-0023). Personalul de conducere a fost supus la un test separat.

Nume
Indice de eficienţă
Burton
0,543
Leavitt
0,601
Kirke
0,614
Stone
0,687
Hall
0,899

Rezultatele acestei testări speciale confirmă Ipoteza Omului Nepereche, şi anume: deciziile de conducere care implică distrugeri termonucleare sau chimiobiologice trebuie să fie luate de un bărbat necăsătorit.

Când termină de citit, Hall exclamă:
— Asta-i nebunie curată.
— Dar nu e mai puţin adevărat, spuse Stone, că a fost singurul mod în care am putut obţine de la guvern să ni se încredinţeze controlul asupra armei.
— Şi chiar aştepţi de la mine să bag cheia şi să fac să explodeze drăcia aia?
— Mă tem că n-ai înţeles. Mecanismul de detonare este automat. În eventualitatea că microorganismul străpunge barierele şi contaminează Nivelul V, explozia va avea, inevitabil, loc după trei minute, *dacă nu* răsuceşti cheia şi opreşti procesul.
— Oh! spuse Hall cu voce stinsă.

11. DECONTAMINARE

O sonerie răsună undeva în cuprinsul nivelului; Stone se uită la ceasul de pe perete. Era târziu. Îşi începu scurta expunere de rigoare vorbind grăbit, gesticulând cu mâinile, măsurând camera în sus şi în jos.

— După cum ştiţi, ne aflăm la nivelul cel mai de sus al unei structuri subterane cu cinci etaje. Conform protocolului ne vor fi necesare aproape 24 de ore ca să trecem prin procedurile de sterilizare şi decontaminare şi să ajungem la nivelul cel mai de jos. Capsula este deja pe drum.

Manevră un buton de pe o consolă aflată la capătul mesei şi un ecran de televiziune se aprinse, dezvăluind imaginea satelitului conic, într-un sac de plastic, coborând manevrat de mâini mecanice.

— Nucleul central al acestei clădiri circulare, continuă Stone, conţine ascensoare şi unităţi de servicii – conducte de apă, conducte electrice şi alte instalaţii asemănătoare. Precum vedeţi, capsula trece pe aici. Ea va fi depozitată peste scurtă vreme într-o ambianţă perfect sterilă, la nivelul cel mai de jos.

Continuă să explice că adusese de la Piedmont încă alte două surprize. Imaginea de pe ecran se schimbă pentru a-i arăta pe Peter Jackson, întins pe o targă, cu tuburi intravenoase de perfuzie introduse în ambele braţe.

— După cât se pare, acest om a supravieţuit epidemiei. El este cel care a fost zărit din avion rătăcind prin oraş, şi deci încă în viaţă.

— În ce stare e acum?

— Incertă, răspunse Stone. Este inconştient şi puţin mai devreme a vomat sânge. Am început să-i introducem intravenos dextroză pentru a-l hrăni şi hidrata până când vom ajunge şi noi la nivelul de jos.

Stone întoarse un comutator şi pe ecran apăru copilul. Urla, legat de un pătuţ. Un flacon intravenos se scurgea într-una din venele scalpului.

— Mititelul ăsta a supravieţuit şi el nopţii trecute, spuse Stone. Aşa că l-am adus aici. Nu puteam în nici un caz să îl lăsăm pe loc deoarece a fost lansată o Directivă 7-12. Oraşul este în curs de a fi distrus de o explozie nucleară. Pe lângă asta, el şi Jackson constituie singurele indicii vii care ne-ar putea

ajuta să descurcăm buclucul ăsta.

Întregind cele spuse de Hall şi Leavitt, ceilalţi doi povestiră în continuare ceea ce văzuseră şi aflaseră la Piedmont. Trecură în revistă morţile rapide, sinuciderile ciudate, arterele coagulate şi lipsa sângerării.

Hall asculta uimit. Leavitt şedea clătinând din cap.

Când terminară, Stone întrebă.

— Vreo întrebare?

— Nici una prea urgentă, răspunse Leavitt.

— Atunci să începem, spuse Stone.

Deschiseră o uşă pe care scria cu litere albe obişnuite: „CĂTRE NIVELUL II”. Era o tăbliţă inofensivă, cinstită, aproape mondenă. Hall se aşteptase la ceva mai mult – poate un paznic neînduplecat cu puşcă mitralieră, sau o sentinelă care să verifice permisele de trecere. Dar nu era nimic din toate acestea; şi observă că nimeni nu avea ecusoane sau legitimaţii.

Menţionă aceasta lui Stone.

— Da, spuse Stone, am hotărât încă de la început să renunţăm la ecusoane. Sunt uşor de contaminat şi greu de sterilizat; de obicei se fac din material plastic şi sterilizarea la temperatură înaltă le topeşte.

Trecură toţi patru printr-o uşă care se închise cu zgomot în urma lor, scoţând un sunet şuierător. Era etanşă. În faţa lui Hall se afla o încăpere pardosită cu plăci de ceramică, goală, cu excepţia unui container pe care scria „Îmbrăcăminte”. Desfăcu fermoarul salopetei şi o aruncă în coş; zări o flacără scurtă şi strălucitoare. Salopeta fusese incinerată.

Apoi, privind înapoi, văzu că pe uşa prin care intrase era o tăbliţă: „Reîntoarcerea la Nivelul I *nu se poate face* pe aici”.

Ridică din umeri. Ceilalţi ieşeau deja prin cea de a doua uşă pe care scria simplu „IEŞIRE.” Îi urmă şi pătrunse într-un nor de aburi. Mirosul era ciudat, un uşor iz de pădure, şi presupuse că este vorba de un dezinfectant parfumat. Se aşeză pe o banchetă şi se relaxă, lăsând aburul să îl învăluie. Era destul de uşor de înţeles rostul băii de abur: căldura deschidea porii şi aburul se inhala în plămâni.

Aşteptară toţi patru, schimbând doar câteva vorbe, până când trupurile le fură învăluite într-un strat strălucitor de umezeală. Trecură apoi în camera următoare.

Leavitt spuse către Hall:

— Ce zici de asta?

— O adevărată baie romană, răspunse Hall.

Camera următoare conţinea o cadă nu prea adâncă („Introduceţi NUMAI picioarele”) şi un duş („NU înghiţiţi soluţia de la duş. Evitaţi expunerea prelungită a ochilor şi a mucoaselor”). Totul era cât se poate de intimidant. Încercă să ghicească după miros de ce soluţii era vorba, dar nu reuşi; lichidul duşului era leşios, deci în orice caz alcalin. Îl întrebă pe Leavitt şi acesta îi spuse că soluţia era de alfa-clorofen cu un pH de 7,7. Leavitt mai adăugă că, atunci când era posibil, soluţiile acide alternau cu cele alcaline.

— Dacă te gândeşti bine, spuse Leavitt, suntem aici în faţa unei foarte grele probleme de concepţie. Cum să dezinfectezi corpul omului – unul dintre cele mai murdare lucruri din universul cunoscut – fără a ucide în acelaşi timp şi persoana respectivă. Interesant.

Porniră mai departe. Ud leoarcă după duş, Hall se uită în jur după un prosop, dar nu găsi nici unul. Intră în camera următoare şi din tavan îl întâmpinară ventilatoare ce aruncau rafale de aer cald. Din părţile laterale ale camerei se aprinseră lămpi de ultraviolete, scăldând totul într-o lumină intensă purpurie. Rămase acolo până când auzi o sonerie şi uscătoarele se opriră. Pielea îl furnica uşor când intră în ultima cameră, care conţinea îmbrăcăminte. Nu erau salopete, ci mai curând un fel de halate chirurgicale de culoare galben-deschis, cu guler mare, decoltate în V către spate şi cu mâneci scurte. Pantalonii aveau elastic în talie, iar pantofii cu tocul jos şi talpă de cauciuc, erau comozi ca nişte papuci de balet.

Pânza era moale, din ceva sintetic. Se îmbrăcă şi păşi împreună cu ceilalţi printr-o uşă pe care scria „IEŞIRE CĂTRE NIVELUL II”. Intră în ascensor şi acesta începu să coboare.

Hall ieşi afară. Se afla într-un coridor. Aici pereţii erau vopsiţi în galben, şi nu în roşu cum fuseseră la Nivelul I. Oamenii purtau uniforme galbene. O soră, care îi aştepta lângă ascensor, le spuse:

— Este ora 2.47. Puteţi să vă continuaţi coborârea peste o oră.

Se îndreptară către o cameră mică pe care scria „SALA DE CARANTINĂ PROVIZORIE”. Înăuntru erau şase paturi cu pleduri din material plastic.

Stone spuse:

— E mai bine să vă relaxaţi. Orice clipă de odihnă înainte de

a ajunge la Nivelul V este preţioasă.

Se apropie de Hall.

— Ce părere ai despre procedeele de decontaminare?

— Interesante, răspunse Hall. Le-am putea vinde suedezilor şi am face avere. Dar mă aşteptam oarecum la ceva mai riguros.

— Ai răbdare, spuse Stone. Procedeele astea devin din ce în ce mai severe pe măsură ce coborâm. La nivelele III şi IV o să avem de a face cu testele medicale. După aceea vom avea o scurtă consfătuire.

Apoi Stone se întinse pe unul din paturi şi adormi imediat. Era un truc pe care îl învăţase cu ani în urmă, când avea de făcut experienţe ce puteau dura şi 24 de ore. Învăţase să ciupească o oră de-a aici, două ore de colo. Descoperise că o astfel de deprindere este foarte folositoare.

Cea de a doua procedură de decontaminare era asemănătoare cu prima. Îmbrăcămintea galbenă a lui Hall, deşi o purtase doar o oră, fu incinerată.

— Nu este oare risipă? îl întrebă pe Burton.

Burton ridică din umeri.

— E făcută din hârtie.

— Hârtie? Pânza asta?

Burton dădu afirmativ din cap.

— Nu e pânză. E hârtie. Un procedeu nou.

Păşiră în primul bazin de imersie totală. Instrucţiunile de pe pereţi îl avertizară pe Hall să ţină ochii deschişi sub apă. Imersia totală, aşa cum îşi dădu seama foarte repede, era asigurată prin simplul fapt că legătura dintre prima şi cea de a doua cameră se făcea printr-un canal aflat sub nivelul apei. Înotând prin el, simţi o uşoară usturime la ochi, dar nimic prea supărător.

Cea de a doua cameră conţinea un şir de şase boxe, cu pereţi de sticlă, semănând mai curând a cabine telefonice. Hall se apropie de una dintre ele şi văzu o tăbliţă pe care scria: „Intraţi şi închideţi ochii. Ţineţi braţele uşor depărtate de trup şi staţi cu picioarele la 30 centimetri distanţă unul de celălalt. Nu deschideţi ochii înainte de a auzi soneria. EXPUNEREA LA RADIAŢII CU LUNGIME MARE DE UNDĂ POATE DUCE LA ORBIRE”.

Urmă instrucţiunile şi simţi un fel de căldură rece învăluindu-i trupul. Totul dură poate cinci minute, apoi auzi soneria şi deschise ochii. Trupul îi era uscat. Intră împreună cu

ceilalţi într-o sală lungă, unde se aflau patru feluri de duşuri. Pe rând, trecu pe sub fiecare dintre ele. La sfârşit, întâlni ventilatoare care îl uscară, şi apoi îmbrăcăminte. De data aceasta îmbrăcămintea era albă.

Se îmbrăcară şi luară ascensorul pentru a coborî la Nivelul III.

Aici îi aşteptau patru surori; una dintre ele îl luă pe Hall şi îl duse într-un cabinet de consultaţie. Se dovedi a fi vorba de un examen medical ce dură două ore, efectuat nu de o maşină, ci de un tânăr meticulos cu o faţă inexpresivă. Hall era plictisit şi gândi în sinea lui că ar fi preferat maşina.

Doctorul îi făcu totul, inclusiv o autobiografie amănunţită: naştere, şcolarizare, călătorii, biografia familiei, spitalizări şi boli din trecut. Şi un examen medical tot atât de complet. Hall începu să se înfurie; totul era al dracului de inutil. Dar doctorul dădea din umeri şi continua să spună: „Asta este practica curentă”.

După două ore se reîntâlni cu ceilalţi şi porniră către Nivelul IV.

Patru băi de imersie totală, trei şedinţe de raze ultraviolete şi infraroşii, două de ultrasunete şi apoi, la sfârşit, ceva cu totul uluitor. O cabină cu pereţi de oţel şi un fel de coif agăţat într-un cui. Pe tăbliţă scria: „Acesta este un generator de scântei de înaltă tensiune. Pentru a proteja capul şi părul de pe faţă, fixaţi bine coiful pe cap, apoi apăsaţi pe butonul aflat dedesubt.”

Hall nu mai auzise de un astfel de aparat şi urmă instrucţiunile neştiind la ce să se aştepte. Îşi puse coiful pe cap, apoi apăsă pe buton.

Fu o unică, scurtă, orbitoare străfulgerare de lumină albă, urmată de o unda de căldură ce umplu cabina. Simţi o durere de o clipă, dar atât de fugară încât nu îşi dădu seama de ea decât după ce trecuse. Îşi scoase casca cu grijă şi îşi privi trupul. Pielea îi era acoperită cu o cenuşă fină, albă – şi apoi realiză că cenuşa era de fapt pielea lui, sau, mai bine zis, fusese. Aparatul calcinase straturile epiteliale superficiale. Se îndreptă către duş şi se spălă de cenuşă. Când, în cele din urmă, ajunse la vestiar, găsi uniforme verzi.

Altă consultaţie medicală. De data aceasta voiau probe din toate: spută, epiteliu bucal, sânge, urină, fecale. Se supuse pasiv

la analize, examene, întrebări. Era obosit şi începuse să se simtă dezorientat. Repetarea analizelor, probele noi, culorile pereţilor, aceeaşi lumină artificială blândă...

În cele din urmă, se întâlni din nou cu ceilalţi. Stone spuse:

— Mai avem de stat şase ore la acest nivel – conform protocolului trebuie să aşteptăm să primim rezultatele analizelor de laborator – aşa că mai bine am dormi. Pe coridor sunt camere purtând numele vostru. Puţin mai departe e un bufet automat. Ne întâlnim acolo peste cinci ore pentru o consfătuire. Bine?

Hall îşi găsi camera. Avea pe uşă o tăbliţă din material plastic cu numele lui. Intră, surprins de a o găsi atât de încăpătoare. Se aşteptase la ceva de mărimea unei cabine de vagon de dormit. Dar aceasta era mai mare şi mai bine mobilată. Un pat, un scaun, o masă mică de lucru şi o consolă de calculator cu ecran de televiziune. Era curios să afle ce e cu calculatorul, dar şi foarte obosit. Se întinse pe pat şi adormi repede.

Burton nu putea dormi. Şedea culcat pe patul său de la Nivelul IV şi privea fix în tavan, gândindu-se. Nu-şi putea scoate din minte imaginea acelui oraş, a acelor trupuri zăcând în stradă fără să sângereze...

Burton nu era hematolog, dar lucrările sale îl conduseseră şi la anumite studii hematologice. Ştia că unele bacterii acţionează asupra sângelui. De pildă, chiar propriile sale cercetări pe stafilococ dovediseră, că acest microorganism produce două enzime care modifică sângele.

Una era aşa-numita exotoxină, care distruge pielea şi dizolvă celulele roşii. Cealaltă era o coagulază, care îmbracă bacteriile cu un strat de proteine care le apără de atacul celulelor albe.

Aşa încât era posibil ca bacteriile să modifice sângele. Şi puteau să o facă în multe feluri. Streptococul produce o enzimă, streptochinaza, care dizolvă plasma coagulată. Clostridium şi pneumococul produc o varietate de hemolizină care distruge celulele roşii. Malaria şi amoebele distrug şi ele celulele roşii, folosindu-le ca hrană. Şi alţi paraziţi fac acelaşi lucru.

Aşa că era posibil.

Dar asta nu le era de ajuns pentru a descoperi cum acţiona microorganismul de pe Scoop.

Burton încercă să îşi reamintească etapele coagulării sanguine. Ştia că fenomenul funcţiona ca un fel de cascadă: se

producea o enzimă care, odată activată, acţiona asupra celei de-a doua enzime, care, la rândul ei, acţiona asupra celei de-a treia; cea de-a treia asupra celei de-a patra; şi aşa mai departe, în jos, trecând prin douăsprezece sau treisprezece trepte, până când, în cele din urmă, sângele se coagula.

Restul, detaliile, şi le reamintea vag: toate etapele intermediare, enzimele necesare, metalele, ionii, factorii locali. Era îngrozitor de complicat.

Clătină din cap şi încercă să doarmă.

Leavitt, specialistul în microbiologie clinică, reconstituia în minte etapele izolării şi identificării microorganismului cauzal. Mai făcuse acest lucru şi în trecut; era unul dintre fondatorii iniţiali ai grupului, unul dintre cei care concepuseră „Protocolul de analiză a fiinţelor vii”. Dar acum, deşi se afla pe punctul de a transpune în practică acest proiect, avea îndoieli.

Cu doi ani înainte, întârziind după masa de prânz, conversând speculativ, totul părea minunat. Atunci fusese un joc intelectual, distractiv, un fel de test abstract de inteligenţă. Dar acum, pus în faţa unui agent real, care provoca o moarte crudă şi bizară, se întreba dacă proiectele lor se vor dovedi tot atât de eficiente şi de complete cum crezuseră cândva.

Primele etape erau destul de simple. Vor examina capsula cu minuţiozitate şi vor lua probe de peste tot pentru a le însămânţa pe medii de cultură, şi vor spera cu înverşunare că este vorba de un organism care va creşte pe mediile de cultură, cu care vor putea face experimente şi care va putea fi identificat.

Iar după aceea, vor trebui să descopere cum atacă. Exista deja presupunerea că omora prin coagularea sângelui. Dacă se va dovedi că lucrurile stau aşa, aveau un punct bun de plecare; dar dacă nu, s-ar putea să piardă o groază de timp preţios urmând această cale.

Îi reveni în minte exemplul holerei. De sute de ani, oamenii ştiau că holera este o maladie fatală, caracterizată de o diaree gravă, care provoacă pierderea unei cantităţi de lichid ce poate atinge două zeci şi opt de litri pe zi. Oamenii ştiau acest lucru, dar din motive necunoscute presupuneau că efectele mortale ale bolii nu erau legate de diaree. Căutau altceva: un antidot, un medicament, o cale de a ucide microorganismul. De abia în vremurile moderne, medicii şi-au dat seama că holera este o maladie care omoară în primul rând prin deshidratare; dacă se reuşeşte să se înlocuiască rapid pierderile de apă ale victimei,

aceasta va supravieţui infecţiei fără alte medicamente sau alt tratament.

Înlăturarea simptomelor, vindecarea bolii.

Dar Leavitt nu era foarte sigur că acest adevăr ar fi valabil şi în cazul microorganismului de pe Scoop. Ar putea oare să vindece boala tratând coagularea sângelui? Sau coagularea era doar un fenomen secundar al unei tulburări mai grave?

Mai era şi un alt motiv de îngrijorare, o teamă insidioasă care îl preocupase încă de la primele etape de concepţie ale Proiectului Wildfire. În aceste discuţii preliminare, Leavitt argumentase că s-ar putea ca grupul Wildfire să comită o crimă extraterestră.

Leavitt atrăsese atenţia asupra faptului că toţi oamenii, oricât de obiectivi ar încerca să fie din punct de vedere ştiinţific, au anumite prejudecăţi înnăscute când este vorba de viaţă. Una dintre ele este presupunerea că formele de viaţă complexe au dimensiuni mai mari decât formele simple. Acest lucru este desigur adevărat pe Pământ. Pe măsură ce organismele devin mai inteligente, ele devin mai mari, trecând de la stadiul unicelular la cel de fiinţă pluricelulară, şi apoi la animale mari, cu celule diferenţiate, lucrând în grupuri denumite organe. Pe Pământ, tendinţa a fost către animale mai mari şi mai complexe.

Dar aceasta ar putea să nu fie adevărat în altă parte a universului. S-ar putea ca în alte regiuni, viaţa să evolueze în direcţie opusă, către forme din ce în ce mai mici. Aşa după cum tehnologia umană modernă a învăţat să facă piese miniaturizate, poate că anumite presiuni foarte puternice asupra proceselor de evoluţie au condus la forme de viaţă mai reduse. Există avantaje certe ale formelor mai mici: un consum redus de materii prime, zboruri spaţiale mai puţin costisitoare, probleme de alimentaţie mai puţin grave...

Poate că cea mai inteligentă formă de viaţă pe o planetă îndepărtată să nu fie mai mare decât un purice. Sau poate decât o bacterie. În acest caz, s-ar putea ca Proiectul Wildfire să fie implicat, fără a-şi da măcar seama de ceea ce face, în distrugerea unei forme de viaţă foarte avansate.

Această teorie nu îi aparţinea lui Leavitt. Ea fusese propusă de Merton la Universitatea Harvard şi de Chalmers la Universitatea Oxford. Chalmers, un om cu simţul umorului, folosise exemplul unui cercetător, care, cercetând o lamă la microscop, ar vedea bacteriile formând cu trupurile lor cuvintele: „Du-ne la conducătorul vostru”. Toată lumea găsea că

ideea lui Chalmers este extrem de amuzantă.

Şi cu toate acestea nu putea să şi-o gonească din minte. Deoarece s-ar fi putut totuşi întâmpla să se dovedească a fi adevărată.

Înainte de a adormi, Stone se gândi la consfătuirea care îl aştepta. Şi la problema meteoritului. Se întreba ce ar zice Nagy, sau Karp, dacă ar şti de meteorit.

Probabil, gândi, şi-ar pierde minţile. Probabil ne va face pe toţi să ne pierdem minţile.

Cele trei camere situate la Nivelul I ce conţineau toată aparatura de comunicaţii pentru instalaţia Wildfire purtau numele de Sectorul Delta. Toate circuitele de intercomunicare audio şi video treceau pe aici, ca şi circuitele telefonice şi telex din exterior. Liniile principale de la bibliotecă şi de la unitatea centrală de memorie erau de asemenea controlate de Sectorul Delta.

El funcţiona, în esenţă, ca un pupitru de comandă uriaş, complet computerizat. În cele trei camere ale Sectorului Delta domnea liniştea; se auzea doar zumzăitul slab al benzilor magnetice derulându-se şi clinchetul surd al releelor. Aici lucra numai o persoană, un singur om aşezat la o consolă, înconjurat de luminile clipitoare ale calculatorului.

Nu exista nici o justificare ca omul acela să se afle acolo; el nu efectua nici o operaţiune necesară. Calculatoarele aveau autoreglare, adică erau construite în aşa fel încât să ruleze programe de verificare prin toate circuitele la fiecare 12 minute. În cazul unei citiri anormale, calculatoarele se opreau în mod automat.

Conform regulamentului, omul trebuia să dirijeze mesajele militare cifrate, care erau semnalate printr-o sonerie montată pe teleimprimator. Când suna soneria, el anunţa primirea mesajului către cele cinci centre de comandă ale nivelelor. De asemenea avea obligaţia să raporteze orice defecţiune în funcţionarea calculatoarelor centrului de comandă al Nivelului I, în eventualitatea foarte puţin probabilă a unui astfel de eveniment.

ZIUA A TREIA
Wildfire

12. CONSFĂTUIREA

— „ESTE TIMPUL SĂ VĂ TREZIŢI”.

Mark Hall deschise ochii. În cameră domnea o lumină fluorescentă egală şi discretă. Clipi din ochi şi se întoarse pe burtă.

— Este timpul să vă treziţi.

Era o voce minunată de femeie, catifelată şi seducătoare. Se aşeză în pat şi se uită prin cameră; era singur.

— Bună!

— Este timpul să vă treziţi.

— Cine eşti?

— Este timpul să vă treziţi.

Se întinse şi apăsă pe un buton de pe noptiera de lângă pat. O lumină se stinse. Aşteptă să audă din nou vocea, dar aceasta nu-i mai vorbi.

Era, se gândi, un mod al dracului de eficient să trezeşti un bărbat. În timp ce se strecura în haine, se întrebă cum funcţiona. Nu era o simplă bandă, deoarece se declanşa ca o reacţie la altă acţiune. Mesajul se repeta numai când vorbeai.

Pentru a-şi verifica teoria, apăsa din nou butonul de pe noptieră. Vocea întrebă dulce:

— Doriţi ceva?

— Aş dori, dacă nu vă supăraţi, să ştiu cum vă cheamă.

— Asta-i tot?

— Da. Cred că da.

— Asta-i tot?

Aşteptă. Lumina se stinse. Îşi încălţă pantofii şi era gata să iasă, când o voce masculină spuse:

— Doctore Hall, aici controlul serviciului de informaţii. Ar fi de dorit să luaţi mai în serios proiectul.

Hall râse. Aşadar vocea reacţiona la comentarii şi răspunsurile sale erau înregistrate pe bandă. Era un sistem inteligent.

— Regret. Nu eram sigur cum funcţionează treaba asta. Dar vocea este într-adevăr încântătoare.

— Vocea, spuse controlorul apăsat, aparţine domnişoarei Gladys Stevens, în vârstă de 63 de ani. Locuieşte la Omaha şi îşi câştigă existenţa imprimând mesaje pe bandă pentru personalul navelor spaţiale şi pentru alte sisteme de comunicare audio.

— Oh! exclamă Hall.

Părăsi camera şi o luă de-a lungul coridorului către bufetul automat. Pe drum începu să înţeleagă de ce fuseseră solicitaţi proiectanţi de submarine la realizarea instalaţiei Wildfire. Dacă nu ar fi fost ceasul de la mână, nu ar fi ştiut ce oră e, sau nici măcar dacă este noapte sau zi. Se surprinse punându-şi întrebarea dacă bufetul va fi aglomerat, dacă este vremea mesei de prânz sau a celei de dimineaţă.

Precum se dovedi, bufetul era aproape gol. Se afla aici doar Leavitt; îi spuse că ceilalţi sunt în sala de şedinţe. Împinse către Hall un pahar conţinând un lichid cafeniu închis şi îi propuse să ia micul dejun.

— Ce-i asta? întrebă Hall.

— 42,5% substanţe nutritive. Conţine tot ce trebuie pentru a asigura hrana unui bărbat de statură mijlocie, având o greutate de 75 de kilograme, timp de 18 ore.

Hall sorbi lichidul, care era siropos şi parfumat artificial ca să aibă gust de portocale. Era o senzaţie ciudată să bei suc de portocale cafeniu, dar nu neplăcută după primul şoc. Leavitt îi explică că fusese creat pentru astronauţi şi conţinea toate cele necesare, în afară de vitamine solubile în aer.

— În locul lor, iei pilula asta, spuse.

Hall înghiţi pilula şi apoi îşi umplu o ceaşcă de cafea de la un automat aşezat într-un colţ.

— De unde pot să iau zahăr?

Leavitt clătină din cap.

— Aici nu există nicăieri zahăr. Nimic ce ar putea constitui un mediu de cultură pentru bacterii. De acum înainte suntem pe regim intens de proteine. Ne vom fabrica zahărul de care avem nevoie prin descompunerea proteinelor. Nu va mai fi nici urmă de zahăr în intestinele noastre. Dimpotrivă.

Băgă mâna în buzunar.

— O, nu!

— Ba da, spuse Leavitt. Îi dădu o capsulă mică, învelită în folie de aluminiu.

— Nu, se revoltă Hall.

— Toţi au folosit-o. Conţine un antibiotic cu spectru larg. Du-te în camera ta şi administrează-ţi-o înainte de a trece prin procedurile finale de decontaminare.

— N-am avut nimic împotrivă să mă bălăcesc în toate băile alea împuţite, spuse Hall. N-am avut nimic împotrivă să fiu iradiat. Dar să fiu al naibii dacă...

— Scopul este, începu să-i explice Leavitt, să ajungi cât mai steril cu putinţă la Nivelul V. Ţi-am sterilizat pielea şi mucoasele de pe tractul respirator cât am putut mai bine. Dar nu am făcut nimic până acum pentru tractul gastro-intestinal.

— Sunt de acord, spuse Hall. Dar de ce tocmai supozitoare?

— Te vei obişnui cu ele. Toţi le folosim în primele patru zile. Nu că ar fi bune la ceva, continuă Leavitt, având pe faţă acea expresie scârbită şi plină de pesimism care îl caracteriza. Hai să mergem în sala de conferinţe. Stone vrea să ne vorbească despre Karp.

— Despre cine?

— Despre Rudolph Karp.

Rudolph Karp era un biochimist de origine ungară care venise în Statele Unite din Anglia în anul 1951. Obţinu un post la Universitatea din Michigan, unde lucră în mod statornic şi neştiut de nimeni timp de cinci ani. Apoi, la sugestia colegilor de la observatorul Ann Arbor, Karp începu să studieze meteoriţii, în intenţia de a determina dacă adăpostesc viaţă sau prezintă dovezi că ar fi adăpostit în trecut. Luă problema foarte în serios şi lucră cu sârguinţă, nepublicând nici un articol pe această temă până în primii ani ai deceniului ‘60, perioadă în care Calvin, Vaughn, Nagy şi alţii scriau articole explozive pe teme similare.

Argumentele şi contraargumentele erau foarte variate, dar puteau fi reduse la un numitor comun: ori de câte ori un cercetător anunţa că a găsit într-un meteorit o fosilă, sau o hidrocarbură proteinică, sau un alt indiciu de viaţă, criticii proclamau că este vorba de tehnici neglijente de laborator şi de contaminare cu substanţe şi organisme de origină terestră.

Karp, cu tehnicile sale minuţioase şi încete, era hotărât să curme disputa odată pentru totdeauna. Anunţă că şi-a dat o mare osteneală ca să evite contaminarea. Fiecare meteorit examinat era spălat în 12 soluţii, printre care apă oxigenată, iod, soluţii hipertonice saline şi acizi diluaţi. Meteoritul era apoi supus la radiaţii ultraviolete intense timp de două zile. În cele din urmă, era cufundat într-o soluţie germicidă şi plasat într-o cameră de izolare sterilă şi lipsită de orice germen.

Spărgând meteoriţii, Karp reuşi să izoleze bacterii. El descoperi că era vorba de nişte organisme inelare, semănând cu nişte mici anse ondulate, şi de asemenea demonstră că acestea creşteau şi se înmulţeau. El susţinea că, deşi esenţialmente erau

similare ca structură cu bacteriile terestre – fiind alcătuite din proteine, hidraţi de carbon şi lipide – ele nu aveau nucleu celular şi ca urmare modul lor de înmulţire constituia un mister.

Karp îşi prezentă informaţiile în felul său obişnuit – liniştit şi nesenzaţional – sperând să fie bine primite. Dar nu numai că nu fură bine primite, ci fură respinse şi luate în derâdere de Cea de a Şaptea Conferinţă de Astrofizică şi Geofizică de la Londra din anul 1961. Karp se descurajă şi renunţă la lucrările sale asupra meteoriţilor. Ceva mai târziu, microorganismele fură distruse într-o explozie accidentală a laboratorului, în noaptea de 27 iunie 1963.

Experienţele lui Karp erau aproape identice cu cele ale lui Nagy şi ale celorlalţi. Cercetătorii din anii '60 nu erau dispuşi să susţină ideea existenţei vieţii în meteoriţi; orice dovadă prezentată era depreciată, dată deoparte şi ignorată.

Totuşi, o mână de oameni din câteva ţări rămaseră intrigaţi. Unul dintre ei era Jeremy Stone; altul era Peter Leavitt. Leavitt fusese cel care, cu câţiva ani în urmă, formulase „Regula celor 48 de cromozomi." Regula celor 48 de cromozomi era destinată a servi drept memento ironic cercetătorilor şi se referea la imensa literatură care se acumulase în ultimii ani ai deceniului '40 şi primii ani ai deceniului '50 cu privire la numărului cromozomilor umani.

Fusese stabilit încă de mult timp că celulele umane conţin 48 de cromozomi. Existau desene în sprijinul acestei afirmaţii, şi un număr nesfârşit de studii amănunţite. În anul 1953, un grup de cercetători americani anunţă lumii că cromozomii umani sunt în număr de 46. Din nou se făcură desene care să dovedească afirmaţia şi studii care să o confirme. Dar aceşti cercetători mai făcură ceva: reexaminară vechile desene şi vechile studii, şi găsiră... numai 46 de cromozomi, şi nu 48.

„Regula celor 48 de cromozomi" spunea pur şi simplu: „Toţi savanţii sunt orbi." Şi Leavitt îşi invocase din nou regula când văzu primirea de care avuseseră parte Karp şi alţii. Leavitt studie rapoartele şi articolele şi nu găsi nici un argument valabil pentru a respinge de la bun început studiile asupra meteoriţilor; multe dintre experienţe erau minuţioase, bine gândite şi de necombătut.

Îşi reaminti de aceasta când, împreună cu ceilalţi părinţi spirituali ai Proiectului Wildfire, elaborase studiul cunoscut sub numele de „Cei trei vectori." Împreună cu alt studiu, intitulat „Cele cinci toxine", el constituia bazele teoretice ale Proiectului

Wildfire.

„Cei trei vectori” era un raport care punea o întrebare crucială: „Dacă o bacterie ar invada Pământul, provocând o boală nouă, de unde ar putea proveni bacteria?”

După consultări cu astronomi şi cu specialişti în teoria evoluţiei, grupul Wildfire ajunse la concluzia că bacteria putea proveni din trei surse.

Prima era cea mai evidentă – un microorganism din altă planetă, sau galaxie, care să posede protecţia necesară pentru a supravieţui valorilor înaintate de temperatură şi vid care există în spaţiu. Nu încăpea îndoială că existau astfel de microorganisme care ar fi putut supravieţui – era, de pildă, o clasă de bacterii cunoscute sub denumirea de termofile care prosperau la temperaturi ridicate, înmulţindu-se cu entuziasm la temperaturi de 70°C. Mai mult, era cunoscut faptul că fuseseră recuperate bacterii din mormintele egiptene, bacterii care rezistaseră închise ermetic timp de mii de ani. Ele erau încă viabile.

Secretul consta în abilitatea bacteriei de a forma spori, plămădindu-şi în jur un înveliş tare, calcificat. Acest înveliş dădea posibilitate microorganismelor să supravieţuiască îngheţului sau fierberii şi, dacă era necesar, să reziste mii de ani fără hrană. El îmbina toate avantajele unui costum spaţial cu cele ale suspendării vieţii.

Nu exista îndoială că un spor putea călători prin spaţiu. Dar era oare o altă planetă, sau o altă galaxie, cea mai *verosimilă* sursă de contaminare pentru Pământ?

Răspunsul la această întrebare era, nu. Cea mai verosimilă sursă era cea mai apropiată sursă – Pământul însuşi.

Raportul sugera că bacteriile ar fi putut să părăsească suprafaţa Pământului acum o veşnicie, când viaţa abia începea să-şi facă apariţia din oceane şi din continentele fierbinţi, pârjolite. Aceste bacterii ar fi trebuit să fi plecat înaintea apariţiei peştilor, înaintea mamiferelor primitive, cu mult înaintea primului om-maimuţă. Bacteriile s-au îndreptat probabil în sus, au urcat încet în aer, până când au ajuns cu adevărat în spaţiu. Odată ajunse aici, ar fi putut să evolueze în forme neobişnuite, poate chiar să înveţe să extragă energia necesară vieţii direct din soare, în loc de a avea nevoie de hrană ca sursă de energie. Aceste microorganisme ar fi putut să fie de asemenea capabile să transforme energia direct în materie.

Leavitt sugerase analogia dintre părţile superioare ale

atmosferei şi adâncurile oceanelor, ca fiind medii la fel de inospitaliere, dar la fel de viabile. Se ştie că în regiunile cele mai adânci şi mai întunecate ale oceanelor, unde oxigenarea este săracă, şi unde lumina nu ajunge niciodată, există nenumărate forme de viaţă. Şi atunci de ce să nu se întâmple acelaşi lucru şi în nemărginirile atmosferei? Adevărat, oxigen este puţin. Adevărat, abia există hrană. Dar dacă există fiinţe ce pot trăi la kilometri în adâncurile apei, de ce nu ar putea de asemenea să trăiască la nouă kilometri deasupra ei?

Dacă, acolo departe, ar exista microorganisme şi dacă ele ar fi părăsit scoarţa arzătoare a Pământului cu mult înainte de apariţia primului om, atunci ele ar fi străine omului. Acesta nu ar fi avut cum să ajungă la imunitate, adaptare, anticorpi în raport cu ele. În primul rând ar fi duşmănoase în acelaşi fel cum rechinul, un peşte primitiv, rămas neschimbat de o sută de milioane de ani, a fost ostil şi primejdios pentru omul modern, atunci când a invadat pentru prima oară oceanele.

Cea de a treia sursă de contaminare, cel de al treilea dintre vectori, era în acelaşi timp cel mai verosimil şi cel mai tulburător. Această sursă o constituia microorganismele terestre existente, duse în spaţiu de nave spaţiale necorespunzător sterilizate. Odată aflate în spaţiu, organismele sunt expuse la radiaţii brutale, imponderabilitate şi alte forţe ale mediului ambiant, care ar putea să exercite un efect mutaţional, alterându-le.

Aşa încât, când ar coborî, ar fi altele.

Să luăm de pildă o bacterie benignă – cum ar fi microorganismul care produce „coşurile” şi faringita – şi să o readucem din spaţiu într-o formă nouă, virulentă şi neaşteptată. Ea ar putea provoca orice. Ar putea vădi o preferinţă pentru umoarea apoasă a ochiului intern şi invada globul ocular. Ar putea prospera pe seama secreţiilor acide ale stomacului. S-ar putea înmulţi pe seama curenţilor electrici slabi furnizaţi de însuşi creierul omului, provocând nebunie.

Cercetătorii de la Wildfire considerau această ipoteză a bacteriilor care au suferit mutaţii ca fiind trasă de păr şi neverosimilă. Că aşa au stat lucrurile, este o ironie a soartei, având mai ales în vedere ce avea să se întâmple cu germenul Andromeda. Dar colectivul Wildfire ignora în mod sistematic atât dovezile propriei sale experienţe – anume că bacteriile suferă mutaţii rapide şi radicale – cât şi dovezile experimentărilor cu biosateliţi, în care o serie de forme de viaţă

terestre fuseseră lansate în spaţiu şi apoi recuperate.

Biosatelitul II conţinea, între altele, mai multe specii de bacterii. Măsurătorile ulterioare au demonstrat că după reîntoarcerea din spaţiu bacteriile se reproduceau cu o viteză de 20-30 de ori mai mare decât cea normală. Motivele erau neclare, dar rezultatele neechivoce: spaţiul putea afecta reproducerea şi creşterea.

Şi cu toate acestea, la Wildfire nimeni nu a acordat atenţie acestui fapt, decât atunci când a fost prea târziu.

ORE MIN SEC ACŢIUNE

TIMP NEGATIV

0002 01 05
Turnul de control al rampei de lansare numărul 9 de la Vandenberg, Comanda Misiunii Scoop, raportează că sistemele funcţionează conform planului.
0001 39 52
Comanda Misiunii Scoop solicită un raport al Comenzii de la sol cu privire la rezultatele verificării combustibilului.
OPRIRE OROLOGIU OPRIRE OROLOGIU. DECALAJ FAŢĂ DE TIMPUL REAL 12 MINUTE.
0001 39 52
Oprirea numărătorii. Corectarea orologiului.
0000 41 12
Comanda Misiunii Scoop solicită 20 secunde pentru efectuarea unor verificări de către turnul de control al rampei de lansare numărul 9. Orologiul nu se opreşte, întârzierea fiind cuprinsă în program.
0000 30 00
Se îndepărtează platforma mobilă.
0000 24 00
Verificarea finală a sistemelor de propulsie.
0000 19 00
Verificarea finală a sistemelor capsulei.
0000 13 00
Nu se raportează nici o defecţiune la verificarea finală a sistemelor.
0000 07 12
Decuplarea cablurilor.
0000 01 07
Decuplarea legăturii statice.
0000 00 05
Aprinderea.
0000 00 04
Turnul de control al rampei de lansare numărul 9 dă liber la toate

sistemele.
0000 00 00
Eliberarea legăturilor miezului. Lansarea.

TIMP POZITIV

0000 00 06
Stabil. Viteză 1,8 m/sec. Intrare corectă pe traiectorie.
0000 00 09
Raportarea coordonatelor traiectoriei.
0000 00 11
Confirmarea coordonatelor traiectoriei.
0000 00 27
Monitoarele capsulei la o acceleraţie de 1,9 g. Verificarea aparaturii. Funcţionare corectă.
0000 01 00
Turnul de control al rampei de lansare numărul 9 dă liber sistemelor rachetei şi capsulei pentru amplasarea pe orbită.

Stone trecu repede în revistă aceste informaţii, apoi înmână fiecăruia câte un dosar cartonat.

— Aceste dosare, spuse, conţin o reproducere dactilografiată a convorbirilor înregistrate în tot timpul zborului lui Scoop VII. Ora exactă s-a marcat automat. Trebuie să analizăm aceste înregistrări pentru a stabili, dacă este cu putinţă, ce s-a întâmplat cu satelitul în timp ce era pe orbită.

— S-a întâmplat ceva cu el în acest răstimp? întrebă Hall.

Leavitt explică:

— Satelitul fusese programat să rămână pe orbită timp de şase zile, deoarece probabilitatea de a colecta microorganisme este proporţională cu durata evoluţiei în spaţiu. După lansare, satelitul s-a înscris pe o orbită stabilă. Apoi, în ziua a doua, a deviat de la ea.

Hall încuviinţă.

— Începeţi cu prima pagină, spuse Stone.

Hall deschise dosarul.

ÎNREGISTRARE CU OROLOGIU DE CONTROL SINCRONIZAT

PROIECT: SCOOP VII

DATA LANSĂRII:

VERSIUNE PRESCURTATĂ – REPRODUCERE INTEGRALĂ

NR. ARHIVĂ 179-99 COMPLEX VANDENBERG

COD EPSILON

— Nu are sens să ne oprim asupra părţii acesteia, spuse Stone. Este înregistrarea unei lansări perfecte. Nu există aici nici o indicaţie, nimic în următoarele 96 de ore de zbor, cu privire la vreo defecţiune la bordul navei. Acum, deschideţi la pagina numărul 10.

CONTINUAREA ÎNREGISTRĂRII
SCOOP VII
DATA LANSĂRII: —
VERSIUNE PRESCURTATĂ

ORE	MIN	SEC	ACŢIUNE
0096	10	12	În urma verificării, staţia Grand Bahama raportează orbită stabilă.
0096	34	19	În urma verificării, staţia Sydney raportează orbită stabilă.
0096	47	34	În urma verificării, Vandenberg raportează orbită stabilă.
0097	04	12	În urma verificării, staţia Kennedy raportează orbită stabilă dar şi o defecţiune în funcţionarea sistemului.
0097	05	18	Defecţiune confirmată.
0097	07	22	Defecţiune confirmată de Grand Bahama. Calculatorul raportează instabilitatea orbitală.
0097	34	54	Sydney raportează instabilitate orbitală.
0097	39	02	Calculele de la Vandenberg indică degenerarea orbitei.
0093	27	14	Comanda Misiunii Scoop de la Vandenberg ordonă readucerea prin radiocomandă.
0099	12	56	Se transmite codul de readucere.
0099	13	13	Houston raportează iniţierea readucerii. Traiectorie de zbor stabilă.

— Avem date cu privire la comunicările verbale în timpul perioadei critice?

— Au existat legături radio între Sydney, Kennedy şi Grand Bahama, toate dirijate prin Houston, care dispunea de altfel şi de cea mai mare capacitate de calcul. În cazul de faţă însă, Houston a dat doar o mână de ajutor; toate deciziile veneau de la Comanda Misiunii Scoop din Vandenberg. Avem intercomunicaţiile audio la sfârşitul dosarului. Sunt cât se poate

de semnificative.

ÎNREGISTRAREA INTERCOMUNICAŢIILOR AUDIO
COMANDA MISIUNII SCOOP
VANDENBERG
ORELE 0096.59 LA 0097.39
ACEASTĂ ÎNREGISTRARE ARE CARACTER SECRET.
ÎNREGISTRAREA NU A FOST PRESCURTATĂ NICI EDITATĂ.

ORE MIN SEC INTERCOMUNICAŢII

0096 59 00 ALO, KENNEDY, AICI COMANDA MISIUNII SCOOP. DUPĂ 96 ORE DE ZBOR NI SE COMUNICĂ ORBITA STABILĂ DE LA TOATE STAŢIILE. CONFIRMAŢI".
0097 00 00 Cred că da, Scoop. Suntem tocmai în curs de verificare. Ţineţi linia asta deschisă câteva clipe, copii.
0097 03 31 Alo, Comanda Misiunii Scoop. Aici Kennedy. Putem confirma stabilitatea orbitei la ultima trecere. Regrete pentru întârziere, dar avem un instrument blocat pe undeva pe aici.
0697 03 34 KENNEDY, VĂ RUGĂM CLARIFICAŢI. DEFECŢIUNEA ESTE LA SOL SAU SUS?
0097 03 39 Regretăm, dar nu avem nici o indicaţie până acum. Credem că este la sol.
0997 04 12 Alo, Comanda Misiunii Scoop? Aici Kennedy. Am primit un raport preliminar cu privire la defectarea unui sistem la bordul navei voastre. Repetăm. Am primit un raport preliminar asupra unei defecţiuni în aer. Aşteptăm confirmarea.
0097 04 15 KENNEDY. TE ROG, IDENTIFICĂ SISTEMUL IMPLICAT.
0097 04 18 Regret. Nu mi s-a comunicat. Presupun că aşteaptă confirmarea finală a defecţiunii.
0097 04 21 MAI ESTE VALABIL RAPORTUL CU PRIVIRE LA STABILITATEA ORBITALĂ?
0097 04 22 Vandenberg, verificarea a confirmat stabilitatea orbitală. Repetăm. Orbita este stabilă.
0097 05 18 Ah, Vandenberg, mă tem că rezultatele prelucrării indică defectarea unui sistem la bordul navei voastre. Defecţiunea afectează elementele staţionare ale rotorului şi unităţile de ancorare care merg la reperul doisprezece. Repet: doisprezece.
0097 05 30 AŢI RULAT PROGRAMUL DE CONFIRMARE A DEFECŢIUNII PE CALCULATOARELE VOASTRE?
0097 05 35 Regretăm, dar rezultatele de la calculator confirmă clar o defecţiune.
0097 05 45 ALO. HOUSTON. DESCHIDE LINIA CĂTRE

SYDNEY, TE ROG. DORIM CONFIRMAREA DATELOR.
0097 05 51 Comanda Misiunii Scoop, aici staţia Sydney. Confirmăm ultimele noastre rezultate. Nu era nimic în neregulă cu nava la ultima ei trecere pe aici.
0097 06 12 VERIFICAREA EFECTUATĂ DE NOI PE CALCULATOR CU DATELE TUTUROR STAŢIILOR INDICĂ ABSENŢA VREUNEI DEFECŢIUNI A SISTEMULUI ŞI O STABILITATE ORBITALĂ BUNĂ. NE ÎNTREBĂM DACĂ NU ESTE VORBA DE O DEFECŢIUNE LA INSTRUMENTELE DE SOL DE LA KENNEDY.
0007 06 18 Comanda Misiunii Scoop, aici Kennedy. Am efectuat rulări de verificare repetate la acest capăt. Afirmaţia noastră cu privire la defectarea sistemului rămâne valabilă. Aveţi ceva de la Bahama?
0097 06 23 NIMIC, KENNEDY, RĂMÂNEŢI PE RECEPŢIE.
0097 06 36 HOUSTON, AICI COMANDA MISIUNII SCOOP – POATE SĂ NE SPUNĂ CEVA GRUPUL VOSTRU DE PROGNOZĂ?
0097 06 46 Scoop, acum nu putem să vă dăm nimic. Calculatoarele noastre nu dispun de date suficiente. Ele continuă să indice orbită stabilă cu toate sistemele funcţionând normal.
0097 07 22 Comanda Misiunii Scoop, aici staţia Grand Bahama. Raportăm trecerea navei voastre Scoop şapte în conformitate cu orarul. Coordonatele radar preliminare au fost normale. Semn de întrebare cu privire la viteza de tranzit, care a fost crescută. Vă rugăm rămâneţi pe recepţie pentru măsurătorile telemetrice.
0097 07 25 AŞTEPTĂM, GRAND BAHAMA.
0097 07 29 Comanda Misiunii Scoop, ne pare rău, dar confirmăm observaţiile de la Kennedy. Repet, confirmăm observaţiile de la Kennedy asupra defectării sistemului. Datele noastre sunt pe cablu către Houston. Vreţi să le dirijăm şi către voi?
0097 07 34 NU, VOM AŞTEPTA IMPRIMANTA DE LA HOUSTON. EI AU CAPACITĂŢI DE MEMORARE MAI MARI PENTRU PROGNOZĂ.
0097 07 36 Comanda Misiunii Scoop. Houston a primit datele de la Bahama. Le-am introdus în programul Dispar. Daţi-ne zece secunde.
0097 07 47 Comanda Misiunii Scoop, aici Houston. Programul Dispar confirmă defectarea sistemului. Vehiculul vostru se află acum pe o orbită instabilă. Timpul de tranzit a crescut cu zero virgulă trei secunde pe unitatea de arc. În momentul de faţă analizăm parametrii orbitali. Mai doriţi să vă interpretăm şi alte date?
0097 07 59 NU, HOUSTON, CE AŢI FĂCUT E PERFECT.
0097 08 10 Ne pare rău, Scoop. Ghinion.
0097 03 18 DAŢI-NE CÂT MAI REPEDE CU PUTINŢĂ COEFICIENŢII DE ALTERARE A TRAIECTORIEI. COMANDAMENTUL NOSTRU DOREŞTE SĂ IA O DECIZIE CU PRIVIRE LA READUCEREA SATELITULUI ÎN CURSUL URMĂTOARELOR DOUĂ ROTAŢII PE

ORBITĂ.
0097 03 32 Am înţeles, Scoop. Condoleanţele noastre.
0097 11 35 Scoop, Grupul de prognoză de la Houston a confirmat instabilitatea orbitală, iar coeficienţii de alterare a traiectoriei se transmit chiar acum către staţia voastră prin cablul de date.
0097 11 44 CUM SUNT DATELE, HOUSTON?
0097 11 51 Proaste.
0097 11 59 NU AM ÎNŢELES. VĂ RUGĂM, REPETAŢI.
0097 12 07 Proaste. P de la prăbuşire, R de la readucere, O de la orbită, A de la alterare, S de la stricat, T de la traiectorie, E de la eşec.
0097 12 15 HOUSTON, ŞTIŢI CUMVA CARE E CAUZA? SATELITUL ĂSTA S-A MENŢINUT PERFECT PE ORBITĂ TIMP DE APROAPE O SUTĂ DE ORE. CE I S-A ÎNTÂMPLAT?
0097 12 29 Ne depăşeşte. Ne întrebăm dacă nu a avut loc o ciocnire. Noua orbită are o puternică componentă de pendulare.
0097 12 44 HOUSTON, CALCULATOARELE NOASTRE PRELUCREAZĂ DATELE TRANSMISE. SUNTEM DE ACORD CU O CIOCNIRE. AVEŢI CEVA LANSAT PRIN VECINĂTATE, FRAŢILOR?
0097 13 01 Scoop, Observatorul spaţial al Forţelor Aeriene confirmă raportul nostru. Nu avem nimic lansat în jurul copilaşului vostru.
0097 13 50 HOUSTON. CALCULATOARELE NOASTRE INTERPRETEAZĂ ACCIDENTUL CA UN EVENIMENT ALEATOR, PROBABILITATE MAI MARE DECÂT ZERO VIRGULĂ ŞAPTE NOUĂ.
0097 15 00 Nu mai putem adăuga nimic. Pare raţional. Readuceţi satelitul pe Pământ?
0097 15 15 NE MENŢINEM DECIZIA, HOUSTON. VĂ VOM ANUNŢA DE ÎNDATĂ CE VA FI DATĂ OFICIAL.
0097 17 54 HOUSTON, GRUPUL NOSTRU DE COMANDĂ ŞI-A PUS PROBLEMA DACĂ NU CUMVA *********
0097 17 59 (răspunsul de la Houston şters)
0097 18 43 (întrebarea de la Scoop către Houston ştearsă)
0097 19 03 (răspunsul de la Houston şters)
0097 19 11 DE ACORD, HOUSTON. VOM LUA DECIZIA IMEDIAT CE VOM AVEA CONFIRMAREA DEFINITIVĂ DE LA SYDNEY CU PRIVIRE LA DEFECŢIUNEA ORBITALĂ. SUNTEŢI DE ACORD?
0097 19 50 Perfect, Scoop. Rămânem pe recepţie.
0097 24 32 HOUSTON, REPRELUCRAREA DATELOR A INFIRMAT IPOTEZA NOASTRĂ.
0097 24 39 Perfect Scoop.
0097 29 13 HOUSTON, SUNTEM PE RECEPŢIE PENTRU SYDNEY.
0097 34 54 Comanda Misiunii Scoop, aici staţia Sydney.

Tocmai am urmărit trecerea vehiculului vostru. Rezultatele noastre iniţiale confirmă un timp de tranzit anormal. În momentul de faţă este cât se poate de evident.
0097 35 12 MULŢUMIM, SYDNEY.
0097 35 22 Al naibii ghinion, Scoop. Ne pare rău.
0097 39 02 AICI COMANDA MISIUNII SCOOP. CĂTRE TOATE STAŢIILE. CALCULATOARELE NOASTRE AU STABILIT COORDONATELE DE ALTERARE A ORBITEI. DIN ELE REZULTĂ CĂ VEHICULUL A ÎNCEPUT SĂ COBOARE PE TRAIECTORIA PLUS PATRU. RĂMÂNEŢI PE RECEPŢIE PENTRU DECIZIA FINALĂ PRIVITOARE LA MOMENTUL CÂND ÎL VOM READUCE PE PĂMÂNT.

Hall întrebă:

— Ce e cu pasajele şterse?

— Mi-a explicat maiorul Manchek de la Vandenberg că ele se refereau la nişte vehicule spaţiale din acea zonă. Cele două staţii au ajuns până la urmă la concluzia că acestea nu au doborât, accidental sau intenţionat, satelitul Scoop. De altfel nimeni nu a infirmat această concluzie de atunci.

Încuviinţară.

— Ideea este interesantă, spuse Stone. Forţele Aeriene întreţin o instalaţie de urmărire în Kentucky care ţine evidenţa tuturor sateliţilor aflaţi pe orbite circumterestre. Ea are o dublă funcţiune, atât de a urmări vechii sateliţi despre care se ştie că sunt pe orbită, cât şi de a depista pe cei noi. În momentul de faţă, pe orbite se află sateliţi de provenienţă necunoscută, cu alte cuvinte ei nu sunt ai noştri, şi nu sunt nici rezultatul unor lansări oficiale. Se crede că unii dintre ei ar fi sateliţi de navigaţie pentru submarine. Despre alţii se presupune că ar fi sateliţi de spionaj. Dar important este faptul că sunt ai dracului de mulţi sateliţi pe cer. De pildă, vinerea trecută Forţele Aeriene au raportat existenţa a 587 de corpuri orbitând în jurul Pământului. Acestea includ câţiva sateliţi vechi, care nu mai funcţionează, din seria americană Explorer şi seria sovietică Sputnik. Ele includ de asemenea echipament auxiliar şi trepte finale, într-un cuvânt, orice obiect având o orbită stabilă şi suficient de mare pentru a reflecta un fascicul radar.

— Cam prea mulţi sateliţi…

— Da, şi probabil că sunt mult mai mulţi decât ştim. Forţele Aeriene au convingerea că acolo sus sunt o groază de deşeuri – piuliţe, şuruburi, fâşii de metal – evoluând toate pe orbite mai mult sau mai puţin stabile. Nici o orbită nu este, precum ştiţi, perfect stabilă. Fără corecţii repetate, orice satelit îşi va altera

până la urmă traiectoria şi va cădea în spirală către Pământ, aprinzându-se în atmosferă. Dar până atunci pot trece ani, chiar zeci de ani, de la lansare. În orice caz, Forţele Aeriene apreciază că numărul total de obiecte distincte care orbitează în jurul Pământului se ridică la cifra de 75.000

— Aşa încât este posibilă o ciocnire cu un fier din ăsta vechi.

— Da. Este posibilă.

— Dar dacă a fost un meteorit?

— Aceasta este altă posibilitate, şi este chiar cea pe care o susţine baza Vandenberg. Un eveniment aleator, cel mai probabil un meteorit.

— A fost cumva o ploaie de meteoriţi în ultimele zile?

— Nu, pe cât se pare. Dar asta nu elimină posibilitatea unei ciocniri cu un meteorit.

Leavitt îşi drese vocea.

— Mai există încă o posibilitate.

Stone se încruntă. Ştia că Leavitt are o imaginaţie bogată, şi că această însuşire constituia atât o calitate cât şi un defect. Uneori, Leavitt putea să fie uluitor şi captivant; iar alteori pur şi simplu enervant.

— Este oarecum tras de păr, spuse Stone, să postulăm existenţa unor fragmente provenind de la o sursă oarecare extragalactică, alta decât...

— Sunt de acord, spuse Leavitt. Cât se poate de tras de păr. Nu există nici un fel de dovadă în sprijinul unei astfel de ipoteze. Pe de altă parte însă, nu cred că putem să ne permitem să ignorăm această posibilitate.

Un gong răsună încet. O voce caldă, feminină, despre care Hall ştia acum că aparţine lui Gladys Stevens din Omaha, spuse blând:

— Puteţi porni către nivelul următor.

13. NIVELUL V

Nivelul V era zugrăvit într-o nuanţă palidă de albastru, iar uniformele pe care le purtau erau tot albastre. Burton începu să-i vorbească lui Hall despre caracteristicile nivelului V.

— Acest etaj este ca toate celelalte. Circular. El este de fapt organizat sub forma unei serii de cercuri concentrice. Acum ne aflăm în perimetrul exterior; aici locuim şi lucrăm. Bufetul, dormitoarele, totul se află în zona asta. Imediat mai spre interior este un inel de laboratoare. Şi în interiorul acestuia, izolat ermetic de noi, este nucleul central. Acolo se află acum satelitul şi cele două persoane.

— Şi sunt izolaţi ermetic de noi?

— Da.

— Atunci cum vom ajunge până la ei?

— Ai folosit vreodată o „incintă cu mănuşi"?

Hall clătină din cap.

— „Incintele cu mănuşi", sunt cutii mari, transparente, din material plastic, ce se utilizează pentru manevrarea materialelor sterile. Cutiile au o serie de deschideri în părţile laterale, prevăzute cu mănuşi fixate cu ajutorul unui sistem de etanşare ermetică. Pentru a mânui obiectele ce se află în interior, îţi strecori mâinile în mănuşi şi le introduci în incintă. Dar degetele nu ating niciodată materialul, ci doar mănuşile. Noi am mers încă un pas mai departe, continuă Burton. Avem camere întregi care nu sunt altceva decât tot nişte incinte cu mănuşi. În aceste camere, în loc de mănuşi în care se introduc mâinile, există un costum complet din material plastic, pentru întreg corpul. Vei vedea ce vreau să zic.

Merseră de-a lungul coridorului circular până la o cameră pe care scria „CAMERA PRINCIPALĂ DE COMANDĂ." Aici îi găsiră pe Leavitt şi Stone lucrând în tăcere. Camera principală de comandă era o încăpere strâmtă, ticsită cu aparatură electronică. Unul din pereţi era de sus şi până jos din sticlă, permiţând cercetătorilor să privească în camera alăturată.

Prin geam se puteau zări mâini mecanice care manevrau capsula şi o aşezau pe o masă. Hall, care nu mai văzuse până atunci o capsulă, urmărea totul cu interes. Era mai mică decât îşi închipuise, lungimea ei nu depăşea 90 de centimetri; unul dintre capete era topit şi înnegrit de căldura reintrării în spaţiul

terestru.

Dirijate de Stone, mâinile mecanice deschiseră mica scobitură în formă de căuş[6] de pe partea laterală a capsulei, dându-i la iveală interiorul.

— Aşa, spuse Stone, scoţându-şi mâinile din comenzi. Acestea semănau cu o pereche de mănuşi, doar că erau din alamă şi articulate; operatorul îşi introducea în ele propriile mâini şi le mişca în felul în care ar fi dorit să se mişte mâinile mecanice.

— Pasul următor este de a determina dacă mai subzistă ceva biologic activ în capsulă. Propuneri?

— Un şobolan, spuse Leavitt. Să folosim un şobolan negru norvegian.

Şobolanul negru norvegian nu era defel negru; şi denumirea se referea pur şi simplu la o specie de animale de laborator, poate cea mai celebră specie din istoria ştiinţei. Pe vremuri fusese, desigur, şi negru şi norvegian, dar anii de creştere în captivitate şi nenumăratele generaţii îl făcuseră alb, mic şi docil. Explozia biologică adusese cu ea nevoia unor animale uniforme din punct de vedere genetic. În ultimii treizeci de ani fuseseră create în mod artificial mai mult de o mie de specii „pure.” În cazul şobolanului negru norvegian, un savant din orice colţ al lumii ar fi putut să efectueze o experienţă pe acest animal şi să aibă certitudinea că alţi savanţi, în altă parte, ar putea repeta sau amplifica lucrările sale utilizând de fapt organisme identice.

— Şi să continuăm cu un rhesus, spuse Burton. Va trebui oricum să ajungem, mai curând sau mai târziu, la primate.

Ceilalţi încuviinţară. Laboratorul Wildfire era înzestrat cu tot ce trebuia pentru efectuarea de experienţe pe maimuţe şi primate, ca şi pe animale mai mici şi mai puţin costisitoare. O maimuţă este un animal cu care se lucrează foarte greu; micile primate sunt ostile, rapide şi inteligente. Savanţii consideră maimuţele americane, cu cozile lor care au îndemânarea unei mâini, ca deosebit de dificile. Câţi cercetători, ajutaţi de trei-patru tehnicieni de laborator, nu au încercat să imobilizeze o maimuţă pentru a-i putea face o injecţie – ca să asiste cum coada acesteia se ridică ca un bici, apucă seringa şi o aruncă cât colo.

Teoria care stătea la baza experimentării pe primate era că

[6] De unde şi numele satelitului (scoop – în engleză – căuş.)

aceste animale sunt mai apropiate biologic de om. În anii ‘50, câteva laboratoare au încercat chiar experienţe pe gorile, înfruntând neplăceri şi cheltuieli foarte mari pentru a putea lucra cu aceste animale, aparent cele mai umane. Către anul 1960, s-a demonstrat însă că, dintre maimuţele mari, cimpanzeul este mai asemănător omului decât gorila. Pornind de la criteriul similitudinii cu omul, alegerea animalelor de laborator este uneori surprinzătoare. De pildă, pentru studii imunologice şi cancerologice se preferă hârciogul, deoarece reacţiile sale în această direcţie sunt extrem de asemănătoare cu cele ale omului, în timp ce pentru studiile asupra inimii şi circulaţiei, porcul este considerat cel mai apropiat de om.

Stone puse din nou mâinile pe comenzi, manevrându-le cu delicateţe. Prin panoul de sticlă se puteau vedea degetele negre de metal mişcându-se către peretele cel mai îndepărtat al camerei interioare unde, dincolo de nişte uşi basculante ermetice, erau închise în cuşti animalele de laborator. Peretele acesta îi amintea în mod ciudat lui Hall de un bufet automat.

Mâinile mecanice deschiseră una dintre uşi şi scoaseră un şobolan dintr-o cuşcă, îl aduseră în cameră şi îl aşezară lângă capsulă.

Şobolanul se uită prin cameră, adulmecă aerul şi făcu câteva mişcări, întinzându-şi gâtul. O clipă mai târziu se prăbuşi pe o parte, mai zvâcni o dată din picioare şi rămase nemişcat.

Totul se petrecu cu o repeziciune uluitoare. Lui Hall aproape că nu îi venea să creadă că ceea ce văzuse se întâmplase cu adevărat.

— Doamne! exclamă Stone. Ce evoluţie rapidă.

— Asta o să ne provoace greutăţi, spuse Leavitt.

— Am putea încerca trasoare..., sugeră Burton.

— Da. Va trebui să folosim trasoare, încuviinţă Stone. Care este durata minimă a unei explorări la aparatele noastre?

— Câteva milisecunde, dacă este necesar.

— Va fi necesar.

— Să încercăm pe rhesus, spuse Burton. Ai să ai oricum nevoie de el pentru o autopsie.

Stone dirijă mâinile mecanice înapoi către perete, deschise o altă uşă şi scoase o cuşcă ce conţinea un mascul de rhesus, mare şi brun. Maimuţa scotea ţipete ascuţite, lovindu-se de gratii în timp ce cuşca se ridica.

Apoi muri, după ce îşi duse o mână la piept cu o privire de mirare uimită.

Stone clătină din cap.

— Cel puţin ştim că germenul mai este încă biologic activ. Indiferent de natura lui, microorganismul care a ucis pe cei din Piedmont este încă în capsulă, şi încă tot atât de eficient. Oftă. Dacă eficient este cuvântul cel mai potrivit.

— Ar fi bine să începem cu explorarea capsulei, spuse Leavitt.

— Voi lua animalele moarte, spuse Burton, pentru a face testele preliminare de factor cauzal. Iar pe urmă le voi face autopsia.

Stone puse din nou în mişcare mâinile mecanice. Ridică cuştile în care se găseau şobolanul şi maimuţa şi le aşeză pe un transportor cu bandă de cauciuc ce se afla în partea din spate a camerei. Apoi apăsă pe un buton al consolei de comandă pe care scria „AUTOPSIE.” Transportorul cu bandă se puse în mişcare.

Burton părăsi camera şi străbătu coridorul către camera de autopsie, ştiind că banda, concepută pentru a transporta materiale de la un laborator la altul, predase în mod automat cuştile.

Stone se adresă lui Hall:

— Dintre noi eşti singurul medic practician. Mă tem că te aşteaptă chiar acum o treabă foarte grea.

— Pediatrie şi geriatrie?

— Exact. Vezi ce poţi face cu ei. Amândoi se află în camera botezată „Diverse”, cameră pe care am prevăzut-o tocmai pentru situaţii neobişnuite, cum e aceasta. Există acolo un terminal al calculatorului care ar putea să-ţi fie de folos. Tehnicianul îţi va arăta cum funcţionează.

14. DIVERSE

Hall deschise uşa pe care scria „DIVERSE”, gândindu-se că treaba care îl aştepta intra pe drept cuvânt în categoria diverse – a menţine în viaţă un om bătrân şi un copilaş. Amândoi aveau o importanţă vitală pentru proiect, şi amândoi erau, fără îndoială, greu de mânuit.

Se afla într-o cameră mică, asemănătoare cu camera de comandă pe care abia o părăsise. Şi aceasta avea un perete de sticlă ce dădea în interior spre o cameră centrală. În cameră erau două paturi, iar pe paturi – Jackson şi copilul. Dar lucrul cel mai de necrezut erau costumele: aşezate în picioare erau patru costume transparente de material plastic, umflate, şi având formă de om. De la fiecare costum pornea către perete un fel de tunel.

Era limpede. Trebuia să se târască prin tunel şi apoi să se ridice în picioare în interiorul costumului. Abia după aceea ar fi putut consulta pacienţii aflaţi în camera centrală.

Fata care trebuia să-i servească drept asistentă lucra aplecată asupra consolei calculatorului. Se prezentă drept Karen Anson şi îi explică modul de funcţionare.

— Aceasta este una dintre substaţiile calculatorului Wildfire care se află la Nivelul I, spuse ea. Există treisprezece substaţii răspândite pe tot cuprinsul laboratoarelor, conectate toate la calculatorul principal. La ele pot lucra, în acelaşi timp, treisprezece oameni.

Hall dădu din cap. Diviziunea timpului era o noţiune pe care o înţelegea. Ştia că un număr de până la două sute de oameni pot folosi concomitent acelaşi calculator. Principiul era simplu: calculatoarele lucrează foarte rapid – în fracţiuni de secundă – în timp ce oamenii lucrează încet, în secunde sau minute. Folosirea calculatorului de către o singură persoană este ineficientă, deoarece sunt necesare câteva minute pentru a perfora cartelele de instrucţiuni, şi în acest răstimp calculatorul îşi pierde vremea, aşteptând. Odată instrucţiunile încărcate, calculatorul răspunde aproape imediat. Dar asta înseamnă pentru calculator a „lucra” numai când şi când. Dar dacă mai mulţi oameni pun simultan întrebări calculatorului, se poate asigura maşinii o funcţionare aproape neîntreruptă.

— Dacă calculatorul este complet încărcat, continuă Karen,

s-ar putea ca răspunsul să fie dat cu o întârziere de una sau două secunde. În mod obişnuit însă, primim răspunsul imediat. Noi folosim acum programul MEDCOM. Îl cunoaşteţi?

Hall clătină din cap negativ.

— Este un analizor de date medicale. Utilizatorul introduce informaţiile, iar programul stabileşte diagnosticul pacientului, dă indicaţii terapeutice sau solicită analize suplimentare pentru confirmarea diagnosticului.

— Nici nu se putea ceva mai potrivit.

— Este foarte rapid, spuse fata. Toate analizele noastre de laborator se fac cu ajutorul unor maşini automate. În felul acesta putem obţine diagnostice complexe în câteva minute.

Hall se uită prin fereastra de sticlă la cei doi pacienţi.

— Ce tratament li s-a aplicat până acum?

— Nimic. La Nivelul I au fost puşi pe perfuzii intravenoase. Plasmă pentru Peter Jackson, dextroză şi apă pentru sugar. Amândoi sunt acum bine hidrataţi, şi nu prezintă nici un semn clinic îngrijorător. Jackson este încă inconştient. Nu prezintă semne pupilare, dar nu are reacţii şi pare anemic.

Hall dădu din cap.

— Laboratoarele pot efectua orice analiză?

— Orice. Chiar şi dozare de hormoni adrenalinici şi teste speciale, cum ar fi viteza parţială de tromboplastină. Puteţi solicita orice analiză medicală cunoscută.

— Perfect. Să începem.

Fata puse în funcţiune calculatorul.

— Analizele de laborator se solicită, spuse, folosind acest creion luminos cu care se indică analizele dorite. Este suficient să atingeţi ecranul cu creionul.

Îi înmână un mic creion luminos, şi apăsă pe butonul „START”.

Ecranul se aprinse.

PROGRAM MEDCOM

ANALIZE DE LABORATOR

CK/JGG/1223098

SÂNGE
PROTEINE
NUMĂR ERITRO

ALB
RETIC
GLOB
TROMB
FIBR
LEUC
TOTAL
ALTELE
PROCENTE
HT
DOZĂRI
HB
COL EST
INDICE VMH
CREAT
INDICE CMHH
GLUCOZĂ
TPROT
JLP
VPT
ILE
VSH
I
ANALIZE CHIMICE
CLI
BR
ANP
CA
AUS
CL
BILIRU. DIF
MG
CEF/FLOC
P04
K
NA
C02
TIMOL/TURB
BSF
INDICI RESPIRATORII
ENZIME
AMILAZĂ

COLINESTERAZĂ
LIPAZĂ
FOSFATAZĂ, ACIDĂ
ALCALINĂ
CPT
VT
CI
VIR
VER
VM

URINA

LDH
GRLUT SP
GOAT
PH
GPT
PROT

GLUC
STEROIZI
CET
AI. DO
TOTAL ELECTROLIŢI
17-OHS
TOTAL STEROIZI
17-CS
TOTAL SUBST ANORG
ACTH
CATECOL

PORFIR
VITAMINE
UROBIL
A
5-HIAA
COMPLEX B

C

E

K

Hall examină lista. Indică analizele pe care le dorea cu creionul luminos; acestea dispărură de pe ecran. Alese vreo 15-20, apoi făcu un pas înapoi şi aşteptă.

Ecranul se întunecă pentru o clipă, apoi apărură următoarele:

ANALIZELE SOLICITATE VOR NECESITA
PENTRU FIECARE SUBIECT

20 CC SÂNGE INTEGRAL
L0 CC SÂNGE OXALATAT
L2 CC SÂNGE CITRATAT
L5 CC URINĂ

Tehniciana spuse:

— Voi recolta eu sângele dacă doriţi să faceţi examenul medical. Aţi mai intrat vreodată într-o cameră de acest fel?

Hall clătină din cap.

— Este cât se poate de simplu. Ne vom târî prin tunele până la costume. Tunelul se închide apoi etanş în urma noastră.

— Da? De ce?

— Pentru cazul în care s-ar întâmpla ceva unuia dintre noi. Pentru cazul în care s-ar rupe stratul exterior al costumului – distrugerea integrităţii suprafeţei, cum spune protocolul. În acest caz, bacteria ar putea să se împrăştie prin tunel către exterior.

— Aşa încât suntem complet izolaţi.

— Da. Primim aer de la un sistem separat – puteţi vedea conductele acelea subţiri care intră pe acolo. De fapt, odată intrat în acest costum sunteţi izolat de absolut orice. Dar nu cred, totuşi, că trebuie să vă îngrijoraţi. Singurul mod în care aţi putea, eventual, să vă rupeţi costumul, ar fi să-l tăiaţi cu bisturiul; şi mănuşile au o grosime triplă, tocmai pentru a preveni un astfel de accident.

Îi arătă cum să se târască şi, imitându-i mişcările, Hall se ridică în picioare în interiorul costumului de material plastic. Se simţea ca un fel de reptilă gigantică, mişcându-se greoi de ici-colo, târându-şi tunelul ca pe o coadă groasă după el.

După o clipă se auzi un şuierat; costumul devenise autonom

şi etanş. Apoi un alt şuierat, şi aerul se răci pe măsură ce conducta, special prevăzută în acest scop, începu să îl alimenteze cu aer.

Tehniciana îi înmână instrumentele necesare consultaţiei. În timp ce ea lua sânge de la copil, extrăgându-l dintr-o venă a scalpului, Hall îşi concentră atenţia asupra lui Peter Jackson.

Un om bătrân şi palid – anemie. De asemenea slab – primul diagnostic, cancer. Următorul diagnostic, tuberculoză, alcoolism, sau un alt proces cronic. Şi inconştient. Străbătu cu gândul diagnosticul diferenţial de la epilepsie la şoc hipoglicemic şi până la congestie cerebrală.

Hall mărturisi mai târziu că s-a simţit umilit când calculatorul i-a furnizat un diagnostic diferenţial complet, însoţit de probabilităţile aferente. La acea vreme nu îşi dăduse încă seama de măiestria calculatorului, de calitatea programului.

Verifică tensiunea lui Jackson. Era scăzută, S 1/2 cu 5. Pulsul rapid, 110. Temperatura, 36,6. Respiraţia, adâncă, de 30 de ori pe minut.

Consultă corpul bătrânului în mod sistematic, începând cu capul şi coborând în jos. Când îi provocă durere – apăsând nervul prin şanţul supraorbital, imediat sub sprânceană – omul se strâmbă şi încercă să-l dea la o parte împingându-l cu braţele.

Poate că totuşi nu era inconştient. Poate doar buimăcit. Hall îl scutură.

— Domnule Jackson! Domnule Jackson!

Omul nu răspunse. Şi apoi, încet, păru să îşi revină. Hall îi strigă numele în ureche şi îl scutură puternic.

Peter Jackson deschise doar pentru o clipă ochii, şi spuse:

— Pleacă... de aici...

Hall continuă să îl scuture, dar trupul lui Jackson se muie, devenind fără vlagă, lunecând înapoi către starea de nereactivitate. Hall renunţă, şi reluă examenul medical. Plămânii erau curaţi şi inima părea normală. Abdomenul prezenta o oarecare încordare şi în timpul palpării bătrânul vomă, eliminând o materie sanguinolentă, coagulată. Repede, efectuă o analiză de bazolite pentru decelarea prezenţei sângelui: ieşi pozitivă. Efectuă un examen rectal şi analiză fecalele. Rezultatul fu de asemenea pozitiv în ceea ce privea sângele.

Se întoarse către tehniciană, care terminase recoltarea şi

introducea eprubetele în aparatul de analiză al calculatorului ce se găsea într-un colţ al camerei.

— Suntem în prezenţa unei hemoragii gastro-intestinale, spuse. În cât timp putem primi rezultatele analizelor?

Fata arătă către un ecran de televiziune montat în apropierea tavanului.

— Rapoartele de la laborator ni se comunică imediat ce sunt gata. Sunt afişate aici, şi pe consola din camera cealaltă. Cele mai uşor de efectuat ne parvin primele. Ar trebui să primim hematocritul în două minute.

Hall aşteptă. Ecranul se aprinse şi apărură cuvintele!

JACKSON, PETER
ANALIZE DE LABORATOR

PROBA
NORMAL
VALOARE
HEMATOCRIT
38-54
21

— Pe jumătate cât normalul, spuse Hall.

Puse o mască de oxigen pe fata lui Jackson, fixă curelele şi spuse:

— Vom avea nevoie de cel puţin patru flacoane. Plus două de plasmă.

— Le voi cere.

— Trebuie începută transfuzia cât mai repede cu putinţă.

Tehniciana telefonă la banca de sânge ce se afla la Nivelul II şi îi rugă să urgenteze comanda. Între timp, Hall îşi îndreptă atenţia către copil.

Nu mai examinase de multă vreme un copil, şi uitase cât de greu putea să fie. Ori de câte ori încerca să i se uite în ochi, copilul îi închidea strâns. Ori de câte ori i se uita în gât, copilul închidea gura. Ori de câte ori încerca să îi asculte inima, copilul ţipa asurzitor, acoperindu-i bătăile.

Totuşi persevera, reamintindu-şi ce spusese Stone. Aceste două fiinţe, oricât ar fi fost de neasemănătoare, reprezentau totuşi singurii supravieţuitori din Piedmont. Într-un fel oarecare reuşiseră să înfrângă boala. Exista deci o legătură între ei, între bătrânul veştejit care voma sânge şi copilaşul trandafiriu care

plângea şi ţipa.

La prima vedere erau cât se poate de deosebiţi; se aflau la polii opuşi ai spectrului, nu aveau nimic în comun.

Şi totuşi trebuia să existe ceva pe care să îl aibă în comun.

Examinarea copilului dură o jumătate de oră. La sfârşitul acestui răstimp, Hall fu nevoit să accepte evidenţa: din punct de vedere medical, copilul era perfect normal. Absolut normal. Nu prezenta nici cel mai mic simptom neobişnuit.

Cu excepţia faptului că, într-un fel oarecare, supravieţuise.

15. CAMERA PRINCIPALĂ DE COMANDĂ

Stone şi Leavitt se aflau în camera principală de comandă, şi priveau către camera interioară în care se afla capsula. Deşi strâmtă şi înghesuită, camera principală de comandă era prevăzută cu aparatură complexă şi costisitoare: se cheltuiseră două milioane de dolari pentru amenajarea ei, ceea ce o făcea să fie cea mai costisitoare cameră din instalaţia Wildfire. Dar ea era vitală pentru funcţionarea întregului laborator.

Camera de comandă servea drept primă etapă în examinarea ştiinţifică a capsulei. Funcţiunea ei principală era detectarea – încăperea era concepută pentru a detecta şi izola microorganisme. În conformitate cu „Protocolul de analiză a vieţii”, existau trei etape principale în programul Wildfire: detectarea, caracterizarea şi controlul. În primul rând, trebuia găsit microorganismul. Apoi trebuia studiat şi cunoscut. Numai apoi puteau fi căutate căile pentru a-l controla.

Camera principală de comandă era amenajată pentru a găsi microorganismul.

Leavitt şi Stone şedeau unul lângă altul în faţa unui număr uriaş de comenzi şi butoane. Stone manevra mâinile mecanice, în timp ce Leavitt lucra la microscopul electronic. Imposibilitatea ca să intre ei înşişi în camera unde se găsea capsula şi să o examineze direct era evidentă. Microscoape dirijate de roboţi, conectate la ecrane ce se aflau în camera de comandă, efectuau aceste operaţii în locul lor.

O problemă care se pusese încă de mult fusese aceea a utilizării televiziunii, sau a unui alt sistem oarecare de legătură vizuală directă. Televiziunea era mai ieftină şi mai uşor de instalat; intensificatoarele de imagine TV erau încă de mult folosite pentru microscoape electronice, aparate de raze X şi alte dispozitive. Totuşi, grupul Wildfire ajunsese până la urmă la concluzia că un ecran TV nu era suficient de precis pentru problemele de detectare; nici chiar o cameră cu dublă explorare, care ar fi transmis de două ori mai multe linii decât televiziunea obişnuită şi ar fi redat cu o precizie mai mare detaliile, tot nu ar fi fost suficientă. Până la urmă, colectivul alese un sistem bazat pe fibre optice. În acest caz, imaginea luminoasă era transmisă direct prin intermediul unui mănunchi de fibre de sticlă răsucite şi redată pe un ecran. Sistemul

furniza o imagine limpede şi precisă.

Stone poziţionă capsula şi manevră comenzile corespunzătoare. O cutie neagră coborî din tavan şi începu să exploreze suprafaţa capsulei. Stone şi Leavitt urmăreau ecranele.

— Începe cu mărimea cinci, spuse Stone.

Leavitt reglă comenzile. Urmăriră vizualizatorul care se mişca automat în jurul capsulei, focalizând pe rând toate zonele suprafeţei metalice. Efectuară o explorare completă şi trecură apoi la mărirea 20. De data aceasta explorarea dură mai mult, deoarece câmpul vizual era mult mai mic. Încă nu se putea observa nimic pe suprafaţa capsulei: nici o înţepătură, nici o crestătură, nimic care să semene cu o cultură bacteriană oarecare, oricât de mică.

— Să trecem la 100, spuse Leavitt.

Stone ajustă comenzile şi se dădu un pas înapoi. Ştiau că acesta este începutul unei lungi şi obositoare căutări. Probabil că nu vor găsi nimic. Curând vor examina interiorul capsulei; s-ar putea să găsească aici ceva. Sau să nu găsească. În ambele cazuri, vor recolta probe pentru analiză, însămânţând cu ansa de platină aşchiile şi pulberea pe medii de cultură.

Leavitt ridică ochii de pe ecran pentru a privi în cameră. Vizualizatorul, suspendat de tavan prin intermediul unui păienjeniş complicat de cabluri şi sârme, se mişca automat în cercuri line în jurul capsulei. Se uită din nou la ecran.

În camera de comandă erau trei ecrane şi toate arătau acelaşi câmp vizual. În teorie ar fi putut folosi trei vizualizatoare, care să proiecteze imagini diferite pe cele trei ecrane, şi să exploreze capsula într-un timp de trei ori mai scurt. Dar nu voiau să facă acest lucru – cel puţin, nu încă. Amândoi ştiau că interesul şi puterea de concentrare le vor slăbi pe măsură ce orele se vor scurge. Oricât de mult s-ar fi străduit, atenţia nu ar fi putut să le rămână mereu trează. Dar dacă doi oameni urmăresc aceeaşi imagine, există mai puţine şanse de a le scăpa ceva.

Suprafaţa exterioară a capsulei conice – 90 centimetri lungime şi 30 centimetri diametru la bază – avea puţin peste 4200 cm^2. Cele trei explorări, efectuate la măriri de 5, 20 şi 100, le cerură ceva mai mult de două ore. La sfârşitul celei de a treia explorări, Stone spuse:

— Presupun că ar trebui să lucrăm şi cu mărirea de 440.

— Da, şi?

— Sunt tentat să trec direct la explorarea interiorului. Dacă nu găsim nimic, ne reîntoarcem la suprafaţa exterioară şi lucrăm la 440.

— De acord.

— Perfect, spuse Stone. Începe cu cinci. La interior.

Leavitt manevră comenzile. De data aceasta explorarea nu se mai putea face automat; vizualizatorul era programat să urmărească contururile oricărui obiect de formă regulată, cum ar fi un cub, o sferă, sau un con. Dar nu putea examina interiorul capsulei fără a fi dirijat. Leavitt reglă lentilele la mărirea de cinci diametre şi trecu dispozitivul de vizualizare la distanţă pe control manual. Apoi îl dirijă în jos către deschiderea capsulei.

Stone, urmărind ecranul, spuse:

— E nevoie de mai multă lumină.

Leavitt manevră reglajele. Încă cinci becuri coborâră din tavan şi se aprinseră, luminând interiorul satelitului.

— E mai bine aşa?

— Perfect.

Urmărind ecranul din dreptul său, Leavitt începu să deplaseze vizualizatorul de distanţă. Îi fură necesare câteva minute înainte de a-l putea manevra lin. Îi venea greu să îşi coordoneze mişcările; era ca şi cum ai fi încercat să scrie privind în oglindă. Dar încetul cu încetul reuşi.

Explorarea la mărire cinci dură douăzeci de minute. Nu găsiră nimic, în afara unei mici crestături, de mărimea unui vârf de creion. La sugestia lui Stone, când trecură pe mărirea 20 începură cu crestătura.

O recunoscură imediat: o mică pată neagră de formă neregulată, nu mai mare ca un grăunte de nisip. Acum se mai puteau vedea şi nişte puncte verzi, amestecate în masa neagră.

Pe moment nici unul nu reacţionă, deşi Leavitt avea să mărturisească mai târziu: „Tremuram de emoţie. Nu mă puteam împiedica să mă întreb tot timpul, dacă asta era ceea ce căutam, dacă era într-adevăr ceva nou, o formă cu totul nouă de viaţă...”

Cu toate acestea, singurul lucru pe care îl spuse fu:

— Interesant.

— Ar fi mai bine să terminăm întâi explorarea la mărire 20, spuse Stone.

Se străduia să îşi controleze vocea, dar se vedea limpede că era şi el emoţionat.

Leavitt ar fi dorit să examineze imediat pata la o putere de

rezoluţie mai mare, dar înţelese ce voia să zică Stone. Nu îşi puteau permite luxul să sară la concluzii – oricare ar fi fost acestea. Singura lor speranţă de reuşită era să fie chinuitor, nemărginit de minuţioşi. Trebuiau să procedeze metodic, să se asigure la fiecare pas că nu au trecut nimic cu vederea.

Altfel, s-ar fi putut să urmeze o cale de investigare ore şi zile întregi, numai pentru a descoperi că nu ducea nicăieri, că făcuseră o greşeală, judecaseră greşit indiciile şi pierduseră timpul.

Aşa încât Leavitt efectuă o explorare completă a interiorului la mărirea 20. Se opriră, o dată sau de două ori, când li se păru că văd şi alte pete verzi. Notară coordonatele ca să poată regăsi mai târziu zona, atunci când ar fi cercetat-o la o mărire mai mare. Mai trecu încă o jumătate de oră până când Stone anunţă că este satisfăcut de explorarea la mărire 20.

Făcură o pauză ca să ia cafeină, înghiţind două pilule cu apă. Colectivul căzuse încă de la început de acord să nu folosească amfetamine decât în momente de criză serioasă; ele existau în farmacia de la Nivelul V, dar pentru scopuri obişnuite se prefera cafeina.

Cu gustul acru al pilulei încă în gură, Leavitt adaptă lentilele ce măreau de 100 de ori, şi începu cea de a treia explorare. Ca şi mai înainte, începură cu crestătura, şi cu mica pată neagră pe care o remarcaseră mai înainte.

Fură dezamăgiţi: la mărire mai mare nu părea diferită de imaginile anterioare, doar mai întinsă. Îşi putură, totuşi, da seama că era vorba de o bucată de material de formă neregulată, mată, semănând a rocă. Şi mai putură vedea limpede prezenţa acelor mici insule verzi împlântate în masa colţuroasă a materialului.

— Ce părere ai? întrebă Stone.

— Dacă acesta este obiectul cu care s-a ciocnit capsula, spuse Leavitt, sau se mişca cu viteză foarte mare, sau era foarte greu. Deoarece altfel nu este destul de voluminos...

— ...Ca să poată devia satelitul de pe orbită. Sunt de acord. Şi cu toate acestea nu a provocat o crestătură prea mare.

— Ce sugerezi?

Stone dădu din umeri.

— Sugerez sau că nu este răspunzător de schimbarea orbitei, sau că posedă anumite proprietăţi elastice despre care nu ştim încă nimic.

— Ce zici de petele verzi?

Stone rânji.

— Nu mă poţi prinde încă. Sunt curios, şi atâta tot.

Leavitt chicoti şi continuă explorarea. Amândoi jubilau acum şi aveau convingerea intimă că sunt pe pragul unei descoperiri. Verificară şi celelalte zone unde observaseră pete verzi şi confirmară existenţa acestora şi la mărire mai mare.

Dar celelalte pete nu semănau cu verdele din rocă. În primul rând erau mai mari şi păreau oarecum mai luminoase. În al doilea rând, contururile lor erau relativ regulate şi rotunjite.

— Ca nişte mici picături de vopsea verde împroşcate în interiorul capsulei, spuse Stone.

— Sper că nu asta şi este.

— Putem încerca, spuse Stone.

— Să aşteptăm întâi rezultatele de la 440.

Stone încuviinţă. Explorau capsula de aproape patru ore, dar nici unul din ei nu se simţea obosit. Priviră cu atenţie ecranele care se estompară pentru o clipă în timp ce se schimbau lentilele. Când imaginea deveni din nou clară, putură vedea crestătura, şi pata neagră cu zonele ei verzi. La această mărire, neregularităţile suprafeţei rocii erau izbitoare – părea o planetă în miniatură, cu vârfurile crenelate ale munţilor şi văile adânci. Leavitt se gândi că, de fapt, ceea ce vedeau, asta şi era: o planetă minusculă, completă, cu formele ei de viaţă intacte. Clătină însă din cap, alungând gândul din minte. Imposibil.

Stone spuse:

— Dacă acesta este un meteorit, arată al dracului de ciudat.

— Ce te frământă?

— Marginea din stânga, acolo. Stone arată către ecran. Suprafaţa pietrei – dacă e piatră – are un aspect rugos, brut, în toate părţile, cu excepţia marginii din stânga, unde este netedă şi parcă tăiată drept.

— Ca o suprafaţă prelucrată artificial?

Stone oftă.

— Dacă voi continua să o privesc, spuse, s-ar putea să încep să gândesc şi eu acelaşi lucru. Hai să ne uităm la celelalte pete verzi.

Leavitt poziţionă coordonatele şi focaliză vizualizatorul. O nouă imagine apăru pe ecran. De data aceasta era o imagine mărită a uneia dintre petele verzi. Sub mărirea sporită marginile se puteau vedea clar. Nu erau netede, ci uşor zimţate; arăta aproape ca o rotiţă de ceasornic.

— Să mă ia dracii! exclamă Leavitt.

— Nu e vopsea. Dinţii sunt mult prea regulaţi.

Şi în timp ce priveau cu atenţie, se întâmplă ceva ciudat: pata verde deveni, pentru o fracţiune de secundă, mai puţin decât o clipire, purpurie.

— Ai văzut?

— Da. Am văzut. Ai schimbat cumva iluminarea?

— Nu. Nici nu m-am atins de ea.

O clipă mai târziu se întâmplă din nou: verde, o străfulgerare purpurie, din nou verde.

— Uluitor.

— Ar putea să fie vorba...

Şi atunci, în timp ce o priveau, pata deveni purpurie şi rămase purpurie. Dinţişorii dispărură; pata crescuse aproape imperceptibil, umplând golurile în formă de V. Era acum un cerc perfect. Deveni din nou verde.

— Creşte, spuse Stone.

Lucrară cu repeziciune. Camerele de luat vederi fură coborâte şi puse să înregistreze din cinci unghiuri cu o viteză de 96 de cadre pe secundă. O altă cameră, cu declanşare programată, fotografia la intervale de o jumătate de secundă. Leavitt coborî încă alte două camere, acţionate la distanţă, şi le aşeză la unghiuri diferite de camera iniţială.

În camera centrală de comandă cele trei ecrane arătau acum trei vederi diferite ale petei verzi.

— Putem să mărim şi mai mult? Avem cumva o putere de rezoluţie mai mare? întrebă Stone.

— Nu. Adu-ţi aminte că am hotărât ca 440 să fie maximum.

Stone începu să înjure. Pentru a obţine o mărire mai mare, erau nevoiţi să meargă într-o cameră specială, sau să folosească microscopul electronic. În ambele cazuri, aceasta le-ar fi răpit timp.

— Să începem culturile şi izolarea? întrebă Leavitt.

— Da. Nu avem altceva de făcut.

Leavitt readuse vizualizatoarele la mărirea 20. Ştiau acum că erau, cu totul, patru zone de interes – trei pete verzi izolate şi roca cu crestătura. Apăsă la consola de comandă pe butonul marcat „CULTURI” şi de pe o latură a camerei lunecă afară o tavă, dezvăluind un morman de cutii circulare Petri, acoperite cu capace de material elastic. În interiorul fiecărei cutii era un strat subţire de mediu de cultură.

Proiectul Wildfire utiliza aproape toate mediile de cultură

cunoscute. Mediile sunt compuşi gelificaţi conţinând diverse materii nutritive, cu care se hrănesc şi în care se înmulţesc bacteriile. Pe lângă rezervele obişnuite de laborator – agar cu sângele cal şi oaie, agar cu ciocolată, agar simplu, mediu Sabourad – dispuneau de treizeci de medii de diagnostic, conţinând diverse zaharuri şi substanţe minerale. Erau apoi patruzeci şi trei de medii de cultură specializate, inclusiv cele pentru cultură de bacili tuberculoşi şi ciuperci neobişnuite, cât şi medii strict experimentale, purtând denumiri numerice: ME-997, ME-423, ME A 12 ş.a.m.d.

Alături de cutii era un vas cu anse sterile. Folosind mâinile mecanice, Stone lua ansele, una câte una, şi le atingea de suprafaţa capsulei, apoi de mediu. Leavitt introducea de fiecare dată şi câte o cartelă în calculator, ca să poată şti mai târziu de unde fusese luat fiecare frotiu. În felul acesta recoltară probe mai întâi de pe suprafaţa exterioară a întregii capsule şi apoi din interior. Cu grijă, utilizând măriri mai mari, Stone răzui fragmente din petele verzi şi le transferă pe diverse medii.

În cele din urmă utiliză un forceps fin pentru a scoate roca şi a o muta într-o cutie curată de sticlă.

Întreaga operaţie dură mai bine de două ore. Când terminară, Leavitt introduse în calculator programul MAXCULT. Acest program instruia automat maşina în manevrarea sutelor de cutii Petri pe care le însămânţaseră. Unele urmau să fie menţinute la temperatura şi presiunea camerei, în atmosferă terestră normală. Altele aveau să fie supuse la căldură şi la frig; la presiuni înalte şi la vid; la presiuni ridicate de oxigen şi la presiuni scăzute de oxigen; la lumină şi la întuneric. Repartizarea plăcilor în diversele camere de cultură era o muncă care ar fi luat unui om zile întregi ca să o realizeze. Calculatorul putea să o facă în câteva secunde.

Când programul intră în execuţie, Stone aşeză maldărele de cutii Petri pe banda transportorului. Urmăriră plăcile cum se îndepărtau către camerele de cultură.

Nu le mai rămânea nimic altceva de făcut decât să aştepte 24 până la 48 de ore pentru a vedea ceea ce va creşte.

— Între timp, spuse Stone, putem începe analiza bucăţii de rocă – dacă este într-adevăr o rocă. Cum stai cu microscopia electronică?

— Am cam uitat-o, răspunse Leavitt. Nu mai folosise un microscop electronic de aproape un an.

— Atunci am să prepar eu eşantionul. Va fi nevoie să apelăm

la spectrometria de masă. De altfel totul e computerizat. Dar înainte de a face asta, trebuie să studiem roca la măriri mai mari. Care este mărirea maximă pe care o putem obţine în laboratorul de morfologie?

— O mie de diametre.

— Atunci să facem mai întâi asta. Dirijează roca către morfologie.

Leavitt îşi întoarse privirea către consolă şi apăsă pe butonul „MORFOLOGIE”. Mâinile mecanice aşezară cutia de sticlă conţinând roca pe banda transportorului.

Se uitară la ceasul de perete din spatele lor. Arăta orele 11.00; lucraseră timp de 11 ore încheiate.

— Până acum, spuse Stone, totul e în regulă.

Leavitt rânji şi îşi încrucişă degetele.

16. AUTOPSIA

Burton lucra în sala de autopsie. Era nervos şi încordat, încă tulburat de amintirile din Piedmont. Câteva săptămâni mai târziu, trecând în revistă munca şi gândurile sale din cadrul Nivelului V, avea să regrete incapacitatea de concentrare de care dăduse dovadă.

Căci, în prima serie de experienţe, Burton făcu mai multe greşeli.

Conform protocolului, îi revenea sarcina să efectueze autopsii pe animale moarte, dar era de asemenea însărcinat cu experienţele preliminare asupra agentului cauzal. Judecând fără părtinire, Burton nu era omul cel mai indicat pentru a face această muncă; Leavitt ar fi fost mai potrivit pentru ea. Dar se considera că Leavitt era mai util la lucrările preliminare de izolare şi identificare.

Aşa încât experienţele asupra agentului cauzal îi reveniră lui Burton.

Destul de simple şi directe, ele erau concepute pentru a răspunde la întrebarea: „Cum se transmite boala?” Burton începu cu o serie de cuşti, aşezate în linie. Fiecare avea o admisie separată de aer, iar conductele puteau fi interconectate în diferite moduri.

Burton aşeză cadavrul şobolanului norvegian, care se afla într-o cuşcă impermeabilă la aer, lângă o altă cuşcă conţinând un şobolan viu. Apăsă pe nişte butoane; aerul fu lăsat să treacă liber de la o cuşcă la alta.

Şobolanul viu se prăbuşi şi muri.

Interesant, gândi. Transmisie prin aer. Luă un al doilea şobolan viu, dar inseră un filtru foarte fin între cuşca şobolanului mort şi a celui viu. Porii filtrului aveau un diametru de 100 angstrom – mărimea unui virus mic.

Descinse conducta dintre cele două cuşti. Şobolanul rămase în viaţă.

Îl urmări cu atenţie câteva clipe şi apoi se declară mulţumit. Oricare ar fi fost agentul ce transmitea boala, el era mai mare ca un virus. Schimbă filtrul, înlocuindu-l cu unul cu pori mai mari, şi apoi cu încă unul, şi mai mare. Continuă astfel până când şobolanul muri.

Filtrul permisese agentului să treacă. Îl verifică: diametrul

porilor era de doi microni, aproximativ mărimea unei celule mici. Se gândi în sinea lui că stabilise astfel un element foarte valoros: mărimea agentului infecţios.

Acest lucru era important, căci printr-o singură experienţă eliminase posibilitatea ca leziunile să fi fost provocate de o moleculă de proteină sau de o moleculă chimică de altă natură. La Piedmont, şi el şi Stone acceptaseră ca posibilă ipoteza unui gaz, eventual un gaz eliberat de organismul viu ca produs de dezasimilare.

Dar, în mod clar, nu un gaz era răspunzător. Maladia era transmisă de ceva având mărimea unei celule, ceva pe departe mai mare decât o moleculă sau un ion de gaz.

Pasul următor era de asemenea simplu – să determine dacă nu cumva trupul însuşi al animalului mort era potenţial infecţios.

Luă unul dintre şobolani şi pompă aerul afară din cuşcă. Aşteptă până când aerul fu complet evacuat. Din cauza scăderii presiunii şobolanul se rupse, deschizându-se larg. Burton nu acordă atenţie acestui lucru.

Când fu sigur că tot aerul fusese evacuat, introduse în cuşcă aer proaspăt, curat şi filtrat. Apoi o conectă cu cuşca unui animal viu.

Nu se întâmplă nimic.

Interesant, gândi. Folosind un bisturiu cu comandă la distanţă despică animalul, deschizându-l încă şi mai tare, pentru a se asigura că orice microorganism conţinut în interiorul cadavrului va fi eliberat în atmosferă.

Nici acum nu se întâmplă nimic. Şobolanul viu ţopăia vesel prin cuşcă.

Rezultatele erau cât se poate de clare: animalele moarte nu erau infecţioase. Aceasta era deci cauza, gândi, că vulturii putuseră să sfârtece victimele din Piedmont fără să moară. Cadavrele nu puteau transmite boala; numai microbii înşişi, purtaţi de aer, puteau să o facă.

Microbii din aer erau mortali.

Microbii din cadavru erau inofensivi.

Într-un fel aceasta era de aşteptat. Fenomenul era legat de teoriile despre acomodarea şi adaptarea reciprocă între bacterii şi om. Burton era încă de mult interesat în această problemă, şi ţinuse nişte prelegeri asupra ei la Şcoala de medicină din Baylor.

Cei mai mulţi dintre oameni, când se gândesc la bacterii se

gândesc la boli. Dar realitatea este că numai 3% din bacterii provoacă îmbolnăviri; restul sunt fie inofensive, fie folositoare. În intestinele omului, de pildă, există o serie de bacterii utile procesului digestiv. Omul are nevoie de ele şi se bizuie pe ele.

De fapt, omul trăieşte într-o mare de bacterii. Ele se află pretutindeni – pe piele, în urechi şi în gură, în interiorul plămânilor, în stomac. Tot ceea ce posedă, tot ceea ce atinge, fiecare înghiţitură de aer pe care o respiră, totul este scăldat de bacterii. Bacteriile sunt omniprezente. Cea mai mare parte a timpului nu suntem însă conştienţi de acest lucru.

Există şi o explicaţie. Atât omul cât şi bacteriile s-au obişnuit unul cu celălalt, şi-au creat un fel de imunitate reciprocă. Fiecare s-a adaptat la celălalt.

Şi aceasta, la rândul ei, dintr-un motiv foarte bine întemeiat. Există un principiu în biologie care spune că evoluţia este orientată către creşterea potenţialului de reproducere. Un om pe care bacteriile îl ucid cu uşurinţă este un om slab adaptat; el nu trăieşte suficient ca să se poată reproduce.

O bacterie care îşi omoară gazda este de asemenea prost adaptată. Căci a-ţi omorî gazda constituie un eşec. Parazitul este nevoit să moară odată cu gazda sa. Paraziţii prosperi sunt acei care reuşesc să trăiască de pe urma gazdei fără să o omoare.

Iar cele mai prospere gazde sunt cele care nu numai că pot tolera parazitul, dar îl şi valorifică, reuşind să îi pună să lucreze în propriul lor folos.

— Cele mai adaptate bacterii, obişnuia să spună Burton, sunt cele care provoacă maladii minore, sau nu provoacă maladii. Putem purta pe trup aceeaşi unică celulă de *Streptococcus viridans* timp de şaizeci sau şaptezeci de ani. În acest răstimp, omul creşte şi se reproduce fericit; la fel şi streptococul. Putem purta după noi pe *Stafilococcus aureus,* fără a plăti un preţ mai mare decât acela al unei acnei sau al unor coşuri. Putem purta tuberculoza în noi timp de decenii; putem purta sifilisul o viaţă. Acestea din urmă nu sunt maladii minore, dar sunt mult mai puţin grave decât au fost cândva, deoarece atât omul cât şi microorganismele s-au adaptat. Se ştie, de exemplu, că acum patru sute de ani sifilisul era o boală malignă care provoca inflamaţii mari, purulente, pe tot corpul, adesea omorând în câteva săptămâni. Dar de-a lungul veacurilor omul şi spirochetul au învăţat să se tolereze reciproc.

Aceste consideraţii nu erau atât de abstracte şi de

academice pe cât ar fi putut părea la prima vedere. În perioada de început a proiectării instalaţiei Wildfire, Stone menţionase faptul că 40% din totalitatea maladiilor omului sunt provocate de microorganisme. Burton ripostase că numai 3% dintre toate microorganismele provoacă maladii. Evident, deşi o mare parte din suferinţele omului poate fi atribuită bacteriilor, probabilitatea ca o bacterie oarecare să fie periculoasă pentru om este foarte mică. Şi aceasta datorită complexităţii procesului de adaptare – de potrivire a omului cu bacteria.

— Cele mai multe bacterii, observase atunci Burton, nu reuşesc pur şi simplu să trăiască în corpul omului o vreme suficient de îndelungată pentru a-l vătăma. Condiţiile, într-un fel sau altul, îi sunt defavorabile. Trupul este prea cald sau prea rece, prea acid sau prea alcalin, conţine prea mult sau prea puţin oxigen. Trupul omului este o antarctică ostilă pentru cele mai multe dintre bacterii.

Aceasta însemna că probabilitatea ca un organism din spaţiul îndepărtat să fie apt de a vătăma omul era foarte mică. Toţi recunoscusem acest lucru, dar în acelaşi timp considerau că instalaţia Wildfire trebuia construită în aşa fel încât să poată face faţă oricărei eventualităţi. Burton fusese bineînţeles de acord. Dar acum îşi dădea seama că, în mod ciudat, profeţia sa se adeverise.

Evident, microbul pe care îl descoperiseră putea ucide omul. Dar el nu era cu adevărat adaptat la om, deoarece omora şi apoi murea în interiorul organismului. Nu putea fi transmis de la cadavru la cadavru. Dăinuia pentru o clipă în gazda sa, şi apoi murea odată cu ea.

Satisfăcător din punct de vedere intelectual, gândi.

Dar practic vorbind, tot era necesar să îl izoleze, să îl studieze şi să găsească un tratament.

Burton ştia deja un lucru cert cu privire la transmisia germenului şi în acelaşi timp ştia şi care era mecanismul morţii: coagularea sângelui. Rămânea întrebarea: Cum pătrunde microorganismul în corp?

Deoarece transmisia părea că se face pe calea aerului, era de aşteptat ca primul contact să aibă loc la nivelul pielii şi al plămânilor. Poate că microorganismele îşi croiau drum direct prin suprafaţa pielii. Sau erau inhalate. Sau amândouă.

Cum să determine acest lucru?

Cântări ideea de a pune o îmbrăcăminte protectoare în jurul

unui animal de experienţă care să-l acopere lăsând liberă numai gura. Soluţia era posibilă, dar cerea un timp îndelungat. Se aşeză şi analiză problema timp de o oră.

Găsi apoi o abordare mai convenabilă.

Ştia că microorganismul omoară coagulând sângele. Era foarte probabil că va iniţia coagularea la punctul de intrare în corp. Dacă era vorba de piele, coagularea va începe în apropierea suprafeţei corpului. Dacă era vorba de plămâni, va începe în piept şi va radia către exterior.

Acesta era un lucru pe care îl putea testa. Folosind proteine sanguine marcate radioactiv şi urmărind apoi animalele cu contoare de scintilaţie, ar fi putut determina unde începe coagularea sângelui în corp.

Alese un animal corespunzător, şi anume o maimuţă rhesus, deoarece anatomia acesteia era mai umană decât a şobolanului. Injectă maimuţa cu substanţa radioactivă de marcare, un izotop al magneziului, şi etalonă dispozitivul de explorare. După ce lăsă sistemul să se echilibreze, legă maimuţa pe o suprafaţă orizontală şi aşeză dispozitivul de explorare deasupra ei.

Era acum gata să înceapă.

Aparatul afişa rezultatele pe o serie de blocuri având conturul corpului omenesc. Introduse programul de editare la calculator şi expuse apoi maimuţa rhesus la aer conţinând microorganismul mortal.

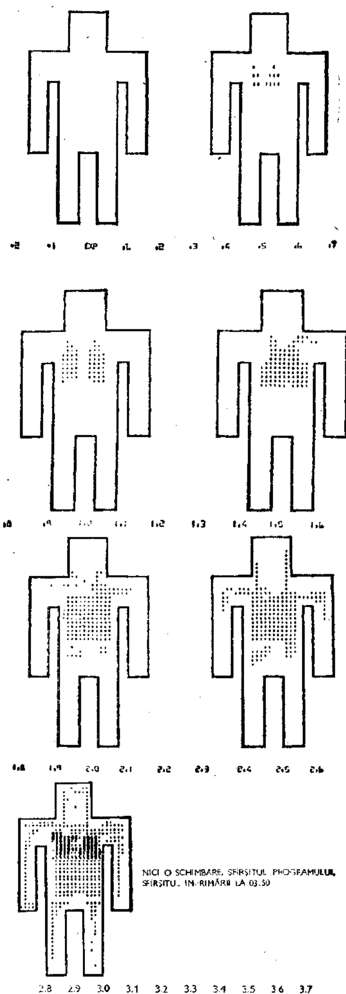
Curând, imprimanta începu să iasă zăngănind din calculator.

Totul se termină în trei secunde. Imaginile grafice îi arătau limpede ceea ce dorea să ştie, anume că coagularea începea în plămâni şi se difuza către exterior cuprinzând restul corpului.

Dar mai câştigase încă un element suplimentar de informaţie.

Mai târziu, Burton avea să povestească:

— Mă preocupa ideea că s-ar fi putut ca moartea şi coagularea să nu coincidă – sau, cel puţin, să nu coincidă exact. Mi se părea imposibil ca moartea să aibă loc în trei minute, dar părea încă şi mai puţin probabil ca întreg volumul sângelui din corp – aproape cinci litri – să se poată solidifica într-un răstimp atât de scurt. Eram curios să ştiu dacă nu se formează cumva un singur cheag crucial, în creier poate, iar în restul corpului coagularea să aibă loc cu o viteză mai mică.

Burton se gândise la creier încă din această etapă timpurie a căutării sale. Privind înapoi, era furios pe el însuşi că nu urmase această linie de cercetare până la concluzia ei logică. De fapt, rezultatele explorării fuseseră cele care îl abătuseră de la această cale, căci ele arătaseră că coagularea începea în plămâni şi progresa în sus, o secundă sau două mai târziu, de-a lungul arterelor carotide către creier.

Aşa încât Burton îşi pierdu interesul nemijlocit pentru creier. Şi greşeala sa fu amplificată de experienţa următoare.

Era o analiză simplă, care în mod normal, nu făcea parte din Protocolul Wildfire. Burton ştia că moartea coincide cu coagularea sângelui. Dacă s-ar putea împiedica coagularea, s-ar

putea oare evita moartea?

Luă câţiva şobolani şi le injectă heparină, o substanţă anticoagulantă – care împiedică formarea cheagurilor de sânge. Heparina era o substanţă cu efect rapid, larg folosită în medicină; acţiunea ei se cunoştea foarte bine. Burton injectă substanţa intravenos, în cantităţi variabile, pornind de la o doză normală slabă şi mergând până la o doză neobişnuit de mare.

Apoi expuse şobolanii la aerul ce conţinea organismul mortal.

Primul şobolan, injectat cu o doză slabă, muri în cinci secunde. Ceilalţi îl urmară la interval de un minut. Un singur şobolan, care primise o doză masivă, supravieţui aproape trei minute, dar până la urmă sucombă şi el.

Burton fu dezamăgit. Deşi moartea era întârziată, ea nu era împiedicată. Metoda tratamentului simptomatic nu dăduse rezultate.

Puse şobolanii morţi deoparte, şi făcu apoi o greşeală capitală, hotărâtoare.

Burton nu făcu autopsia şobolanilor injectaţi cu anticoagulant.

În schimb, îşi concentră atenţia asupra autopsiei specimenelor iniţiale, primul şobolan negru norvegian şi prima maimuţă rhesus ce fuseseră expuse capsulei. Le efectuă o autopsie completă, dar renunţă la animalele anticoagulate.

Abia după 48 de ore avea să îşi dea seama de greşeala pe care o săvârşise.

Autopsiile pe care le efectuă fură minuţioase şi de bună calitate. Le execută încet, reamintindu-şi că nu trebuia să treacă nimic cu vederea. Extrase organele interne ale şobolanului şi maimuţei şi le examină pe fiecare separat, prelevând eşantioane atât pentru microscopul obişnuit, cât şi pentru microscopul electronic.

La o examinare superficială, animalele muriseră datorită unei coagulări intravasculare totale. Arterele, inima, plămânii, rinichii, ficatul şi splina – toate organele conţinând sânge – erau solidificate piatră. La asta se şi aşteptase, de altfel.

Duse fragmentele de ţesut în partea cealaltă a camerei unde se preparau secţiuni îngheţate pentru analiză la microscop. Pe măsură ce fiecare secţiune era pregătită de tehnician, o introducea la microscop, o examina şi o fotografia.

Ţesuturile erau normale. Cu excepţia sângelui coagulat, nu prezentau nimic neobişnuit. Ştia că fragmente similare vor fi

trimise la laboratorul de microscopie, unde un alt tehnician va pregăti lame colorate, folosind drept coloranţi hematoxilincosină, acid periodic-Schiff şi formalină-Zenker. Secţiunile prin nervi vor fi colorate cu preparatele de aur Nissl şi Cajal. Acest proces va necesita încă douăsprezece până la cincisprezece ore. Putea, evident, să spere că lamele colorate vor pune în evidenţă ceva mai mult, dar nu avea nici un motiv să creadă acest lucru.

Nu se simţea entuziasmat nici cu privire la perspectivele microscopului electronic. Microscopul electronic era o sculă valoroasă, dar deseori în loc să uşureze munca o făcea şi mai grea. Microscopul electronic putea furniza o mare putere de mărire şi detalii clare – dar numai atunci când ştiai unde să te uiţi. Era excelent pentru a examina o singură celulă, sau o parte a unei celule. Dar mai întâi trebuia să ştii ce celulă să examinezi. Şi în corpul omenesc sunt miliarde de celule.

La sfârşitul a zece ore de muncă, se opri pentru a cântări ce aflase. Făcu o scurtă listă:

1. Agentul letal are o mărime de aproximativ un micron. Ca urmare, nu este un gaz sau o moleculă, nici chiar o proteină mare sau un virus. Este de mărimea unei celule şi ar putea să fie într-adevăr o celulă de natură necunoscută.

2. Agentul letal se transmite prin aer. Organismele moarte nu sunt infecţioase.

3. Agentul letal este inspirat de victimă şi pătrunde în plămâni. Probabil că aici trece în curentul sanguin şi iniţiază coagularea.

4. Agentul letal provoacă moartea prin coagulare. Aceasta are loc în interval de câteva secunde şi coincide cu coagularea totală a întregului sistem vascular al corpului.

5. Substanţele anticoagulante nu împiedică acest proces.

6. Nu s-au observat alte modificări patologice la animalele autopsiate.

Burton privi lista şi clătină din cap. Poate că anticoagulantele nu aveau efect, dar realitatea era că *ceva* oprise totuşi procesul. Exista o cale prin care se putea realiza acest lucru. Era sigur.

Căci doi oameni supravieţuiseră.

17. ÎNSĂNĂTOŞIREA

La orele 11.47, Mark Hall şedea aplecat asupra calculatorului, urmărind cu atenţie consola care indica rezultatele analizelor lui Peter Jackson şi ale copilului. Calculatorul reda rezultatele pe măsură ce erau efectuate de aparatura automată de laborator; la acea oră fuseseră comunicate aproape toate rezultatele.

Copilul, observă Hall, era normal. Calculatorul spusese laconic:

SUBIECTUL CODIFICAT – COPIL – TOATE PROBELE DE LABORATOR ÎN LIMITE NORMALE.

La Peter Jackson problema era însă cu totul alta. Rezultatele sale erau în multe privinţe anormale.

SUBIECTUL CODIFICAT – JAKCSON. PETER
PROBE DE LABORATOR ÎN AFARA LIMITELOR NORMALE

PROBA
NORMAL
VALOARE
HEMATOCRIT
38-54
21 INIŢIAL
25 REPETARE
29 REPETARE
33 REPETARE
37 REPETARE
AUS
10-20
50
NUMĂR RETIC
1
6
FROTIU SÂNGE
FRECVENTE
ERITROCITE IMATURE
PROBA

NORMAL
VALOARE
TPROT
12
12
PH SÂNGE
7,40
7,31
GOAR
40
75
VSH
9
29
AMILAZĂ
70-200
450

Unele dintre rezultate erau uşor de înţeles, altele nu. Hematocritul, de exemplu, era în creştere, deoarece lui Jackson i se făceau transfuzii cu sânge integral şi cu concentrat de celule roşii. Proba AUS, sau azot ureic în sânge, era un test al funcţiunilor renale şi avea o valoare uşor ridicată, datorită, probabil, fluxului sanguin scăzut.

Şi alte analize erau compatibile cu pierderea de sânge. Numărul de reticulocite avea valoarea 1 în loc de 6 – Jackson fusese deci anemic în ultima vreme. Prezenta forme imature de celule roşii, ceea ce însemna că organismul său se lupta să înlocuiască sângele pierdut, şi ca urmare pusese în circulaţie celule roşii tinere, imature.

Timpul de protrombirnă arăta că, deşi Jackson pierdea sânge undeva pe tractul gastro-intestinal, el nu prezenta o afecţiune primară de sângerare; sângele se coagula normal.

Ceea ce îl punea însă în încurcătură era pH-ul sanguin. Valoarea de 7.31 indica o reacţie acidă, dar nu exagerată. Hall nu putea găsi nici o explicaţie pentru acest fenomen. Şi nici calculatorul.

SUBIECTUL CODIFICAT – JACKSON, PETER
PROBABILITĂŢI DE DIAGNOSTIC
1. PIERDERE ACUTĂ ŞI CRONICĂ DE SÂNGE
ETIOLOGIE GASTROINTESTINALĂ 0,884

NICI O ALTĂ SURSĂ SEMNIFICATIVĂ
2. ACIDOZA
ETIOLOGIE INEXPLICABILĂ
NECESARE DATE SUPLIMENTARE
SE PROPUNE ANAMNEZA BOLII

Hall citi imprimanta şi dădu din umeri. Calculatorul putea foarte bine să-i sugereze să stea de vorbă cu pacientul dar asta era mai uşor de spus decât de făcut.

Jackson era în comă, şi dacă ingerase ceva care îi făcuse sângele acid, nu va putea afla până nu îşi va reveni.

Pe de altă parte, poate că ar fi putut analiza gazele sanguine. Se întoarse către calculator şi introduse cererea de analiză a substanţelor gazoase din sânge.

Calculatorul răspunse însă cu încăpăţânare:

ANAMNEZA PACIENTULUI PREFERABILĂ ANALIZELOR DE LABORATOR

Hall dactilografie: „Pacientul în comă."

Calculatorul păru să cântărească informaţia primită şi apoi răspunse:

MONITORII PACIENTULUI INCOMPATIBILI CU COMA
ELECTROENCEFALOGRAMA INDICĂ UNDE ALFA —
DIAGNOSTIC DE SOMN

— Maşină afurisită, spuse Hall. Se uită prin geam şi văzu că, într-adevăr, Jackson se agita ca în somn. Se târî prin tunel în costumul de plastic şi se aplecă peste pacient.

— Domnule Jackson, trezeşte-te!

Jackson deschise încet ochii şi se uită atent la Hall. Clipi din ochi, nevenindu-i să creadă.

— Nu te speria, spuse Hall blând. Eşti bolnav şi te-am îngrijit. Te simţi mai bine?

Jackson înghiţi în sec şi încuviinţă din cap. Părea că îi este frică să vorbească. Dar paloarea pielii dispăruse; obrajii căpătaseră o slabă nuanţă trandafirie, unghiile nu-i mai erau cenuşii.

— Cum te simţi acum?

— Bine... Cine eşti?

— Sunt doctorul Hall. Eu te-am îngrijit. Pierdeai foarte mult

sânge. A trebuit să-ţi facem o transfuzie.

Dădu din cap, acceptând lucrul acesta cu calm. Într-un anume fel, comportarea sa făcu să răsune un clopoţel în mintea lui Hall.

— Ţi s-a mai întâmplat şi altădată aşa ceva?

— Da, răspunse Jackson. De două ori.

— Cum a fost atunci?

— Nu ştiu unde mă aflu, spuse Jackson privind în jur. Sunt într-un spital? De ce porţi drăcia aia pe tine?

— Nu, acesta nu este un spital. Este un laborator special în Nevadă.

— Nevada? Închise ochii şi clătină din cap. Da’ eu mă aflu în Arizona...

— Nu în clipa de faţă. Te-am adus aici ca să te putem ajuta.

— Ce e cu costumul ăsta?

— Te-am adus din Piedmont. A fost o epidemie la Piedmont. Eşti acum într-o cameră de izolare.

— Vrei să spui că sunt contagios?

— Nu suntem siguri. Dar trebuie...

— Ascultă, spuse Jackson încercând brusc să se ridice, locul ăsta mă bagă în sperieţi. Eu ies de aici. Nu-mi place aici.

Se zvârcoli în pat, încercând să se desfacă din legături. Hall îl readuse la loc cu blândeţe.

— Linişteşte-te, domnule Jackson. Totul va fi bine, dar trebuie să te linişteşti. Ai fost bolnav.

Încet, Jackson se întinse în pat.

— Vreau o ţigară.

— Mă tem că nu se poate.

— Ce dracu, vreau o ţigară.

— Regret, fumatul este interzis...

— Ascultă, tinere, când cineva a trăit cât am trăit eu, ştie ce trebuie şi ce nu trebuie să facă. Mi-au mai spus-o şi alţii înainte. Gata cu mâncarea mexicană, gata cu băutura, gata cu celelalte. Am încercat câtva timp. Ştii cum te face să te simţi? Groaznic, absolut groaznic.

— Cine ţi-a spus?

— Doctorii.

— Ce doctori?

— Doctorii ăia din Phoenix. Spital mare, luxos numai aparate lucitoare şi halate albe. Cu adevărat luxos. Nu m-aş fi des acolo dacă n-ar fi fost sor-mea. M-a pisat. Ştii, locuieşte la Phoenix, cu bărbatu-su ăla al ei, George. Un găgăuţă. Ce-mi trebuia mie

spital luxos. Voiam doar să mă odihnesc, ş-atât. Da ea, dăi şi dăi, aşa că, m-am dus.

— Când a fost asta?

— Acu un an. Prin iunie, sau iulie.

— De ce te-ai dus la spital?

— De ce se duce omu' la spital? Eram bolnav, ce dracu!

— De ce sufereai?

— Ca de obicei, blestematul ăsta de stomac al meu.

— Pierdeai sânge?

— Cum dracii să nu pierd sânge? De câte ori sughiţam ieşea cu sânge. Nu-mi închipuiam să fie atâta sânge în cineva.

— Sângerai în stomac?

— Da. Cum ţi-am spus, mi-au mai făcut d-astea. Ace d-astea înfipte – arătă către tuburile intravenoase – şi tot sângele ăsta de-l bagă în tine. Phoenix, acu' un an, şi Tucson cu un an înainte. De fapt, Tucson era un loc pe cinste. Cu adevărat pe cinste. Am avut o soră nostimă, şi toate celelalte.

Se opri brusc.

— De fapt, câţi ani ai, fiule? Nu pari să ai destui ca să fii doctor.

— Sunt chirurg, spuse Hall.

— Chirurg? Nu se-nghite. Au mai încercat şi alţii să mi-o facă, da' le-am spus: „Pă viaţa mea, nu. Şi nu. N-o să mi-l scoateţi".

— Ai avut ulcer timp de doi ani?

— Ceva mai mult. Durerile au început din senin. Deşi am avut, ştii, o mică indigestie, înainte să înceapă chestia cu sângele.

O poveste de doi ani, gândi Hall. În mod cert ulcer, nu cancer.

— Şi te-ai dus la spital?

— Îhî. Da' m-au aranjat cum trebuie. M-au speriat cu mâncările pipărate şi băutura tare şi ţigările. Am încercat fiule, zău am încercat. Da' n-a ţinut. Omu' se obişnuieşte cu plăcerile lui.

— Aşa încât după un an te-ai reîntors la spital.

— Îhî. Bătrânul spital din Phoenix, cu găgăuţă ăla de George şi sor-mea în vizită în fiecare zi. Un nătărău, toată ziua cu nasu-n carte. Avocat. Ce-i al lui, vorbeşte bine, da' n-are minte nici cât un purice.

— Şi au vrut să te opereze la Phoenix?

— Bineînţeles. Fără supărare, fiule, da' orice doctor te-ar

tăia, dă-i numai cea mai mică ocazie. Aşa gândesc ăştia. Le-am spus doar atât: dacă am trăit până acum cu stomacul meu ăl bătrân, gândesc că o să termin călătoria tot cu el.

— Când ai părăsit spitalul?

— Trebuie să fi fost cam pe la începutul lui august. În prima săptămână, sau cam aşa.

— Şi când ai reînceput să fumezi, să bei şi să mănânci ce nu trebuie?

— Nu mă dăscăli, fiule. Trăiesc de 69 de ani mâncând doar ce nu trebuie şi făcând doar ce nu trebuie. Aşa-mi place, şi dacă nu mai pot s-o ţin aşa, ducă-se totul dracului.

— Dar trebuie să fi avut dureri, spuse Hall încruntându-se.

— Oh, sigur, le-am cam stârnit. Mai ales dacă nu mâncam. Dar am găsit eu o cale să aranjez asta.

— Da?

— Bineînţeles. Mi-au dat chestia aia lăptoasă la spital, şi mă tot pisau să o iau. De o sută de ori pe zi, câte o înghiţitură. Doctorie lăptoasă. Avea gust de cretă. Da’ am găsit ceva mai bun.

— Ce?

— Aspirină, spuse Jackson.

— Aspirină?

— Sigur. Merge grozav.

— Câtă aspirină luai?

— Destul de multă, la urmă. Înghiţeam un flacon pe zi. Ştii flacoanele alea în care se vinde?

Hall încuviinţă. Nu era de mirare că omul avea hiperaciditate. Aspirina este acid acetilsalicilic, şi, dacă este luată în cantităţi mari, acidifică. Aspirina este un iritant gastric şi poate exacerba pierderea de sânge.

— Nu ţi-a spus nimeni că aspirina o să te facă să pierzi încă şi mai mult sânge?

— Sigur, spuse Jackson. Mi-au spus. Da’ nu mi-a păsat. Că vezi, oprea durerea. Asta şi un pic de carcalete.

— Carcalete?

— Ochi roşii[7]. Ştii.

Hall clătină din cap. Nu ştia.

— Sterno. Pink-lady[8]. Iei rodia, aşa, o pui într-o cârpă şi o storci...

---

[7] În original „red eyes” – whisky de proastă calitate.

[8] Amestec pe bază de suc de rodii şi whisky de proastă calitate.

Hall oftă.

— Ai băut Sterno.

— Apăi, numai când nu găseam altceva. Vezi, aspirina şi carcaletele omoară într-adevăr durerea.

— Sterno nu conţine numai alcool. Conţine şi metanol.

— Face rău, nu-i aşa? întrebă Jackson, cu vocea deodată îngrijorată.

— Ca să-ţi spun drept, face. Poate să te facă să orbeşti. Şi poate chiar să te omoare.

— Apăi, pă’ dracu, m-a făcut să mă simt mai bine, aşa că am băut, spuse Jackson.

— Au avut şi alt efect asupra dumitale aspirina şi carcaletele? Asupra respiraţiei?

— Apăi, acum că zici, am avut răsuflarea cam scurtă. Da’, ce dracu, nu-mi trebuie prea multă răsuflare la vârsta mea.

Jackson căscă şi închise ochii.

— Parc-ai fi un sac cu întrebări, băiete. Acum vreau să dorm.

Hall se uită la el şi hotărî că avea dreptate. Cel mai bun lucru era să procedeze cu încetul, cel puţin la început. Se târî înapoi prin tunel şi ieşi în camera principală. Spuse asistentei:

— Prietenul nostru, Jackson, are un ulcer vechi de doi ani. Ar fi bine să continuăm transfuzia cu încă câteva flacoane, apoi putem să ne oprim şi să vedem ce se întâmplă. Fă-i o spălătură gastrică cu apă de la gheaţă.

În cameră răsună blând bătaia unui gong.

— Ce-i asta?

— Semnalul de ora douăsprezece. Înseamnă că trebuie să ne schimbăm îmbrăcămintea. Şi mai înseamnă că aveţi o consfătuire.

— Da? Unde?

— În camera de consiliu de lângă sala de mese.

Hall încuviinţă din cap şi părăsi camera.

În incinta Sectorului Delta, calculatoarele bâzâiau şi ţăcăneau încet, în timp ce căpitanul Arthur Morris introducea de la consolă un nou program. Căpitanul Morris era programator; fusese trimis la Sectorul Delta de către conducerea Nivelului I deoarece de nouă ore nu se primiseră nici un fel de mesaje militare cifrate. Era posibil, bineînţeles, să nu fi existat transmisii prioritare; dar era, de asemenea, neverosimil.

Şi dacă nu se primiseră mesaje cifrate, însemna că în funcţionarea calculatoarelor exista o defecţiune. Căpitanul

Morris urmări calculatorul în timp ce acesta rula programul intern obişnuit de verificare. Rezultatele conduceau la concluzia că toate circuitele funcţionau normal.

Nemulţumit, introduse programul CHECKLIM, un test mai riguros al diverselor grupuri de circuite. Maşina avea nevoie de 0,03 secunde pentru a da răspunsul. Un şir de cinci becuri verzi se aprinse la consolă. Se îndreptă către teleimprimator şi urmări pe măsură ce acesta tipărea:

TOATE CIRCUITELE MAŞINII FUNCŢIONEAZĂ LA PARAMETRI NORMALI

Mai citi o dată şi dădu din cap satisfăcut. Nu avea cum să ştie, stând în faţa teleimprimatorului, că sistemul avea de fapt o defecţiune, dar că aceasta era pur mecanică, nu electronică, şi ca urmare nu putea fi depistată cu programele de verificare. Defecţiunea era în însăşi cutia teleimprimatorului. O fâşiuţă de hârtie de la marginea rolei se desprinsese şi încolăcindu-se în sus, se înţepenise între clopot şi ciocănel, împiedicând clopotul să sune. Aceasta era cauza pentru care nu fuseseră înregistrate nici un fel de mesaje militare cifrate.

Nici maşina, nici omul, nu putuseră să depisteze eroarea.

18. CONSFĂTUIREA DE LA AMIAZĂ

În conformitate cu protocolul, colectivul se întâlnea la fiecare douăsprezece ore pentru o scurtă consfătuire, în care se sintetizau rezultatele şi se stabileau noile direcţii de cercetare. În scopul de a nu irosi timpul, consfătuirile se ţineau într-o cameră mică, lângă bufet; puteau astfel să mănânce şi să discute în acelaşi timp.

Hall ajunse ultimul. Se strecură într-un scaun, în faţa mesei de prânz – două pahare de lichid şi trei pilule de culori diferite – tocmai când Stone spunea:

— Îl vom asculta mai întâi pe Burton.

Burton se ridică cu stângăcie în picioare şi descrise cu voce înceată, nehotărâtă, experienţele efectuate şi rezultatele obţinute. Anunţă mai întâi că determinase mărimea agentului letal, aceasta fiind de 1 micron.

Stone şi Leavitt se uitară unul la celălalt. Petele verzi pe care le văzuseră erau mult mai mari decât atât; evident, infecţia se putea răspândi doar printr-o fracţiune infimă din pata verde.

Burton descrise apoi experienţele privitoare la transmisia pe calea aerului şi sublinie faptul că coagularea începe în plămâni. Încheie cu încercările sale de a realiza o terapie anticoagulantă.

— Şi autopsiile? întrebă Stone. Ce au arătat?

— Nimic nou faţă de ceea ce ştiam. Sângele este coagulat în întregime. La microscopul obişnuit nu au putut fi puse în evidenţă nici un fel de alte aspecte patologice.

— Şi coagularea începe la nivelul plămânilor?

— Da. Este de presupus că microorganismele trec în fluxul sanguin aici – sau poate că eliberează o substanţă toxică care trece. S-ar putea să avem un răspuns după analiza lamelor colorate. În particular, vom încerca să stabilim prezenţa unor leziuni ale vaselor, deoarece leziunile sunt cele care eliberează tromboplastina din ţesuturi şi stimulează coagularea.

Stone dădu din cap şi se întoarse către Hall, care începu să enumere analizele efectuate pacienţilor săi. El arătă că toate analizele copilului erau normale şi că Jackson avea un ulcer deschis care necesitase efectuarea de transfuzii.

— Şi-a revenit, spuse Hall. Am vorbit puţin cu el.

Cuvintele lui Hall stârniră un val de interes.

— Domnul Jackson este un ţap bătrân şi şubred de 69 de ani,

care de doi ani suferă de ulcer. I s-a deschis de două ori: o dată acum doi ani, şi din nou, anul trecut. De fiecare dată a fost prevenit să-şi schimbe felul de viaţă şi de fiecare dată şi-a reluat vechile obiceiuri şi a început din nou să sângereze. La vremea epidemiei din Piedmont, îşi trata afecţiunea cu un regim de invenţie proprie: un flacon de aspirină pe zi, şi nişte Sterno pe deasupra. Spune că asta îi cam scurta respiraţia.

— Şi îl făcea cât se poate de acidotic, spuse Burton.

— Exact.

În corpul omenesc, metanolul se transformă prin descompunere în formaldehidă şi acid formic. Dacă la aceasta se adaugă aspirina, înseamnă că Jackson consuma cantităţi mari de acid. Organismul trebuie să îşi menţină însă echilibrul acido-bazic între limite destul de înguste, căci dacă nu, survine moartea. O cale de a menţine echilibrul este de a respira rapid, şi a elimina bioxid de carbon, micşorând astfel cantitatea de acid carbonic din organism.

— S-ar putea oare ca tocmai această aciditate să constituie o apărare împotriva microorganismului? întrebă Stone.

Hall dădu din umeri.

— Mi-e cu neputinţă să spun.

— Dar copilul? Are şi el anemie? întrebă Stone.

— Nu, răspunse Hall. Dar, pe de altă parte, nu putem spune cu certitudine dacă a fost protejat de acelaşi mecanism sau nu. S-ar putea să aibă ceva cu totul diferit.

— Cum stă copilul cu echilibrul acido-bazic?

— Normal, spuse Hall. Perfect normal. Cel puţin până în prezent.

Urmă un moment de tăcere. Apoi, Stone spuse:

— În orice caz, aveţi câteva indicii valoroase. Problema rămâne de a descoperi ce au în comun, copilul şi bătrânul. Poate că, aşa cum sugeraţi, nu au nimic în comun. Dar, pentru început, trebuie să presupunem că au fost protejaţi în acelaşi fel, de acelaşi mecanism.

Hall dădu din cap.

Burton se întoarse către Stone:

— Şi ce ai găsit în capsulă?

— Mai bine să vă arătăm, spuse Stone.

— Să ne arătaţi ce?

— Ceva care credem că ar putea să fie chiar microorganismul.

Pe uşă scria „MORFOLOGIE”. În interior, camera era compartimentată în două: o parte pentru cercetători, iar restul alcătuind o cameră de izolare cu pereţi de sticlă. Camera era prevăzută cu mănuşi, aşa încât se putea pătrunde înăuntru pentru a manevra instrumentele.

Stone arătă către vasul de sticlă, cu mica rocă neagră în interior.

— Acesta este, după părerea noastră, „meteoritul” care a izbit capsula, spuse. Am găsit ceva în aparenţă viu pe suprafaţa ei. Au fost şi alte zone în interiorul capsulei care ar putea conţine un organism viu. Am adus meteoritul aici pentru a-l examina la microscop.

Pătrunzând în interior cu ajutorul mănuşilor, Stone aşeză vasul de sticlă în deschiderea unei cutii mari, cromate, apoi îşi trase mâinile înapoi.

— Cutia, spuse el, este de fapt un microscop normal, echipat cu obişnuitele amplificatoare de imagine şi cu baleiaj de rezoluţie. Putem merge până la o mărire de o mie de diametre. Imaginea se proiectează pe ecranul de aici.

Leavitt reglă aparatele în timp ce Hall şi ceilalţi priveau cu atenţie ecranul.

— Mărire, zece, spuse Leavitt.

Pe ecran apăru roca: era zimţată, negricioasă, mată. Stone le atrase atenţia asupra petelor verzi.

— Mărire o sută.

Petele verzi erau acum mai mari şi foarte clare.

— Credem că acesta este microorganismul nostru. L-am văzând crescând; devine purpuriu, şi anume, pe cât se pare, în momentul diviziunii mitotice.

— Deplasare de spectru?

— De natură necunoscută.

— Mărire o mie, spuse Leavitt.

Ecranul fu acoperit de o singură pată verde, cuibărită în scobiturile neregulate ale rocii. Hall remarcă suprafaţa verdelui: era netedă şi lucioasă, parcă dată cu ulei.

— Crezi că este vorba de o singură colonie bacteriană?

— Nu putem fi siguri că este o colonie, în înţelesul obişnuit al cuvântului, spuse Stone. Până la expunerea lui Burton nici nu credeam că ar fi vorba de o colonie. Credeam că este un singur organism. Dar, conform rezultatelor obţinute de Burton, acesta nu depăşeşte un micron; formaţia pe care o vedeţi este mult prea mare. Ca urmare, bănuiesc că avem de a face cu o struc-

tură complexă – poate o colonie, poate altceva.

În timp ce priveau, pata deveni purpurie, apoi din nou verde.

— Acum se divide, spuse Stone. Minunat.

Leavitt puse în funcţie camerele.

— Acum priviţi cu atenţie.

Pata deveni purpurie şi îşi păstră culoarea. Păru că se dilată uşor, şi pentru o clipă suprafaţa sa se sparse în fragmente de formă hexagonală ca o pardoseală din plăcuţe de ceramică.

— Aţi văzut?

— Părea că se sfărâmă.

— În bucăţi cu şase laturi.

— Mă întreb dacă aceste hexagoane reprezintă unităţi de sine stătătoare.

— Şi dacă îşi păstrează în permanenţă forma geometrică regulată, sau numai în timpul diviziunii.

— Vom şti mai mult, spuse Stone, după analiza la microscopul electronic.

Se întoarse către Burton.

— Ţi-ai terminat autopsiile?

— Da.

— Ştii să lucrezi cu spectrometrul?

— Cred că da.

— Atunci fă tu analiza spectrografică. Prelucrarea rezultatelor se face oricum integral pe calculator. Avem nevoie de o analiză atât pentru rocă, cât şi pentru organismul verde.

— Îmi scoţi tu o bucată?

— Da.

Stone se adresă lui Leavitt:

— Ştii să mânuieşti analizorul de aminoacizi?

— Da.

— Atunci determină tu aminoacizii din rocă şi din petele verzi.

— Şi o fracţionare?

— Cred că da, spuse Stone. Dar va trebui să o faci manual.

Leavitt încuviinţă. Stone se reîntoarse la camera de izolare şi luă o farfurioară de sticlă de la microscop. O puse alături, sub un dispozitiv ce semăna cu o schelă în miniatură. Aceasta era unitatea de microchirurgie.

Microchirurgia – arta de a efectua operaţii delicate pe o singură celulă – era o meserie relativ nouă în biologie. Utilizând tehnici microchirurgicale, poate fi scos nucleul unei celule, sau o parte din citoplasmă, tot atât de îngrijit şi de curat ca o

amputaţie efectuată de un chirurg asupra corpului omenesc.

Dispozitivul era construit în aşa fel încât să reducă la scară mişcările mâinii omului, transformându-le în acţiuni fine şi precise. Reducerea era efectuată de o serie de angrenaje şi servomecanisme; mişcarea degetului mare avea drept efect deplasarea unei lame de cuţit cu câteva milionimi de milimetru.

Folosind un ocular cu putere mare de mărire, Stone începu să cioplească delicat roca neagră, până când obţinu două fragmente mititele. Le puse deoparte în două vase de sticlă separate şi în continuare răzui zona verde, pentru a obţine şi de aici două frânturi.

Pata verde se făcu pe loc purpurie şi se extinse.

— Nu te place, spuse Leavitt, râzând.

Stone încruntă din sprâncene.

— Interesant. Crezi că este o reacţie de creştere nespecifică, sau o reacţie trofică la lezare şi iradiere?

— Cred, spuse Leavitt, că nu îi place să fie brutalizată.

— Trebuie să cercetăm în continuare, spuse Stone.

19. PRĂBUŞIREA

Pentru Arthur Manchek convorbirea aceasta fusese ca un vis urât. Telefonul sună tocmai când terminase masa de prânz şi se aşezase în camera de zi să citească ziarele. Nu deschisese un ziar de două zile, atât fusese de ocupat cu problemele de la Piedmont.

Când auzi soneria, crezu că este pentru soţia lui, dar o clipă mai târziu ea intră şi spuse:

— Este pentru tine. Baza.

Ridică receptorul cuprins de nelinişte.

— La telefon maiorul Manchek.

— Aici colonelul Burns de la Unitatea Opt.

Unitatea Opt era unitatea care în cadrul bazei se ocupa cu prelucrarea datelor şi cu problemele de personal. Angajările şi demisionările se făceau prin intermediul Unităţii Opt, şi toate mesajele se transmiteau de asemenea prin intermediul ei.

— Da, domnule colonel.

— Sunt împuternicit să vă aduc la cunoştinţă anumite evenimente neprevăzute. Vocea îi era reţinută; îşi alegea cuvintele cu grijă – linia nu era asigurată. Vă informez că acum 42 de minute a avut loc prăbuşirea unui avion de şcoală la Big Head, statul Utah.

Manchek se posomorî. De ce era informat de eşuarea unei misiuni obişnuite de antrenament? Nu intra nici pe departe în sfera lui de competenţă.

— Ce fel de avion era?

— Un Phantom, domnule maior, aflat în cursă de la San Francisco la Topeka.

— Înţeleg, spuse Manchek, deşi nu înţelegea nimic.

— Goddard a dorit să fiţi informat de acest eveniment, pentru a lua contact cu comisia de anchetă.

„Goddard? De ce Goddard?” Pentru o clipă, aşezat în camera de zi şi contemplând absent titlurile ziarului – „PRIMEJDIA UNEI NOI CRIZE LA BERLIN”, crezu că este vorba de colonelul Lewis Goddard, şeful secţiei de coduri de la Vandenberg. Apoi îşi dădu seama că este vorba de Centrul de zboruri spaţiale de la Goddard, lângă Washington. Centrul Goddard avea, între altele, rolul de coordonator pentru anumite proiecte speciale, care intrau în sfera comună de competenţa atât a Houston-ului

cât şi a agenţiilor guvernamentale de la Washington.

— Phantom-ul, continuă colonelul Burns, s-a abătut de la orarul său de zbor după 40 de minute de la plecarea din San Francisco şi a trecut prin zona WF.

Manchek simţi un gol în stomac. Îl cuprinse un fel de amorţeală.

— Zona WF?

— Exact, domnule maior.

— Când?

— Douăzeci de minute înainte de prăbuşire.

— La ce altitudine?

— 1.600 de metri, domnule maior.

— Când pleacă comisia?

— Peste o jumătate de oră, de la bază.

— Bine, spuse Manchek. Voi fi şi eu acolo.

Închise şi privi lung telefonul. Se simţea obosit; ar fi vrut să se poată băga în pat. Zona WF era denumirea regiunii din jurul oraşului Piedmont, Arizona, închisă de cordonul gărzilor naţionale.

Ar fi trebuit să arunce bomba, gândi. Ar fi trebuit să o arunce încă de acum două zile.

La vremea când se luase decizia de a se întârzia Directiva 7-12, Manchek fusese neliniştit. Dar oficial nu putea să îşi exprime părerea, şi aşteptase în zadar ca grupul Wildfire, aflat acum în laboratorul subteran, să se plângă la Washington. Ştia că laboratorul Wildfire fusese anunţat; văzuse cablograma ce fusese transmisă tuturor bazelor secrete. Era cât se poate de explicită.

Şi totuşi, dintr-un motiv oarecare, cei de la Wildfire nu protestaseră. De fapt, nu acordaseră cablogramei nici un fel de atenţie.

Foarte ciudat.

Şi acum această prăbuşire. Îşi aprinse pipa şi trase din ea, cântărind posibilităţile. Copleşitoare era probabilitatea ca un recrut oarecare, lipsit de experienţă, să fi visat cu ochii deschişi, să se fi abătut de la planul său de zbor şi – intrând în panică – să fi pierdut controlul asupra avionului. Se mai întâmplase şi altă dată, de sute de ori. Comisia de anchetă, un grup de specialişti care se deplasau la locul accidentului pentru a investiga orice prăbuşire, dădea de obicei verdictul de „defecţiune agnogenă a sistemului.” Era formula folosită în cadrul armatei pentru prăbuşirile din cauze necunoscute; ea nu făcea distincţia între

defecţiunile mecanice şi cele ale pilotului, dar era un lucru ştiut că cele mai multe defecţiuni în sistem se datorau pilotului. Nimeni nu poate să îşi permită luxul de a visa cu ochii deschişi atunci când conduce un aparat complex de zbor la o viteză de peste 3000 de kilometri pe oră. Cu toate că numai 9% din zboruri aveau loc după ce pilotul avusese un concediu sau o învoire, aceste zboruri reprezentau 27% din accidente.

Pipa lui Manchek se stinse. Se ridică, lăsând să cadă ziarul, şi se duse la bucătărie să-i spună soţiei că pleacă.

— Parcă ar fi un peisaj dintr-un film, spuse cineva, privind stâncile de gresie, nuanţele lor de un roşii strălucitor pe fundalul albastru din ce în ce mai închis al cerului.

Şi era adevărat. Multe filme fuseseră turnate în această regiune a statului Utah. Dar lui Manchek nu îi ardea să se gândească la filme. Aşezat în limuzina care îi luase de la aeroport, frământa în minte ceea ce i se spusese.

În timpul zborului de la Vandenberg către sudul starului Utah, comisia de anchetă ascultase înregistrarea comunicaţiilor radio între avionul Phantom şi Centrala Topeka. În cea mai mare parte erau neinteresante, cu excepţia momentelor finale, înainte de prăbuşire.

Pilotul spusese:

— Ceva e în neregulă.

Şi apoi, o clipă mai târziu.

— Conducta mea de aer se dizolvă. Trebuie să fie din cauza vibraţiilor. Chiar acum se preface în pulbere.

Peste zece secunde mai târziu, o voce slabă, pe cale de a se stinge, spuse:

— Tot ce este din cauciuc în carlingă se dizolvă.

Apoi nu a mai transmis nimic.

Manchek continua să audă iarăşi şi iarăşi în minte această comunicare. Şi de fiecare dată i se părea mai ciudată, mai înfricoşătoare.

Privi pe fereastră către munţi. Soarele apunea şi numai vârfurile stâncilor erau luminate de razele roşietice ale asfinţitului; văile erau cufundate în întuneric. Se uită în faţă, către cealaltă limuzină ce ducea, ridicând un norişor de praf, restul comisiei către locul prăbuşirii.

— Pe vremuri îmi plăceau western-urile, spuse cineva. Toate au fost turnate aici. E o regiune frumoasă.

Manchek se posomorî. Pentru el era de mirare cum puteau

să îşi piardă oamenii atâta vreme cu lucruri lipsite de importanţă. Sau era poate tocmai un fenomen de negare, refuzul de a înfrunta realitatea.

Realitatea era destul de crudă: avionul Phantom se rătăcise în zona WF, pătrunsese în ea destul de adânc timp de şase minute, înainte ca pilotul să realizeze eroarea şi să-şi corecteze ruta din nou către nord. Odată aflat în zona WF, avionul a începui însă să îşi piardă stabilitatea. Şi în cele din urmă s-a prăbuşit.

Întrebă:

— A fost informat colectivul Wildfire?

Un membru al grupului, psihiatrul cu expresie dură – toate comisiile de anchetă aveau în componenţa lor cel puţin un psihiatru – răspunse:

— Vreţi să spuneţi oamenii aceia cu germenii?

— Da.

— Au fost anunţaţi, spuse altcineva. Li s-a comunicat prin circuitul demodulat.

Atunci, gândi Manchek, cu siguranţă că cei de la Wildfire vor reacţiona. Nu puteau să îşi permită să treacă cu vederea aşa ceva.

Dar dacă nu îşi citeau cablogramele? Nu se gândise până acum la această posibilitate, dar poate că ăsta era adevărul – ei nu citeau cablogramele. Erau atât de absorbiţi de munca lor încât nu le păsa.

— Aici este epava, spuse cineva. Puţin mai înainte.

De câte ori vedea o epavă, Manchek era uimit. Într-un fel, nu se putea obişnui cu ideea dezmembrării, a dezordinii – cu forţa destructivă a unui obiect uriaş de metal care se izbeşte de pământ cu viteză de mii de kilometri pe oră. Se aştepta întotdeauna să vadă un bulgăre mic de metal, compact şi curat, dar niciodată nu era aşa.

Epava Phantom-ului era împrăştiată pe vreo cinci kilometri pătraţi de deşert. Stând lângă rămăşiţele carbonizate ale aripii stângi, abia putea să îi zărească pe ceilalţi, la orizont, lângă aripa dreaptă. Oriunde îşi întorcea privirea zăceau bucăţi de metal, strâmbe, înnegrite, cu vopseaua cojită. Zări un fragment de tăbliţă, cu literele imprimate încă clare „ESTE INTERZIS…”. Restul nu mai exista.

Era imposibil să tragi vreo concluzie din aceste frânturi. Fuzelajul, carlinga, capota, toate erau sfărâmate în milioane de

ţăndări, şi flăcările desfiguraseră totul.

Apusul îl găsi lângă rămăşiţele porţiunii din spate. Metalul încă mai radia mocnit căldură. Zări o bucată de os, pe jumătate îngropată în nisip; o ridică şi realiză cu oroare că era un os de om. Lung, rupt şi carbonizat la unul din capete, provenea fără îndoială de la un braţ sau de la un picior. Era ciudat de curat – nu mai rămăsese nici un pic de carne, doar osul neted.

Întunericul se lăsa, şi membrii comisiei de anchetă îşi scoaseră lanternele; şase oameni mişcându-se printre bucăţile de metal fumegând, luminând cu mănunchiuri de raze galbene împrejurimile.

Era seara târziu când un biochimist, al cărui nume nu îl cunoştea, veni să vorbească cu el.

— Ştiţi, spuse biochimistul, este ciudat. Acel mesaj cu privire la dizolvarea cauciucului în carlingă.

— Ce vreţi să spuneţi.

— Păi, la acest avion nu s-au folosit nici un fel de piese de cauciuc. Toate erau fabricate dintr-un compus sintetic. Elaborat de curând de firma Ancro; sunt foarte mândri de el. Este un polimer care are cam aceleaşi caracteristici ca şi ţesuturile umane. Foarte flexibil, se pretează la o mulţime de aplicaţii.

Manchek spuse:

— Credeţi că vibraţiile ar fi putut provoca dezintegrarea?

— Nu, răspunse biochimistul. Sunt mii de avioane Phantom care zboară în jurul lumii. Toate sunt echipate cu acelaşi material plastic. Nici unul din ele n-a avut niciodată vreo neplăcere.

— Şi asta ce înseamnă?

— Asta înseamnă că efectiv nu ştiu ce dracu s-a întâmplat, spuse biochimistul.

20. CĂUTĂRI

Încet, laboratorul Wildfire intra într-un fel de rutină. Ritmul de muncă în camerele subpământene ale laboratorului, unde nu exista nici noapte nici zi, dimineaţă sau după-amiază, deveni normal. Oamenii dormeau când erau obosiţi, se trezeau când îşi recăpătau puterile şi îşi duceau munca într-o serie de direcţii diferite.

O bună parte a acestei munci nu avea să ducă nicăieri. Ştiau asta, şi o acceptau dinainte. Aşa cum obişnuia să spună Stone: „... cercetarea ştiinţifică este foarte asemănătoare cu prospectarea. Pleci la vânătoare înarmat cu hărţi şi instrumente, dar până la urmă pregătirile se dovedesc a nu fi de nici un folos, precum nici intuiţia. Ai nevoie de noroc şi te bucuri de acea răsplată – oricare ar fi ea – obţinută prin muncă grea, cinstită şi mistuitoare, acea răsplată care este partea celui harnic.”

Burton se afla în camera care găzduia spectrometrul, cât şi diverse alte aparate pentru încercări radioactive, fotometrie pe bază de densitate, analiză cu termocuple şi cristalografie cu raze X.

Spectrometrul folosit la Nivelul V era aparatul clasic Whittington, model K5. El consta, în esenţă, dintr-un vaporizator, o prismă şi un ecran înregistrator. Materialul ce urma să fie analizat era aşezat în vaporizator şi calcinat. Lumina produsă în cursul arderii trecea printr-o prismă unde era descompusă sub formă de spectru ce se proiecta pe un ecran înregistrator. Deoarece diversele elemente emit în timpul arderii radiaţii luminoase cu lungimi de undă diferite, compoziţia chimică a unei substanţe poate fi stabilită analizând spectrul de lumină emis.

În teorie lucrul pare simplu, dar în practică citirea spectrogramelor este complexă şi dificilă. Nimeni din laboratorul Wildfire nu era suficient de pregătit pentru a o efectua bine. Ca urmare, rezultatele erau introduse direct într-un calculator, care efectua analiza. Datorită sensibilităţii calculatorului, puteau fi determinate, în mare, şi valorile procentuale ale elementelor constitutive.

Burton aşeză prima fărâmă din roca neagră pe vaporizator şi apăsă pe buton. Se produse o singură explozie strălucitoare de

lumină fierbinte; întoarse capul, ferindu-se de flacăra orbitoare, apoi puse cel de al doilea fragment în lampă. Ştia că în acest timp, calculatorul analizează deja lumina provenită de la primul fragment.

Repetă operaţia şi pentru pata verde şi apoi verifică timpul. Calculatorul explora acum plăcile fotografice a căror developare se făcea automat în câteva secunde. Dar explorarea însăşi cerea două ore – ochiul electric era foarte lent.

Odată explorarea terminată, calculatorul analiza rezultatele şi le tipărea la interval de cinci secunde.

Ceasul din perete îi spuse că erau orele 15.00 – orele trei ale după-amiezii. Îşi dădu dintr-odată seama că este obosit. Introduse în calculator instrucţiunea de a fi trezit la sfârşitul analizei. Şi apoi se duse să se culce.

În altă cameră, Leavitt alimenta cu fragmente similare un alt aparat, analizorul de aminoacizi. Zâmbea uşor, pentru sine, în timpul lucrului, amintindu-şi cum era în trecut, înainte ca analiza aminoacizilor să se facă automatizat.

În primii ani ai deceniului ‘50, analiza aminoacizilor dintr-o proteină putea să dureze săptămâni, chiar şi luni. Uneori, dura ani. Acum se efectua în câteva ore – în cazul cel mai rău, într-o zi – şi era complet automatizată.

Aminoacizii sunt blocurile constitutive ale proteinelor. Există 24 de aminoacizi cunoscuţi, fiecare alcătuit din circa şase molecule de carbon, hidrogen, oxigen şi azot. Proteinele se obţin înşirând aceşti aminoacizi în linie şi unindu-i, ca la formarea unui tren de marfă. Ordinea înşiruirii determină natura proteinei – dacă este insulină, hemoglobină sau hormon de creştere. Toate proteinele sunt alcătuite din aceleaşi vagoane de marfă, adică din aceleaşi elemente. Unele proteine au mai multe vagoane de un anumit fel decât altele, sau într-o ordine diferită. Dar aceasta este singura deosebire. Aceiaşi aminoacizi, aceleaşi vagoane de marfă, există şi în proteinele omului cât şi în cele ale puricelui.

Descoperirea acestui adevăr a cerut douăzeci de ani.

Dar cine controlează ordinea aminoacizilor în proteine? Răspunsul se dovedi a fi ADN-ul, substanţa de codificare genetică, care acţionează ca un dispecer în parcul de vagoane de marfă.

Acest simplu fapt ceruse încă douăzeci de ani ca să fie descoperit.

Dar odată aminoacizii legaţi între ei, încep să se răsucească, să se încolăcească în jurul propriei lor axe; asemănarea este acum mai apropiată de un şarpe, decât de un tren de marfă. Modul de încolăcire este determinat de ordinea acizilor, şi este cât se poate de specific: o proteină trebuie să fie încolăcită într-un fel anume şi nu în altul, căci altminteri nu poate funcţiona.

Şi pentru asta a mai fost nevoie de încă zece ani.

Destul de ciudat, gândi Leavitt. Sute de laboratoare, mii de cercetători pe tot cuprinsul lumii, străduindu-se toţi să descopere nişte fapte în esenţă simple. Dar care au cerut ani şi ani, decenii, de efort şi de răbdare.

Şi acum exista maşina asta. Maşina nu putea indica, desigur, ordinea precisă a aminoacizilor. Dar ea furniza o compoziţie procentuală aproximativă: atâta la sută valină, atâta la sută arginină, atâta cistină, prolină şi leucină. Şi pornind de aici se puteau deduce nenumărate alte informaţii preţioase.

Cu toate acestea, folosirea analizorului era tot un fel de căutare „la noroc.” Căci nu aveau nici un motiv să creadă că atât roca, cât şi organismul verde, erau compuse, chiar şi parţial, din proteine. Adevărat, orice fiinţă vie de pe pământ conţine cel puţin câteva proteine dar aceasta nu înseamnă că şi vietăţile de altundeva trebuie să le conţină.

Pentru o clipă, încercă să-şi imagineze viaţa fără proteine. Era aproape cu neputinţă: pe Pământ, proteinele intră în alcătuirea peretelui celular şi printre ele se numără toate enzimele cunoscute de om. Şi viaţa fără enzime, ar fi oare cu putinţă?

Îşi aminti remarca lui George Thompson, biochimistul englez, care denumise enzimele „peţitorii vieţii.” Era adevărat; enzimele joacă rolul de catalizatori pentru toate reacţiile chimice, asigurând moleculelor o suprafaţă unde să se întâlnească şi să reacţioneze reciproc. Există sute de mii, poate milioane de enzime, fiecare existând doar pentru a înlesni o reacţie chimică, şi numai una singură. Fără enzime nu ar putea exista reacţii chimice.

Sau ar putea exista?

Aceasta era o problemă mai veche. La începuturile creării instalaţiei Wildfire se pusese întrebarea: Cum vom studia o formă de viaţă complet diferită de cele pe care le cunoaştem? Şi cum vom şti, de fapt, că această formă este vie?

Întrebarea nu era doar teoretică. Biologia, aşa cum prea bine spunea George Wald, este o ştiinţă aparte, deoarece nu îşi

poate defini obiectul propriilor sale cercetări. Nimeni nu poate da o definiţie a vieţii. Nimeni nu ştie ce este ea cu adevărat. Vechea definiţie – un organism care vădeşte ingestie, excreţie, metabolism, reproducere ş.a.m.d. – este fără valoare. Excepţii se pot găsi întotdeauna.

Colectivul Wildfire ajunsese până la urmă la concluzia că semnul distinctiv al vieţii îl constituie conversia energiei. Orice organism viu preia într-un fel oarecare energia – sub formă de hrană, sau lumină solară – şi o converteşte în altă formă de energie, pe care o valorifică. (Virusurile constituiau o excepţie la această regulă, dar ei erau dispuşi să considere virusurile ca nefiind fiinţe vii).

Pentru următoarea şedinţă, Leavitt fusese rugat să pregătească o contraargumentaţie la această definiţie. O cântări timp de o săptămână, şi veni cu trei lucruri: o bucată de cârpă neagră, un ceas şi o bucată de granit. Le aşeză în faţa celorlalţi şi spuse:

— Domnilor, v-am adus trei lucruri vii. Şi-i provocă să dovedească că nu sunt. Aşeză cârpa neagră în lumina soarelui; ea se încălzi. Aceasta, anunţă el, constituie un exemplu de conversie a energiei – transformarea energiei radiante în căldură.

I se obiectă că era vorba doar de o absorbţie de energie, şi nu de o conversie. Se obiectă de asemenea că această conversie, dacă putea fi numită aşa, nu era orientată către un scop precis. Nu servea la nimic.

— De unde ştiţi că nu este orientată către un scop? întrebă Leavitt.

Luă apoi ceasul. Arătă către cadranul fosforescent care strălucea în întuneric. Avea loc o descompunere şi se producea lumină.

Ceilalţi argumentară că aceasta era doar o eliberare de energie potenţială, ce fusese acumulată în anumite nivele electronice nestabile. Dar confuzia începuse să crească; Leavitt era pe cale să reuşească ceea ce îşi pusese în gând.

În cele din urmă, ajunse la granit.

— Acesta este viu, spuse Leavitt. Trăieşte, răsuflă, umblă şi vorbeşte. Numai că noi nu putem vedea aceste lucruri, deoarece totul se petrece mult prea încet. Roca are o durată de viaţă de trei miliarde de ani. Noi avem o durată de viaţă de şaizeci sau şaptezeci de ani. Nu ne putem da seama ce se petrece cu această rocă, tot aşa după cum nu am putea sesiza o melodie

cântată de un disc care se roteşte o dată la fiecare secol. Iar roca, de partea ei, nici măcar nu este conştientă de existenţa noastră, deoarece viaţa noastră ţine doar cât zborul unei clipe din viaţa ei. Pentru ea suntem ca nişte fulgere în noapte.

Ridică ceasul pentru a le arăta că timpul acordat se scursese.

Punctul său de vedere era cât se poate de clar şi ei fură nevoiţi să îşi revizuiască părerea asupra unui aspect important al problemei. Recunoscură că era posibil să nu fie în stare să analizeze anumite forme de viaţă. Se putea întâmpla să nu fie în stare să înainteze nici măcar cu un pas, să nu ştie nici măcar cum să înceapă o astfel de analiză.

Dar preocupările lui Leavitt erau mult mai vaste. El făcea cercetări în legătură cu problema generală a acţiunii în condiţii de incertitudine. Îşi reamintea că citise cu mare atenţie lucrarea lui Talbert Gregson „Previziunea imprevizibilului”, şi că meditase asupra modelelor matematice complexe elaborate de autor în scopul de a rezolva problema. Convingerea lui Gregson era că:

„Toate deciziile care implică incertitudine se înscriu în două categorii distincte – cele probabilistice şi cele neprobabilistice. Ultimele sunt pe departe mai greu de abordat.

Cele mai multe dintre decizii, şi mai toate interacţiunile umane, pot fi prinse într-un model probabilistic. De exemplu, un preşedinte ar putea să pornească un război, un om ar putea să îşi vândă întreprinderea sau să divorţeze. O astfel de acţiune va produce o reacţie. Numărul reacţiilor este infinit, dar numărul reacţiilor *probabile* este suficient de mic pentru a putea fi prelucrat. Înainte de a lua o decizie, un individ poate prevedea diverse reacţii, şi îşi poate evalua mai eficient decizia iniţială, modul său de gândire primar.

Dar există, de asemenea, o categorie care nu poate fi analizată cu ajutorul probabilităţilor. Această categorie include evenimente şi situaţii *absolut* neprevizibile, nu numai dezastre de toate felurile, dar şi acele rare momente de descoperire şi clarviziune, aşa cum au fost descoperirea laserului sau a penicilinei. Căci aceste momente sunt imprevizibile, ele nu pot fi prognozate într-un mod oarecum logic. Tehnicile matematice sunt în acest caz total nesatisfăcătoare.

Singura noastră consolare rămâne faptul că aceste situaţii, spre rău sau spre bine, sunt extrem de rare.”

Jeremy Stone, lucrând cu nesfârşită răbdare, luă un fragment din materialul verde şi îl lăsă să cadă într-o masă de material plastic topit. Plasticul avea mărimea şi forma unei casete medicinale. Aşteptă până când fragmentul se încrustă solid şi mai turnă plastic pe deasupra. Apoi transferă pastila în camera de tratament.

Stone îi invidia pe ceilalţi, deoarece puteau folosi procedee mecanizate. Pregătirea de eşantioane pentru microscopul electronic era încă o operaţie delicată, necesitând mâini omeneşti îndemânatice; prepararea unui eşantion bun era cea mai pretenţioasă meserie practicată vreodată de un meşteşugar – şi cerea un timp foarte îndelungat pentru a fi învăţată. Stone lucrase cinci ani până când dobândise îndemânarea necesară.

Plasticul era tratat într-o instalaţie specială, de mare viteză, dar tot erau necesare cinci ore ca să se întărească şi să dobândească consistenţa corespunzătoare. Camera de tratare menţinea o temperatură constantă de 61°C şi o umiditate relativă de 10%.

Odată plasticul întărit, îl va îndepărta prin radere şi va tăia apoi cu microtomul o peliculă subţire din materialul verde. Aceasta va merge la microscopul electronic. Pelicula va trebui să aibă forma şi dimensiunile corecte – o peliculă rotundă, mică, cu o grosime de 1500 angstrom, nu mai mult.

Numai atunci va putea studia substanţa verde, oricare ar fi fost natura ei, la o mărire de 60. 000 de diametre.

Va fi interesant, gândi.

În general, Stone considera că munca merge bine. Făceau progrese mulţumitoare, înaintând pe câteva linii promiţătoare de cercetare. Dar lucrul cel mai important era că aveau timp. Nu trebuiau să se grăbească, nu erau în panică, nu aveau de ce să se teamă.

Bomba fusese aruncată la Piedmont. Ea distrusese cu siguranţă microorganismele din aer şi neutralizase sursa de infecţie. Wildfire era singurul loc de unde s-ar mai fi putut răspândi o epidemie ulterioară, dar Wildfire era special conceput pentru a preveni aşa ceva. Dacă sterilitatea laboratorului va fi cumva periclitată, zonele contaminate vor fi izolate în mod automat. Existau uşi culisante ce se închideau ennetic şi puteau realiza în interval de o jumătate de secundă o nouă configuraţie a laboratorului.

Această măsură de prevedere era necesară, deoarece

experienţa din trecut a altor laboratoare cu atmosfere aşa-zise axenice, adică lipsite de germeni, demonstrase că în 15% din cazuri avusese loc o contaminare. Motivele fuseseră de obicei structurale – o etanşare care s-a deschis, o mănuşă care s-a rupt, o cusătură care s-a desfăcut – dar oricum, contaminarea avusese loc.

La Wildfire erau pregătiţi pentru această eventualitate. Dar dacă nu avea loc, şi existau premisele ca să nu aibă, atunci puteau lucra în siguranţă aici un timp oricât de lung. Puteau petrece luni, chiar şi un an, cercetând microorganismul. Nu exista nici o problemă, nici un fel de problemă.

Hall mergea de-a lungul coridorului, uitându-se la substaţiile de amorsare a exploziei atomice. Încerca să le memoreze amplasarea. Erau cinci la acest nivel, aşezate la anumite distanţe pe coridorul central. Toate erau la fel: cutii mici, argintii, nu mai mari ca un pachet de ţigări. Fiecare avea câte o broască în care se putea introduce cheia, un bec verde aprins, şi un bec roşu, stins.

Burton îi explicase mai demult modul de funcţionare.

— Există senzori în toate conductele şi în toate laboratoarele. Aceştia verifică puritatea aerului din camere cu ajutorul unor dispozitive chimice, electrice şi biologice foarte felurite. Dispozitivul biologic, de pildă, este un biet şoarece căruia i se supraveghează bătăile inimii. Dacă senzorii semnalizează ceva în neregulă, laboratorul respectiv este izolat ermetic în mod automat. Dacă întregul nivel este contaminat, el va fi izolat şi va intra în funcţiune dispozitivul atomic. Lumina verde se stinge, iar lumina roşie începe să pâlpâie. Este semnalul de început al intervalului de trei minute. Dacă nu introduci cheia, bomba va exploda la scurgerea acestui răstimp.

— Şi trebuie să introduc eu însumi cheia?

Burton încuviinţă.

— Cheia este de oţel, deci bună conducătoare de electricitate. Broasca are un sistem care măsoară capacitanţa persoanei care ţine cheia. Aceasta depinde de dimensiunile generale ale corpului, în special de greutate, şi de asemenea de conţinutul în sare al transpiraţiei. Valoarea capacitanţei este o însuşire caracteristică a fiecărui individ şi, în cazul de faţă, broasca nu va accepta decât capacitanţa ta.

— Deci sunt într-adevăr singurul care...?

— Într-adevăr. Şi nu ai decât o singură cheie. Dar mai este

ceva care complică lucrurile. Proiectul nostru nu a fost urmat cu exactitate; am descoperit eroarea abia după terminarea construcţiei laboratorului şi punerea în funcţiune a dispozitivului. Dar eroarea există; avem trei substaţii de detonare mai puţin.

— Şi asta ce înseamnă?

— Asta înseamnă că dacă nivelul începe să se contamineze, trebuie să te grăbeşti să ajungi la o substaţie. Altfel există riscul să fii prins şi izolat într-un sector care nu are. Şi atunci, în eventualitatea unei proaste funcţionări a senzorilor bacteriologici, al unui semnal de contaminare fals, laboratorul ar putea să fie distrus în mod inutil.

— Asta mi se pare o serioasă eroare de concepţie.

— Nu-ţi face griji. Cele trei substaţii sunt planificate să fie montate luna viitoare. Dar nu asta ne interesează acum. Tu ţine minte ce ţi-am spus şi totul va fi în regulă.

Leavitt se trezi repede, se dădu jos din pat şi începu să se îmbrace. Era emoţionat: îi venise o idee. Un lucru fascinant, sălbatic, nebunesc dar al dracului de fascinant.

Pornea de la visul pe care îl avusese.

Visase o casă, şi apoi un oraş – un oraş imens, complicat, care se întreţesea în jurul casei. În casă locuia un om, cu familia sa; omul trăia, lucra şi se mişca în interiorul oraşului, plimbându-se, acţionând, reacţionând.

Şi apoi, deodată, în vis, oraşul dispăru. Iar lucrurile dobândiră cu totul alt chip. O casă singură, izolată, lipsită de lucrurile de care avea nevoie – apă, canalizare, electricitate, străzi. Şi o familie ruptă de magazine, şcoli, farmacii. Şi soţul, a cărui muncă se desfăşura în oraş, legată prin mii de fire cu cea a altora, eşuat deodată pe un ţărm pustiu.

Casa devenise un organism total diferit. Şi de aici până la microorganismul pe care îl studiau nu era decât un pas, un singur salt al imaginaţiei…

Va trebui să discute asta cu Stone. Stone va râde, ca de obicei – Stone râdea întotdeauna – dar îi va acorda atenţie. Leavitt ştia că, într-un fel, juca rolul de furnizor de idei pentru ceilalţi. Omul care emitea întotdeauna cele mai năstruşnice teorii, care cereau un efort imens al imaginaţiei.

Ei bine, cel puţin Stone va fi interesat.

Se uită la ceas. Orele 22.00. Se apropia de miezul nopţii. Se grăbi să se îmbrace.

Scoase un costum de hârtie nefolosit şi îşi strecură picioarele înăuntru. Hârtia era răcoroasă pe pielea goală.

Şi deodată îi fu cald. O senzaţie ciudată. Termină cu îmbrăcatul, se ridică în picioare şi închise fermoarul costumului croit dintr-o bucată. În clipa când ieşi se mai uită o dată la ceas.

22.10.

— Doamne, Dumnezeule, gândi.

Iar i se întâmplase. De data aceasta durase zece minute. Ce se petrecuse cu el? Nu îşi putea reaminti. Dar exista dovada, erau acele zece minute care trecuseră, dispăruseră, în timp ce se îmbrăca – o acţiune ce nu ar fi trebuit să îi ia mai mult de treizeci de secunde.

Se aşeză din nou pe pat, încercând să îşi reamintească, dar nu reuşi.

Zece minute pierdute.

Era înfiorător. Deoarece i se întâmpla din nou, deşi sperase că nu o să i se mai întâmple. Nu mai avusese asta de luni de zile. Dar acum, datorită emoţiei, orelor neobişnuite, schimbării bruşte a orarului său normal, totul începea din nou.

Pentru o clipă, cântări dacă să le spună şi celorlalţi, apoi clătină din cap. Se va simţi bine. Nu i se va mai întâmpla. Se va simţi cu siguranţă cât se poate de bine.

Se ridică în picioare. Voise să meargă la Stone, să vorbească cu el despre ceva. Ceva important şi captivant.

Se opri.

Nu putea să-şi reamintească.

Ideea, imaginea, emoţia, dispăruseră. Zburaseră, şterse din minte.

Îşi dădu seama că ar fi trebuit să-i mărturisească lui Stone adevărul, să recunoască totul. Dar bănuia ce va spune şi va face Stone dacă va afla. Şi ştia ce ar fi însemnat pentru viitorul lui, pentru tot restul vieţii lui, odată proiectul Wildfire încheiat. Viaţa lui ar fi terminată dacă s-ar afla. Nu va mai putea trăi niciodată ca un om normal. Va trebui să renunţe la activitatea sa, să-şi schimbe meseria, să facă la nesfârşit compromisuri. Nu va putea nici măcar să conducă o maşină.

Nu, gândi. Nu va spune nimic. Se va simţi bine – atâta vreme cât nu va privi la lumini care clipesc.

Jeremy Stone era obosit, dar ştia că nu a venit încă vremea să se poată duce la culcare. Păşea în sus şi în jos pe coridoarele laboratorului, gândindu-se la păsările de la Piedmont. Trecu în

revistă tot ceea ce făcuseră: cum au văzut păsările, cum le-au gazat cu clorazină, şi cum păsările au murit. Derulă din nou în minte filmul, iarăşi şi iarăşi, de nenumărate ori.

Deoarece îi scăpa ceva. Şi acel ceva îl nelinişteа.

Îl nelinişise încă de când se afla la Piedmont. Apoi uitase, dar îndoielile care îl rodeau fuseseră redeşteptate la consfătuirea de la amiază, în timp ce Hall vorbea de pacienţi.

Ceva ce spusese Hall, un fapt oarecare pe care îl menţionase, şi care era legat într-un anume fel de păsări. Dar ce oare? Care era gândul exact, cuvintele precise care provocaseră asociaţia de idei?

Stone clătină din cap. Pur şi simplu nu putea să le dezgroape. Indiciile, asociaţiile, cheile enigmei erau toate acolo, dar nu putea să le aducă la suprafaţă.

Îşi strânse capul în mâini, apăsând pe oase, şi-şi blestemă creierul de a fi atât de încăpăţânat.

Ca cei mai mulţi oameni inteligenţi, Stone avea o atitudine oarecum bănuitoare faţă de propriul său creier, pe care îl considera o maşină precisă şi calificată, dar cu toane. Nu era niciodată surprins când maşina nu reuşea să-şi facă bine treaba, deşi se temea de acele momente, şi le ura. În clipele sale negre, Stone se îndoia de utilitatea a tot ce înseamnă gândire, a tot ce este inteligenţă. Avea momente când invidia şobolanii de laborator cu care lucra; creierul lor era atât de simplu. În nici un caz nu aveau destulă inteligenţă ca să se autodistrugă; aceasta era o invenţie exclusiv umană.

Susţinea adesea că inteligenţa omului este mai curând înclinată spre rău decât spre bine. Este mai destructivă decât creatoare, conduce mai curând la confuzie decât la descoperire, generează mai curând decepţii decât satisfacţii, e mai curând răutăcioasă decât milostivă.

Erau clipe când vedea omul, cu creierul său imens, ca pe un fel de dinozaur. Orice şcolar ştie că dinozaurii au devenit prea mari pentru ei înşişi, au devenit prea mari şi prea grei pentru a mai putea trăi. Nimeni nu s-a gândit vreodată să cântărească dacă nu cumva creierul uman – cea mai complexă structură din universul cunoscut şi care pretinde corpului omenesc un efort fantastic pentru a-i asigura hrana şi sângele de care are nevoie – reprezintă ceva asemănător. Poate că creierul uman a devenit un fel de dinozaur în raport cu omul şi poate că, în cele din urmă, el va fi cel care îi va pricinui pieirea.

Deja creierul consumă un sfert din rezervele de sânge ale

trupului. O pătrime din tot sângele pompat de inimă merge la creier, acest organ care nu reprezintă decât o mică parte din masa corpului. Dacă creierul va deveni încă şi mai mare, încă şi mai performant, poate că va consuma încă şi mai mult – poate atât de mult încât, ca şi o infecţie, va invada gazda şi va omorî trupul care îl poartă.

Sau poate, în nesfârşita lor înţelepciune, creierele vor găsi o cale ca să se distrugă pe ele înşile, şi între ele. Erau clipe, ca atunci când participa la şedinţe ale Ministerului de Externe sau ale Departamentului Apărării, când se uita în jurul lui şi nu vedea nimic altceva decât o duzină de creiere cenuşii, pline de circumvoluţiuni, stând la masă. Nu carne şi sânge, nu braţe, nu ochi, nu mâini, nu guri, nu organe sexuale – toate acestea erau de prisos.

Doar creiere. Şezând în jurul mesei, încercând să hotărască cum să înşele alte creiere, aflate la o altă masă de conferinţe.

Absurd.

Clătină din cap, gândind că este pe cale să devină, ca Leavitt, un zămislitor de planuri nebuneşti şi improbabile.

Cu toate acestea, exista o oarecare concluzie logică a ideilor lui Stone. Dacă într-adevăr te temi şi îţi urăşti creierul, vei încerca să îl distrugi. Să ţi-l distrugi pe al tău, şi pe al altora.

— Sunt obosit, spuse cu voce tare şi se uită la ceasul de pe perete. Erau orele 23.40 – se apropia timpul consfătuirii de la miezul nopţii.

21. CONSFĂTUIREA DE LA MIEZUL NOPŢII

Se întâlniră din nou, în aceeaşi cameră, în acelaşi fel. Stone se uită la ceilalţi şi văzu că erau obosiţi: nici unul, de altfel nici el, nu dormea destul.

— Am luat-o prea tare, spuse. Nu este nevoie să lucrăm 24 de ore din 24, şi nu trebuie să o facem. Oamenii obosiţi fac greşeli, greşeli în gândire şi greşeli în acţiune. O să începem să scăpăm lucrurile din mână, să facem treabă de mântuială, să lucrăm neglijent. Şi vom face presupuneri greşite, vom trage concluzii incorecte. Asta nu trebuie să se întâmple.

Căzură de acord să doarmă cel puţin şase ore din 24. Istovirea nu avea sens, de vreme ce nu exista nicio problemă la suprafaţă; epidemia de la Piedmont fusese stopată de bomba atomică.

Convingerea lor nu s-ar fi zdruncinat niciodată, dacă Leavitt nu ar fi sugerat să dea un nume noului microorganism, să-i ceară înregistrarea. Leavitt susţinea că, de vreme ce îl descoperiseră, trebuia codificat. Ceilalţi fură de acord.

Într-un colţ al odăii se afla imprimanta demodulatorului. Zdrăngănise toată ziua, tipărind materiale transmise din exterior. Era o maşină cu două căi: mesajul transmis se scria cu litere mici, în timp ce mesajul primit era scris cu litere mari.

Nimeni nu îşi dăduse cu adevărat osteneala să se uite la materialele intrate de la sosirea lor la Nivelul V. Fuseseră toţi mult prea ocupaţi; ş-apoi, cea mai mare parte a mesajelor erau telegrame militare banale care erau transmise spre ştiinţă la Wildfire, dar nu îi priveau pe ei. Şi aceasta deoarece Wildfire era o verigă a lanţului de baze militare secrete ce alcătuiau Circuitul Cooler, verigă cunoscută sub denumirea maliţioasă de Top Douăzeci. Aceste baze erau legate de subsolul Casei Albe şi constituiau cele mai importante douăzeci de puncte strategice din ţară. Printre aceste baze se numărau de asemenea Vandenberg, Kennedy, NORAD, Patterson, Detrick şi Virginia Key.

Stone se duse la imprimator şi îşi dactilografie mesajul. Acesta era dirijat, prin intermediul calculatorului, direct către Centrul de coduri, o bază care superviza codificarea tuturor proiectelor aparţinând sistemului Cooler.

Transmisia fu următoarea:

deschideţi linia pentru transmisie
ÎNŢELES TRANSMITEŢI SPECIFICAŢI PROVENIENŢA
stone proiect wildfire
SPECIFICAŢI DESTINAŢIA
Centrul de coduri
ÎNŢELES CENTRUL DE CODURI
urmează mesajul
TRANSMITEŢI
am izolat un microorganism extraterestru la reîntoarcerea satelitului scoop şapte dorim codificarea microorganismului sfârşitul mesajului
TRANSMIS

Urmă o pauză îndelungată. Teleimprimatorul demodulatorului bâzâia şi zdrăngănea, dar nu imprima nimic. Apoi din maşina de scris începu să iasă un mesaj pe o fâşie lungă de hârtie.

URMEAZĂ MESAJUL DE LA CENTRUL DE CODURI
ÎNŢELES IZOLAREA UNUI MICROORGANISM
VĂ RUGĂM CARACTERIZAŢI
SFÂRŞITUL MESAJULUI

Stone se încruntă.
— Dar nu avem suficiente elemente.
Teleimprimatorul era însă nerăbdător.

TRANSMITEŢI RĂSPUNSUL LA CENTRUL DE CODURI
După o clipă, Stone dactilografie:

urmează mesajul către centrul de coduri
nu putem caracteriza încă microorganismul dar propunem clasificare provizorie ca germen bacterian
sfârşitul mesajului

URMEAZĂ MESAJUL CENTRULUI DE CODURI
ÎNŢELES CERERE DE CLASIFICARE BACTERIANĂ
DESCHIDEM O NOUĂ CATEGORIE DE CLASIFICARE
ÎN CONFORMITATE CU NORMELE ICDA.
CODUL MICROORGANISMULUI VA FI ANDROMEDA
CODUL FOLOSIT ÎN RAPOARTE VA FI GERMENUL

ANDROMEDA
ÎNREGISTRAT ÎN CATALOAGELE ICDA LA POZIŢIA 053.9
(MICROORGANISM NEDETERMINAT)
ŞI LA POZIŢIA E866 (ACCIDENT DE AVION)
ACEASTĂ CLASIFICARE ESTE CEA MAI APROPIATĂ DE
CATEGORIILE EXISTENTE

Stone surâse.

— Se pare că descoperirea noastră nu se înscrie în categoriile existente.

Apoi dactilografie răspunsul.

Înţeles codificare germenul andromeda
acceptat
sfârşitul mesajului
TRANSMIS

— Deci, spuse Stone, cu asta am terminat.

Între timp, Burton se uita peste mormanele de hârtie din spatele teleimprimatorului. Acesta îşi scria mesajele pe o fâşie lungă, care cădea într-o cutie. Erau acolo zeci de metri de hârtie la care nu se uitase nimeni.

În tăcere, citi un singur mesaj, îl rupse de restul fâşiei şi îl întinse lui Stone.

1134/443/KK/Y-U/9
INFORMARE
SE VA TRANSMITE TUTUROR BAZELOR
STRICT SECRET

PREŞEDINTE ŞI NSC-COBRA PRIMIT ASTĂZI SOLICITARE PENTRU DIRECTIVA 7-12
PROVENIENŢA VANDENBERG/WILDFIRE
CONFIRMAT DE NASA/AMC
SOLICITANT MANCHEK, ARTHUR, MAIOR SUA
CA URMARE A HOTĂRÂRII ŞEDINŢEI ÎNCHISE NU S-A PROCEDAT LA APLICAREA ACESTEI DIRECTIVE DECIZIA FINALĂ AMÂNATĂ DE LA DOUĂZECI ŞI PATRU LA PATRUZECI Şl OPT DE ORE
REANALIZARE DUPĂ ACEST INTERVAL DE TIMP
ÎN ALTERNATIVĂ DESFĂŞURARE DE TRUPE
ÎN CONFORMITATE CU DIRECTIVA 7-11

ACTUALMENTE INTRATĂ ÎN VIGOARE
FĂRĂ NOTIFICARE
SFÂRŞITUL MESAJULUI
SE VA TRANSMITE TUTUROR BAZELOR STRICT SECRET
SFÂRŞITUL TRANSMISIEI

Priveau fix mesajul, fără a le veni să creadă. Nimeni nu spuse multă vreme nimic. În cele din urmă, Stone – plimbându-şi degetele peste marginea de sus a hârtiei – spuse cu voce înceată:

— Are codul 443. Asta înseamnă că este un mesaj militar cifrat. Ar fi trebuit să sune clopoţelul.

— Nu există clopoţel la acest teleimprimator, spuse Leavitt. Numai la Nivelul I, în sectorul 5. Dar ei sunt obligaţi să ne anunţe ori de câte ori...

— Dă-mi sectorul 5 prin intercom, ceru Stone.

Zece minute mai târziu, sergentul Morris – îngrozit – îi făcuse legătura lui Stone cu Robertson, şeful Comitetului Consultativ pentru ştiinţă al Preşedintelui, care se afla la Houston.

Stone vorbi câteva minute cu Robertson, care de la început îşi exprimă mirarea că nu avusese mai devreme veşti de la Wildfire. Urmă apoi o discuţie aprinsă asupra hotărârii Preşedintelui de a nu ordona o Directivă 7-12.

— Preşedintele nu are încredere în oamenii de ştiinţă, spuse Robertson. Nu se simte bine în compania lor.

— Asta era sarcina dumitale, să-l faci să se simtă bine, obiectă Stone. Şi nu ai făcut-o.

— Jeremy...

— Nu există decât două surse de contaminare. Piedmont şi instalaţia de aici. Noi suntem protejaţi în mod corespunzător, dar Piedmont...

— Jeremy, sunt de acord că ar fi trebuit să fi fost aruncată bomba.

— Atunci prelucrează-l. Stai pe capul lui. Fă-l să ordone Directiva 7-12 cât mai repede cu putinţă. S-ar putea să fie deja prea târziu.

Robertson promise că aşa va face şi că va rechema. Înainte de a închide, spuse:

— Apropo. Ai găsit vreo explicaţie cu privire la Phantom?

— Cu privire la ce?

— La avionul Phantom care s-a prăbuşit în Utah.

Urmă un moment de confuzie înainte ca grupul Wildfire să realizeze că le scăpase încă un mesaj important de la teleimprimator.

— Era o misiune de şcoală, obişnuită. Avionul cu reacţie s-a rătăcit însă deasupra zonei închise. Aici este enigma.

— Mai ai şi alte informaţii?

— Pilotul a spus ceva cu privire la dizolvarea conductei de aer. Datorită vibraţiilor, sau ceva asemănător. Ultima lui comunicare a fost destul de ciudată.

— Ca şi cum ar fi înnebunit? întrebă Stone.

— Cam aşa ceva, spuse Robertson.

— Se află vreo comisie acum la epavă?

— Da. Aşteptăm date de la ei. S-ar putea să ne parvină dintr-un moment într-altul.

— Să ni le comunici şi nouă, spuse Stone.

Apoi făcu o pauză.

— Dacă s-a ordonat o Directivă 7-11, spuse, în loc de 7-12, înseamnă că sunt trupe în zona din jurul Piedmont-ului.

— Da. Garda naţională.

— Asta-i o prostie...

— Uite ce e, Jeremy, sunt de acord că...

— Când o să moară primul dintre ei vreau să fiu informat imediat când şi cum. Şi mai ales, *unde.* Vântul bate acolo cu precădere dinspre est. Dacă vom începe să pierdem oameni la vest de Piedmont...

— Te sun, Jeremy, încheie Robertson.

Convorbirea se termină. Ieşiră din sala de consiliu trăgându-şi greu picioarele. Hall rămase o clipă în urmă, parcurgând sulurile de hârtie, notând mesajele. Majoritatea erau neinteligibile pentru el, o adunătură întâmplătoare de mesaje şi coduri lipsite de sens. După o vreme renunţă; şi renunţă înainte de a da peste retransmisia în rezumat a ştirii despre moartea ciudată a ofiţerului Martin Willis, din patrula de circulaţie a statului Arizona.

ZIUA A PATRA
Diseminarea

22. ANALIZA

Rezultatele spectrometrice şi cele ale analizei de aminoacizi, mai înainte de interes secundar, dobândiră dintr-o dată – acum, când timpul nu le mai lăsa răgaz – o importanţă hotărâtoare. Sperau ca aceste analize să le spună, măcar în mare, cât de depărtat era microorganismul Andromeda de formele terestre de viaţă.

Aşa că Leavitt şi Burton se aplecară cu adânc interes asupra imprimantei de la calculator, asupra coloanelor de cifre scrise pe hârtie verde:

REZULTATE SPECTROMETRIE DE MASĂ
COMPOZIŢIE ÎN PROCENTE
EŞANTION 1 – OBIECT NEGRU ORIGINE NECUNOSCUTĂ

H	HE								
21,07		0							
LI	BE	B	C	N	O	F			
0	0	0	54,90	0	18,00	0			
NA		MG	AL	ŞI	P	S	CL		
0	0	0	00,20	—	01,01	0			
K	CA	SC	TI	V	CR	MN	FE	CO	NI
0	0	0	—	—	—	—	—	—	—
CU		2N	GA	GE	AS	SE	BR		
—	—	0	0	0	00,34	0			

TOATE METALELE GRELE CONŢINUT ZERO

EŞANTION 2 – OBIECT VERDE ORIGINE NECUNOSCUTĂ

H	HE				
27,00		0			
LI	BE	B	C	N O	
0	0	0	45.00	05.00	23.00

TOATE METALELE GRELE CONŢINUT ZERO
SFÂRŞITUL IMPRIMĂRII
SFÂRŞITUL PROGRAMULUI
— STOP —

Rezultatele indicau un lucru destul de simplu. Roca neagră conţinea hidrogen, carbon şi oxigen, însoţite de cantităţi însemnate de sulf, siliciu şi seleniu, şi urme din alte elemente.

Pata verde, pe de altă parte, conţinea hidrogen, carbon, azot şi oxigen. Şi nimic altceva. După părerea lor, era ciudat faptul că roca şi pata verde aveau o compoziţie atât de asemănătoare. Şi era de asemenea ciudat că pata verde conţinea azot, în timp ce roca nu conţinea deloc azot.

Concluzia era limpede: „roca neagră” nu era nici pe departe rocă, ci un material oarecare, asemănător substanţelor organice de pe Pământ. Era ceva înrudit cu materialele plastice.

Şi pata verde, presupusă vie, era compusă din elemente cam în aceeaşi proporţie ca şi în vietăţile terestre. Pe Pământ, aceleaşi patru elemente – hidrogen, carbon, azot şi oxigen – reprezintă 99% din alcătuirea organismelor vii.

Rezultatele erau încurajatoare. Ele sugerau o asemănare între pata verde şi viaţa de pe Pământ. Speranţele le fură însă spulberate, de îndată ce văzură rezultatele analizei de aminoacizi.

REZULTATE ANALIZĂ AMINOACIZI

EŞANTION 1 – OBIECT NEGRU ORIGINE NECUNOSCUTĂ
EŞANTION 2 – OBIECT VERDE ORIGINE NECUNOSCUTĂ

EŞANTION 1
EŞANTION 2
AMINOACIZI NEUTRI
00,00
00,00
GLICINĂ
00,00
00,00
ALANINĂ
00.00
00,00
VALINĂ
00,00
00,00
IZOLEUCINĂ
00,00

00,00
SERINĂ
00,00
00,00
TREONINĂ
00,00
00,00
LEUCINĂ
00,00
00,00
AMINOACIZI AROMATICI

FENILALANINĂ
00,00
00.00
TIROZINĂ
00,00
00,00
TRIPTOFAN
00,00
00,00
AMINOACIZI SULFURICI

CISTINĂ
00,00
00,00
CISTEINĂ
00,00
00,00
METIONINĂ
00,00
00,00
AMINOACIZI SECUNDARI

PROLINĂ
00.00
00,00
HIDROXIPROLINĂ
00,00

00,00
AMINOACIZI DICARBONICI

ACID ASPARATIC
00,00
00,00
ACID GLUTAMIC
00,00
00,00
AMINOACIZI BAZICI

HISTIDINĂ
00,00
00,00
ARGININĂ
00,00
00,00
LIZINĂ
00,00
00,00
HIDROXILIZINĂ
00,00
00,00
TOTAL CONŢINUT
AMINOACIZI

00,00
00,00
SFÂRŞITUL IMPRIMĂRII
SFÂRŞITUL PROGRAMULUI

— STOP —

— Dumnezeule, se minună Leavitt, privind cu ochi măriţi imprimanta. Uite-te, te rog, la asta.

— Nu conţine aminoacizi, spuse Burton. Nici proteine.

— Viaţă fără proteine. Clătină din cap; părea că cele mai negre temeri se realizaseră.

Pe Pământ, organismele s-au dezvoltat învăţând să efectueze reacţii biochimice într-un spaţiu redus, cu ajutorul enzimelor proteinice. Biochimiştii se străduiesc acum să le imite. Dar nu pot face acest lucru decât izolând o singură reacţie de toate celelalte.

Celulele vii procedează altfel. Acolo, înlăuntrul unei zone foarte mici, se efectuează laolaltă toate reacţiile ce vor furniza energie, creştere şi mişcare. Nu există separaţie. Omul nu poate reproduce acest lucru; după cum nu ar putea pregăti o masă completă, de la aperitive şi până la desert, amestecând împreună într-un singur vas mare ingredientele corespunzătoare tuturor acestor feluri de mâncare şi punându-le la fiert în speranţa că va putea separa ulterior plăcinta cu mere de sufleul de brânză.

Pentru a putea efectua în mod separat fiecare dintre sutele de reacţii diferite ce le sunt necesare, celulele folosesc enzime. Fiecare enzimă este ca un mic bucătar izolat într-o bucătărie, care face doar un singur lucru. Ca urmare, un cofetar nu va putea face o friptură, după cum nici specialistul în fripturi nu va putea folosi sculele primului pentru a pregăti aperitive.

Dar enzimele au şi un alt rol. Ele fac posibile anumite reacţii chimice, care altfel nu ar avea loc. Un biochimist poate copia aceste reacţii folosind temperatură sau presiune ridicată, ori acizi puternici. Dar corpul omenesc, sau celula individuală, nu ar putea suporta stări atât de extreme ale mediului. Enzimele, peţitorii vieţii, ajută reacţiile chimice să se desfăşoare la temperatura corpului şi la presiunea atmosferică.

Enzimele sunt esenţiale pentru viaţa pe pământ. Dar dacă o altă formă de viaţă a învăţat să se descurce fără ele, înseamnă că trebuie să se fi dezvoltat într-un mod complet diferit.

Ca urmare, aveau de a face cu un organism cu totul străin.

Şi acest lucru, la rândul lui, însemna că analiza şi neutralizarea lui vor cere un timp mult, mult mai îndelungat.

În camera pe care scria „MORFOLOGIE”, Jeremy Stone scoase minuscula capsulă de plastic în care fusese inserată pata verde. Aşeză capsula, acum întărită, într-o menghină, fixând-o

strâns, apoi apropie de ea o freză dentară şi curăţă plasticul până când materialul verde rămase perfect curat.

Era un proces delicat, care cerea nenumărate clipe de muncă încordată. În cele din urmă, reuşi să răzuiască învelişul în aşa fel încât să obţină o piramidă de material plastic având în vârf pata verde.

Desfăcu menghina şi scoase afară mica piramidă. O duse la microtom, un cuţit cu lamă rotitoare, şi începu să taie felii foarte subţiri, alcătuite dintr-o margine de material plastic înconjurând miezul verde. Feliile erau rotunde; odată desprinse, cădeau într-un vas cu apă. Grosimea feliei putea fi măsurată după felul în care reflecta lumina – dacă lumina era vag argintie, felia era prea groasă. Dacă, dimpotrivă, reflecta un curcubeu de culori, grosimea era corectă, şi anume, doar de câteva molecule.

Atât de subţire trebuia să fie secţiunea de ţesut pentru a putea fi privită la microscopul electronic.

Când Stone obţinu un eşantion corespunzător, îl luă grijuliu cu o pensă şi îl aşeză pe o sită mică şi rotundă de cupru. Aceasta, la rândul ei, fu inserată într-o plăcuţă metalică. În cele din urmă, plăcuţa fu introdusă în microscopul electronic, iar microscopul închis ermetic.

Microscopul electronic folosit de colectivul Wildfire era un BVJ, model JJ-42. Era un aparat de mare putere, prevăzut cu un dispozitiv suplimentar de rezoluţie a imaginii. În principiu, microscopul electronic este destul de simplu: funcţionează exact ca un microscop obişnuit, dar în loc de a folosi raze de lumină, foloseşte un fascicul de electroni. Lumina este focalizată de lentile de sticlă curbate. Electronii sunt focalizaţi de câmpuri magnetice.

În multe privinţe, microscopul electronic nu este foarte diferit de procedeele televiziunii şi, de fapt, imaginea este redată chiar pe un ecran de televiziune, adică pe o suprafaţă acoperită cu o substanţă ce se luminează în punctele în care o lovesc electronii. Marele avantaj al microscopului electronic este că poate mări mult mai mult obiectele decât microscopul obişnuit. Această însuşire îşi are rădăcinile în mecanica cuantică şi în teoria ondulatorie a radiaţiei. Cea mai bună şi simplă explicaţie a fenomenului aparţine lui Sidney Polton, specialist în microscopie electronică şi un entuziast susţinător al acestei tehnici.

„Să presupunem”, spune Polton, „că este vorba de o şosea cu o curbă foarte accentuată. Să presupunem, în continuare, că

avem două automobile, o maşină sport şi un camion mare. Când camionul încearcă să ia curba, deviază de pe şosea; în schimb, maşina sport reuşeşte să ia curba cu uşurinţă. De ce? Maşina sport este mai uşoară, mai mică şi mai rapidă; ea este mai potrivită pentru a lua curbe strânse, abrupte. La curbe largi, domoale, ambele automobile se vor comporta însă la fel de bine.

În mod asemănător, microscopul electronic va „ţine drumul” mai bine decât microscopul obişnuit. Toate obiectele au colţuri, muchii. Lungimea de undă a electronilor este mai mică decât cea a cuantelor luminoase. Ea ocoleşte colţurile mai „din aproape”, urmăreşte drumul mai bine şi mai precis. Cu un microscop obişnuit – ca şi cu un camion – nu poţi merge decât pe drumuri largi. În lumea microscopiei aceasta înseamnă că poţi vedea numai obiecte mari, cu unghiuri mari şi curbe blânde: celule şi nuclei. Dar un microscop electronic poate urma şi drumurile înguste, cărările, el poate pune în evidenţă structuri foarte fine în interiorul celulei: micondrii, membrane, reticuli.”

În practica curentă, microscopul electronic are însă o serie de neajunsuri, care contrabalansează puterea sa de mărire. Bunăoară, deoarece utilizează fascicule de electroni în locul luminii, în interiorul microscopului trebuie să fie vid. Aceasta înseamnă că nu pot fi examinate fiinţe vii.

Dar cel mai serios dezavantaj este legat de dimensiunile probelor folosite. Ele sunt extrem de fine, ceea ce face dificilă obţinerea unei imagini tridimensionale, a obiectului studiat.

Din nou, Polton oferă o analogie simplă:

„Să presupunem că tăiem un automobil în jumătate. În acest caz, se poate ghici uşor structura integrală, „completă.” Dar dacă tăiem doar o felie subţire dintr-un automobil, şi mai ales dacă o tăiem sub un unghi neobişnuit, s-ar putea să ne vie foarte greu. S-ar putea ca secţiunea să cuprindă doar o frântură din amortizor, din anvelopa de cauciuc şi din geam. Dintr-o astfel de felie ar fi greu de ghicit forma şi funcţiunile întregii structuri.”

Stone era conştient de toate aceste adevăruri potrivnice în timp ce potrivea plăcuţa metalică în microscopul electronic, îl închidea ermetic şi pornea pompa de vid. Ştia dezavantajele, dar nu le lua în seamă, deoarece nu avea de ales. Oricât ar fi fost de limitat, microscopul electronic era singura sculă de mare putere de care dispuneau.

Era de necrezut.

Jeremy Stone se trezi uitându-se uimit la un element izolat al

microorganismului. Era perfect, un hexagon regulat, ale cărui laturi se legau de alte hexagoane. Interiorul era împărţit în triunghiuri, toate laturile întâlnindu-se exact în centrul structurii. Aspectul general era ordonat, cu un fel de precizie matematică care nu i se asocia în minte cu viaţa de pe Pământ.

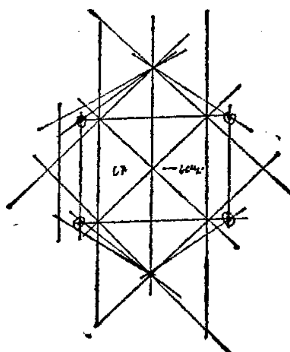
Zâmbi: Leavitt va fi mulţumit. Lui Leavitt îi plăceau lucrurile spectaculoase, care pun mintea la contribuţie. Şi tot Leavitt fusese cel care susţinuse, în nenumărate rânduri, ipoteza că viaţa ar putea să aibă la bază nişte cristale de un fel sau altul, legate între ele, în aşa fel încât să formeze o structură regulată.

Se hotărî să-l cheme pe Leavitt.

De îndată ce sosi, Leavitt spuse:

— Deci iată şi răspunsul.

— Răspunsul la ce?

Schiţă realizată de Jeremy Stone reprezentând configuraţia hexagonală a Andromedei

— La modul cum funcţionează acest microorganism. Am văzut rezultatele spectrometrice şi ale analizei de aminoacizi.

— Şi?

— Microorganismul este alcătuit din hidrogen, carbon, oxigen şi azot. Dar nu conţine deloc aminoacizi. Nici măcar unul. Ceea ce înseamnă că nu are proteine de tipul celor pe care le cunoaştem, şi nici enzime. Mă întrebam cum poate supravieţui fără o organizare bazată pe proteine. Acum ştiu.

— Structură cristalină.

— Aşa s-ar părea, spuse Leavitt, cercetând cu privirea ecranul. Tridimensional; este probabil o prismă hexagonală, ca o plăcuţă de ceramică. Opt feţe, având de o parte şi de alta un hexagon. Şi în interior aceste compartimente triunghiulare ce

conduc către centru.

— Ele ar putea foarte bine să folosească la separarea funcţiunilor biochimice.

— Da, spuse Leavitt. Părea preocupat.

— Ce e?

Leavitt se gândea, încerca să îşi reamintească ceva ce uitase. Un vis, despre o casă şi un oraş. Se gândi o bucată de vreme şi amintirea începu să îi revină. O casă şi un oraş. Modul în care funcţiona o casă în propriul ei cadru şi felul în care funcţiona în cadrul unui oraş.

Apoi îşi reaminti totul.

— Ştii, spuse, este interesant modul în care această unitate se interconectează cu celelalte din jurul ei.

— Te întrebi dacă nu avem cumva în faţa ochilor o părticică dintr-un organism superior?

— Exact. Oare această unitate este de sine stătătoare, ca o bacterie, sau este doar un bloc dintr-un organism mai mare? La urma urmei, dacă ai vedea o celulă hepatică, ai putea oare ghici din ce fel de organ provine? Nu. Şi la ce ar folosi o singură celulă cerebrală izolată de restul creierului?

Vreme îndelungată, Stone se uită cu atenţie la ecran.

— Cam neobişnuite aceste două analogii. Căci ficatul se poate regenera, poate să crească din nou, dar creierul nu.

Leavitt surâse.

— Teoria Mesagerului.

— Mă întreb şi eu, spuse Stone.

Teoria Mesagerului aparţinea lui John R. Samuels, inginer de telecomunicaţii. Vorbind în faţa Celei de a Cincea Conferinţe Anuale de Astronautică şi Comunicaţii, trecuse în revistă unele teorii asupra modului pe care l-ar alege o cultură străină pentru stabilirea de contacte cu alte culturi. El susţinuse că principiile care stau la baza tehnicilor terestre de comunicaţie sunt necorespunzătoare, şi că o cultură avansată va găsi cu siguranţă tehnici mai bune.

„Să presupunem că o cultură doreşte să exploreze universul, spusese el. Să presupunem că aceste fiinţe doresc un fel de *ieşire în lume* la scară galactică, pentru a-şi anunţa existenţa, pentru a împrăştia informaţii, date despre existenţa lor, în toate direcţiile. Care este calea cea mai bună de a face acest lucru? Prin radio? Puţin probabil – comunicaţiile radio sunt prea lente, prea scumpe, şi se degradează prea repede. Semnalele cele mai puternice se pierd în cuprinsul câtorva miliarde de kilometri.

Televiziunea este încă şi mai puţin indicată. Generarea razelor de lumină este fantastic de costisitoare. Chiar dacă am şti să facem să explodeze stele întregi, să explodăm un soare în chip de semnal, tot ar fi prea slab şi costisitor.

Pe lângă cheltuieli, toate aceste metode suferă de dezavantajul clasic al oricărei radiaţii, anume, descreşterea puterii în raport cu distanţa. Un bec electric poate fi orbitor la trei metri; poate lumina puternic la trei sute de metri; este abia vizibil la cincisprezece kilometri. Dar la milioane de kilometri nu se mai vede deloc, deoarece energia radiantă descreşte cu puterea a patra a distanţei. O lege simplă şi implacabilă a fizicii.

Deci nu se foloseşte fizica pentru a purta semnalul. Se foloseşte biologia. Se creează un sistem de comunicaţie care, în raport cu distanţa, nu îşi pierde din intensitate, ci dimpotrivă, rămâne tot atât de puternic la distanţa de milioane de kilometri, cât fusese la sursă.

Pe scurt, se creează un organism care să transporte mesajul. Organismul se va autoreproduce, va fi ieftin şi va putea fi fabricat într-un număr fantastic de exemplare. Pentru câţiva dolari s-ar produce trilioane şi s-ar expedia în toate zările lumii. Vor fi germeni solizi, rezistenţi, capabili să înfrunte rigorile spaţiului; şi ei vor creşte, se vor duplica, se vor divide. În interval de câţiva ani, vor fi nenumăraţi astfel de germeni pe tot cuprinsul galaxiei, alergând în toate direcţiile, aşteptând să intre în contact cu altă formă de viaţă.

Şi ce se va întâmpla dacă vor reuşi? Fiecare organism izolat va purta în sine putinţa de a se dezvolta, de a se transforma într-un organism întreg. După ce va lua contact cu cealaltă formă de viaţă va începe să crească, devenind un mecanism de comunicare complet. Este ca şi cum am trimite în spaţiu un miliard de celule cerebrale, fiecare capabilă de a regenera un creier complet atunci când are condiţiile corespunzătoare. Şi odată procesul de creştere încheiat, creierul va vorbi noii culturi, informând-o de prezenţa celeilalte şi anunţând modalităţile prin care s-ar putea face luarea de contact”.

Teoria lui Samuels cu privire la Germenul Mesager era considerată amuzantă de către oamenii de ştiinţă dar ea nu putea fi trecută cu vederea.

— Presupui, întrebă Stone, că Andromeda se transformă deja într-un mecanism de comunicare oarecare?

— Poate că ne vor spune ceva mai mult culturile, răspunse Leavitt.

— Sau cristalografia cu raze X. Am să cer chiar acum o analiză.

Nivelul V dispunea de aparatură de cristalografie cu raze X, deşi în faza de concepţie a proiectului Wildfire avuseseră loc discuţii aprinse cu privire la oportunitatea unei astfel de instalaţii. Cristalografia cu raze X reprezintă metoda cea mai avansată, complexă şi costisitoare de analiză structurală din biologia modernă. Ea seamănă în oarecare măsură cu microscopia electronică, dar se situează cu un pas mai înainte pe aceeaşi linie. Este mai sensibilă şi poate analiza mai adânc – dar numai cu cheltuieli mari în ceea ce priveşte timpul, aparatura şi personalul.

Biologul R.A. Janek spunea: „cu cât creşte putinţa de a vedea, cu atât cresc şi cheltuielile”. Cu alte cuvinte, orice maşină care permite oamenilor să vadă detalii mai fine sau mai ascunse implică un spor de cheltuială care depăşeşte sporirea puterii de rezoluţie. Acest adevăr vitreg al cercetării a fost descoperit pentru prima oară de astronomi, care au învăţat în mod dureros că construirea unei oglinzi telescopice de 50 de centimetri este mai grea şi mai costisitoare decât construirea uneia de 25 de centimetri.

În biologie, acest lucru este la fel de adevărat. De pildă, un microscop obişnuit este un dispozitiv mic, pe care un tehnician îl transportă cu uşurinţă într-o mână. El poate pune în evidenţă o celulă şi pentru această performanţă un cercetător plăteşte cam o mie de dolari.

Un microscop electronic poate pune în evidenţă structuri fine din interiorul celulei. Microscopul electronic este o consolă imensă care costă până la o sută de mii de dolari.

Mergând mai departe, cristalografia cu raze X poate pune în evidenţă molecule izolate. Este maximum ce a reuşit să facă ştiinţa în direcţia fotografierii atomilor. Dar aparatul este de mărimea unui automobil mare, umple o cameră întreagă, are nevoie de operatori cu pregătire specială şi de un calculator pentru interpretarea rezultatelor.

Aceasta se datoreşte faptului că cristalografia cu raze X nu produce imagini vizuale directe ale obiectului studiat. Din acest punct de vedere, aparatul nu este de fapt un microscop şi el funcţionează diferit atât de microscopul obişnuit, cât şi de cel electronic.

El produce, în locul unei imagini obişnuite, o imagine de

difracţie. Pe o placă fotografică aceasta apare sub forma unor puncte alcătuind o configuraţie geometrică regulată, oarecum misterioasă la prima vedere. Dar configuraţia de puncte poate fi analizată cu ajutorul calculatorului şi se poate deduce structura.

Această ştiinţă este relativ nouă, dar îşi menţine un nume învechit. Acum se utilizează arareori cristalele; termenul „cristalografie cu raze X" datează din timpurile când se studiau doar cristalele. Acestea au structuri regulate şi, ca urmare, configuraţiile de puncte rezultând din bombardarea cu un fascicul de raze erau mai uşor de analizat. Dar în ultimii ani au fost studiate cu raze X obiecte neregulate de toate felurile. În acest caz, neregularităţile fac să ricoşeze razele X în direcţii foarte felurite. Calculatorul „citeşte" placa fotografică, măsoară unghiurile şi reconstituie de aici forma obiectului care a pricinuit o astfel de reflectare a razelor.

Şi la Wildfire, aceste calcule nesfârşite şi laborioase erau efectuate tot pe calculator. Dacă ele ar fi fost executate manual, de un om, i-ar fi luat ani, poate sute de ani. Dar calculatorul putea face acelaşi lucru în câteva secunde.

— Cum te simţi, domnule Jackson? întrebă Hall.

Bătrânul clipi din ochi şi se uită la Hall, care era îmbrăcat în costumul de material plastic.

— Bine. Nu chiar bine de tot, da' bine.

Rânji cu subînţeles.

— Vrei să stăm puţin de vorbă?

— Despre ce?

— Despre Piedmont.

— Ce despre Piedmont?

— Despre noaptea aceea, spuse Hall. Noaptea când s-a întâmplat totul.

— Apăi, ţi-oi spune. Am trăit în Piedmont toată viaţa. Am călătorit un pic – am fost la Los Angeles, şi chiar până la Frisco. La răsărit am ajuns până la St. Louis, ceea ce a fost destul de departe pentru mine. Da' de trăit, am trăit în Piedmont. Şi trebuie să-ţi spun...

— Ce s-a întâmplat în noaptea aceea? repetă Hall.

Jackson se opri şi întoarse capul în partea cealaltă.

— Nu vreau să mă gândesc la asta.

— Trebuie să te gândeşti la asta.

— Nu.

Continuă să stea pentru o vreme cu capul întors, şi apoi se

uită din nou la Hall.

— Au murit cu toţii, nu-i aşa?

— Nu toţi. A mai supravieţuit unul. Arătă cu capul către leagănul de lângă Jackson.

Jackson se uită atent la grămada de scutece.

— Cine e?

— Un sugar.

— Sugar? Trebuie să fie copilul lui Ritter. Jamie Ritter. Mic de tot, nu-i aşa?

— Cam de două luni.

— Îhî. Ăsta e. O adevărată urlătoare. Ca şi bătrânul. Bătrânului îi place să facă scandal, şi copilului aşijderea. Zbiară dimineaţa, la prânz şi seara. Nici nu poţi ţine ferestrele deschise de-atâtea urlete.

— Mai poţi să îmi spui şi altceva neobişnuit despre Jamie?

— Nu. Sănătos ca un taur, doar că zbiară. Îmi amintesc că urla ca din gură de şarpe în noaptea aia.

Hall spuse:

— Ce noapte?

— Noaptea în care Charley Thomas a adus drăcia aia blestemată în oraş. Toţi o văzuserăm, bineînţeles. Coborâse ca una din stelele alea căzătoare, arzând toată, şi a căzut exact la nord. Toată lumea se zăpăcise şi Charley Thomas s-a dus s-o aducă. S-a întors după douăj' de minute cu drăcia în spatele furgonetei Ford. Nou-nouţă furgoneta. E tare mândru de ea.

— Ş-apoi ce s-a întâmplat?

— Apăi, ne-am strâns toţi în jurul ei, s-o privim. Ne-am zis noi că trebuie să fie una din afacerile alea spaţiale. Annie îşi închipuia că vine din Marte, dar ştii cum e Annie. Uneori mintea i-o ia cam razna. Ceilalţi nu credeam că e de la marţieni, ne-am închipuit că e doar ceva aruncat de la Cape Canaveral. Ştii, locul ăla în Florida unde lansează rachetele.

— Da. Şi?

— Aşa, după ce am descurcat treaba asta bine şi frumos, nu ştiam ce să facem. Ştii, niciodată nu se mai întâmplase aşa ceva în Piedmont. Vreau să zic, odată a fost turistul ăla cu puşca, a ciuruit motelul „La şefu' de trib Comanche", da' asta era încă în '48 ş-apoi era doar un răcan, o luase cam mult pe sub nas şi erau circumstanţe exterminante. L-a părăsit drăguţa când era în Germania sau în alt loc din ăsta afurisit. Nu i-a făcut nimeni nimic; am înţeles cum stăteau lucrurile. Da' de-atunci zău că nu s-a mai întâmplat nimic, chiar nimic. Oraş liniştit. Bănuiesc că d-

aia ne şi place.

— Ce-aţi făcut cu capsula?

— Apăi, nu ştiam ce să facem cu ea. Al a zis, „Hai s-o deschidem”, dar ne-am socotit că n-ar fi bine, mai ales că ar putea să aibă ceva drăcii ştiinţifice înăuntru, aşa că ne-am mai gândit. Ş-atunci Charley, ăla de o adusese, Charley a spus s-o ducem la Doc. Ăsta e Doc Benedict, doctorul oraşului. De fapt îngrijeşte pe toată lumea de la noi, chiar şi pe indieni. Da’, oricum, e băiat bun, a fost la o groază de şcoli. Nici nu crezi ce de diplome are pe pereţi. Ei bine, ne-am zis, Doc Benedict o să ştie ce să facă cu drăcovenia. Aşa că am dus-o la el.

— Şi apoi?

— Bătrânul Doc Benedict, de fapt nu e aşa bătrân, s-a uitat la ea cu grijă, ca la un pacient, ş-apoi a zis ca noi, că ar putea să fie ceva din spaţiu, şi c-ar putea să fie una d-a noastră, sau ar putea să fie una d-a lor. Şi a zis că o să se ocupe de ea, şi poate o să dea nişte telefoane, şi să anunţe pe toată lumea peste câteva ore. Vezi, Doc totdeauna juca pocher lunea seara cu Charley şi Al şi Herb Johnstone, la Herb acasă, şi ne-am zis că o să ne dea el de veste. Ş-apoi se cam făcuse ora mesei de seară şi la mai toţi ne era foame, aşa că am cam lăsat-o în seama lui Doc.

— Pe la ce oră se întâmpla asta?

— Pe la şapte juma’, sau cam aşa.

— Ce a făcut Benedict cu satelitul?

— L-a băgat în casă. Nimeni nu l-a mai văzut de atunci. Vezi, era cam opt, opt juma’ când a-nceput totul. Eram la staţia de benzină şi flecăream cu Al, care era la pompă în seara aia. Era niţeluş cam răcoare, da’ voiam să pălăvrăgesc, să-mi abat gândurile de la durere. Şi să beau nişte sifon de la aparat, să-mi spele gâtul de aspirină. Şi mi-era şi sete, carcaletele îţi face al naibii de sete, ştii.

— Băuseşi Sterno în ziua aceea?

— Da, băusem niţel pe la şase.

— Cum te simţeai?

— Apăi, când eram la Al m-am simţit bine. Un pic ameţit, şi mă cam durea stomacul, da’ mă simţeam bine. Şi Al şi cu mine şedeam în birou, ştii, trăncănind, şi deodată ţipă, „Dumnezeule, capul meu!” Se ridică şi fuge afară şi cade jos. Drept în stradă, şi nu mai scoate o vorbă. Apăi, nu mai ştiam ce să cred. Mi-am zis că are un atac de inimă sau de dambla, da’ era prea tânăr pentru aşa ceva, aşa că m-am dus după el. Doar că era mort. Ş-apoi... au început să iasă cu toţii. Cred că doamna Langdon,

văduva Langdon, a fost următoarea. După asta, nu-mi mai amintesc, aşa erau de mulţi. Parcă curgeau afară. Şi doar se apucau de piept şi cădeau, parcă ar fi alunecat. Doar că nu se mai ridicau. Şi nu scotea nici unul nici o vorbă.

— Şi ce ai crezut?

— Nu ştiam ce să cred, era al dracului de ciudat. Îmi era frică, nu mi-e ruşine să-ţi spun, da' încercam să-mi ţin firea. N-am putut, bineînţeles. Bătrâna inimă bătea darabana, şi eu horcăiam şi gâfâiam. Mi-era frică. Credeam că toată lumea a murit. Apoi am auzit copilul plângând, aşa că am ştiut că *nu toată lumea* murise. Ş-apoi l-am văzut pe General.

— Pe general?

— Ei, îi zicem noi doar aşa. Nu era general, doar că fusese în război, şi ţinea să nu se uite. Mai bătrân ca mine. Băiat bun, Peter Arnold. Tare ca stânca toată viaţa, şi şedea pe prispă, gătit de sus până jos în haine militare. E noapte, da' e lună, şi mă vede în stradă şi zice, „Tu eşti, Peter?" Că, vezi avem acelaşi nume. Şi zic eu, „Da." Şi zice el, „Ce dracu se întâmplă? Vin japonezii?" Şi mă gândesc, ăsta e un lucru ciudat să-l zică. Şi zice el, „Cred că trebuie să fie japonezii, au venit să ne ucidă pe toţi". Şi zic eu, „Peter, te-ai ţicnit?" Şi el zice că nu se simte prea bine şi intră în casă. Sigur că s-a ţicnit, că s-a-mpuşcat. Da' s-au ţicnit şi alţii. Era o boală.

— De unde ştii?

— Oamenii nu-şi dau foc de vii şi nu se îneacă dacă au mintea la cap, nu? Toţi din oraş erau cetăţeni cumsecade, întregi la cap, până în noaptea aia. Ş-apoi parcă au înnebunit cu toţii.

— Şi ce-ai făcut?

— Mi-am zis, Peter tu visezi. Ai băut cam mult. Aşa că m-am dus acasă şi m-am băgat în pat ş-am zis c-o să-mi fie mai bine de dimineaţă. Doar că pe la zece aud un zgomot, şi era o maşină, aşa că am ieşit afară să văd ce e. Era un fel de maşină d-aia, ştii, o dubă. Doi tipi înăuntru. Mă duc către ei, şi ce naiba să vezi, că se prăbuşesc morţi. Cel mai cumplit lucru pe care l-ai văzut vreodată. Da' e ciudat.

— Ce e ciudat?

— Afară de duba asta a mai trecut doar o maşină prin oraş în toată noaptea. Obişnuit, trec o groază de maşini.

— A mai fost şi altă maşină?

— Da. Willis, patrula de circulaţie. A trecut cam cinşpe', treizeci de secunde înainte de a începe totul. Da' nu s-a oprit;

uneori nu opreşte. Depinde dacă n-a întârziat la orar; trebuie să patruleze la ore fixe, şi să se ţină de ele.

Jackson oftă şi lăsă să-i cadă capul între perne.

— Acum, dacă n-ai nimic împotrivă, o să-i trag un pui de somn. M-am golit de-atâta vorbit.

Închise ochii. Hall se târî înapoi prin tunel, afară, şi rămase în cameră privind prin geam la Jackson, la copilul din leagănul alăturat. Rămase acolo, privind, o bună bucată de vreme.

23. TOPEKA

Încăperea era uriaşă, de mărimea unui teren de fotbal. Era mobilată cu lucruri puţine, doar câteva mese răspândite ici şi colo. Înăuntru, vocile stârneau ecouri în timp ce tehnicienii îşi ţipau câte ceva unul altuia aranjând bucăţile de avion. Comisia de anchetă reconstituia epava în aceasta încăpere, aşezând bucăţile deformate provenind de la Phantom în aceleaşi poziţii în care fuseseră găsite în nisip.

Abia atunci va putea începe cu adevărat investigaţia.

Maiorul Manchek, obosit, cu ochii împăienjeniţi, ţinând strâns în mână ceaşca de cafea, şedea într-un colţ şi privea. Pentru el, scena avea ceva suprarealist – o duzină de oameni, într-o încăpere mare, văruită, reconstituind o prăbuşire.

Unul dintre biofizicieni se apropie de el, ţinând în mână o pungă transparentă de plastic. Flutură conţinutul sub nasul lui Manchek.

— Abia am primit-o de la laborator, spuse.

— Ce e?

— N-o să ghiciţi niciodată. Ochii îi sclipeau de nerăbdare.

Cu atât mai bine, gândi Manchek enervat, n-o să ghicesc.

— Ce e?

— Un polimer depolimerizat, spuse biochimistul, umezindu-şi buzele cu satisfacţie. Acum a venit de la laborator.

— Ce fel de polimer?

Polimerii sunt alcătuiţi din molecule identice care se repetă, de mii şi mii de ori, ca într-un joc de domino. Cele mai multe dintre materialele plastice, nylon-ul, mătasea artificială, celuloza din plante şi chiar glicogenul din corpul omenesc sunt polimeri.

— Un polimer al materialului plastic din care a fost făcută conducta de aer a avionului Phantom. Şi masca de pe faţa pilotului. Ne aşteptam la asta.

Manchek se posomorî. Întoarse încet capul şi se uită la pulberea zgrunţuroasă şi neagră din pungă.

— Material plastic?

— Da. Un polimer, depolimerizat. A fost descompus. Şi nu datorită vibraţiilor. A fost un efect biologic, pur organic.

Încet, Manchek începu să înţeleagă.

— Vrei să spui că ceva a dezagregat materialul plastic?

— Da, s-ar putea spune şi aşa, răspunse biochimistul. Este,

bineînţeles, o simplificare, dar…

— Ce l-a dezagregat?

Biocbimistul dădu din umeri.

— O reacţie chimică oarecare. Un acid putea să o facă, sau o temperatură ridicată, sau...

— Sau?

— Bănuiesc că şi un microorganism. Dacă există vreunul care să mănânce plastic. Înţelegeţi ce vreau să zic.

— Cred, spuse Manchek, că înţeleg.

Părăsi încăperea şi se duse la transmiţătorul de cablograme ce se afla în altă parte a clădirii. Îşi scrise mesajul către cei de la Wildfire şi îl dădu tehnicianului să îl transmită. În timp ce aştepta întrebă:

— Aveţi vreun răspuns până acum?

— Ce răspuns, domnule maior? întrebă tehnicianul.

— De la Wildfire, spuse Manchek. I se părea de necrezut că nimeni nu întreprinsese vreo acţiune după vestea prăbuşirii avionului Phantom. Era atât de evident legată de...

— Wildfire, domnule maior? întrebă tehnicianul.

Manchek îşi frecă ochii. Era obosit; va trebui să nu uite să-şi ţină blestemata asta de gură.

— N-are nici o importanţă, spuse.

După convorbirea cu Peter Jackson, Hall se duse la Burton. Burton era în camera de autopsie, examinând lamele din ziua precedentă.

— Ai găsit ceva? îl întrebă Hall.

Burton se îndepărtă de microscop şi oftă.

— Nu. Nimic.

— Mă tot frământ, spuse Hall, cu privire la nebunie. Conversaţia cu Jackson mi-a adus aminte de ea. O bună parte din oamenii oraşului acela au înnebunit în cursul serii – sau cel puţin s-au comportat bizar şi s-au sinucis. Mulţi dintre ei erau bătrâni.

Burton încruntă din sprâncene.

— Şi?

— Oamenii vârstnici sunt ca Jackson. Au o sumedenie de lucruri în neregulă. Trupul lor se degradează în fel şi chip. Plămânii nu funcţionează cum trebuie. Inima nu funcţionează cum trebuie. Ficatul e la pământ. Vasele sunt sclerozate.

— Şi crezi că asta ar putea modifica evoluţia bolii?

— Poate. Stau şi mă tot întreb, spuse Hall. Ce factor ar putea

provoca o nebunie care se instalează atât de repede?

Burton clătină din cap.

— Şi mai e ceva, continuă Hall. Jackson îşi aminteşte că a auzit una din victime spunând cu o clipă înaintea morţii, „Oh, Doamne, capul meu.”

Burton privea fix, în gol.

— Chiar înainte de a muri?

— Cu o clipă înainte.

— Te gândeşti la hemoragie cerebrală?

Hall încuviinţă.

— Pare verosimil, spuse. Merită în orice caz să verificăm.

Dacă, dintr-un motiv oarecare, germenul Andromeda producea hemoragie cerebrală, atunci ar fi putut produce anomalii mintale rapide, neobişnuite.

— Dar noi ştim deja că microorganismul lucrează prin coagulare…

— Da, spuse Hall, la cei mai mulţi. Dar nu la toţi. Unii supravieţuiesc, iar alţii înnebunesc.

Burton încuviinţă. Deodată, îl cuprinse emoţia. Să presupunem că microorganismul acţionează provocând leziuni ale vaselor de sânge. Aceste leziuni vor iniţia coagularea. Ori de câte ori peretele unui vas de sânge se rupe, este tăiat sau ars, va începe succesiunea proceselor ce duc la coagulare. În primul rând, plăcuţele sanguine se îngrămădesc în jurul leziunii, protejând-o, împiedicând pierderea de sânge. Apoi se adună celulele roşii. O reţea de fibrină leagă apoi între ele toate elementele. Şi până la urmă, cheagul devine solid şi rezistent.

Aceasta era succesiunea normală.

Dar dacă leziunea este foarte mare, dacă procesul ar începe în plămâni şi şi-ar croi drum…

— Mă întreb, spuse Hall, dacă microorganismul nostru nu atacă cumva pereţii vaselor. Dacă da, atunci va iniţia o coagulare. Dar dacă în anumite persoane există ceva care împiedică coagularea, atunci microorganismul ar putea să continue să mănânce mai departe, provocându-le până la urmă hemoragii cerebrale.

— Şi nebunie, spuse Burton, căutând printre lame. Găsi trei, provenind de la creierul unui şobolan şi le verifică.

Nu încăpea îndoială.

Aspectul histologic era uluitor. În interiorul păturii interne a vaselor cerebrale se găseau mici depozite de culoare verde. Burton nu se îndoia că, la măriri mai mari, se vor dovedi a fi de

formă hexagonală.

Verifică repede şi celelalte lame, cercetând vasele din plămâni, ficat şi splină. Găsi şi aici pete verzi în pereţii vaselor, dar nici pe departe atât de numeroase ca în cazul vaselor cerebrale.

Era limpede că germenul Andromeda vădea o predilecţie pentru vasculatura cerebrală. Era imposibil de spus de ce, dar, precum se ştie, vasele creierului au un caracter aparte în numeroase privinţe. De pildă, în condiţiile în care vasele obişnuite ale corpului se dilată sau se contractă – la temperaturi scăzute, sau la oboseală – vasculatura cerebrală nu îşi modifică dimensiunile, menţinând un aport uniform, constant, de sânge către creier.

În timpul efortului, aportul de sânge la muşchi poate creşte de la cinci la douăzeci de ori. Aportul la creier rămâne însă întotdeauna acelaşi, fie că posesorul lui dă un examen sau doarme, taie lemne sau se uită la televizor. Creierul primeşte aceeaşi cantitate de sânge în fiecare minut, ceas sau zi.

Oamenii de ştiinţă nu şi-au putut explica de ce lucrurile stau aşa, şi nici cum, în ce fel anume, se autoreglează vasele cerebrale. Dar fenomenul se ştie că există, şi vasele creierului sunt considerate drept excepţii în raport cu celelalte artere şi vene ale corpului. Este limpede că ele au ceva deosebit.

Şi iată că acum apăruse un microorganism care le distrugea în mod preferenţial.

Gândindu-se mai bine, lui Burton acţiunea Andromedei nu i se mai părea atât de neobişnuită. De exemplu, sifilisul provoacă o inflamaţie a aortei, o reacţie foarte specifică, caracteristică. Chistostomiaza, o infecţie parazitară, vădeşte o preferinţă pentru vezica urinară, intestin sau vasele colonului, în funcţie de specie. Aşadar, o astfel de specificitate nu era imposibilă.

— Dar mai este o problemă, spuse. La cei mai mulţi dintre ei coagularea a început la plămâni. Ştim asta. Este de presupus că distrugerea vaselor a început de asemenea aici. Ce au avut deosebit?...

Se opri.

Îşi aminti de şobolanii pe care îi anticoagulase. Cei care oricum muriseră, dar pe care nu-i autopsiase.

— Doamne! exclamă.

Scoase din camera frigorifică unul dintre şobolani şi îl deschise. Acesta sângeră. Incizã repede capul, dezvăluind creierul. Pe scoarţa cenuşie găsi o hemoragie importantă.

— Aşa este, spuse Hall.

— Dacă animalul este normal, moare din cauza coagulării care începe la nivelul plămânului. Dar dacă coagularea este împiedicată, atunci microorganismul îşi croieşte drum până la vasele de sânge ale creierului şi apare hemoragia cerebrală.

— Şi nebunia.

— Da. Burton era foarte emoţionat. Iar coagularea poate fi împiedicată de orice tulburare sanguină. Sau o carenţă de vitamină K. Sau un sindrom de malabsorbţie. Sau o funcţiune hepatică deficitară. Sau o diminuare a sintezei proteinelor. Şi o sumedenie de alte lucruri.

— Toate mai probabil de găsit la o persoană în vârstă, spuse Hall.

— Suferea oare Jackson de vreuna din aceste afecţiuni?

Hall tăcu o bună bucată de vreme, şi în cele din urmă spuse:

— Nu. Suferea de ficat, dar nu era ceva grav.

Burton oftă.

— Atunci ne reîntoarcem de unde am plecat.

— Nu chiar. Deoarece atât Jackson cât şi copilul au supravieţuit. Nu au avut hemoragii – pe cât ştim – şi au scăpat nevătămaţi. Complet nevătămaţi.

— Şi asta înseamnă ce?

— Asta înseamnă că, într-un fel oarecare, procesul primar, care este invadarea pereţilor vasculari de către microorganism, a fost împiedicat. Andromeda nu a ajuns nici la plămâni, nici la creier. Nu a ajuns nicăieri.

— Dar de ce?

— Vom şti aceasta, spuse Hall, când vom şti de ce un băutor de Sterno bolnav de ulcer şi în vârstă de 69 de ani este asemănător cu un sugar de două luni.

— Par două cazuri total opuse, spuse Burton.

— Într-adevăr, răspunse Hall. Şi trecură ceasuri înainte de a realiza că Burton îi oferise cheia enigmei – dar o cheie care nu mai avea nici o valoare.

24. GREŞELI

Sir Winston Churchill spunea cândva că: „adevăratul geniu constă în capacitatea de a aprecia corect valoarea unor informaţii nesigure, aleatoare şi contradictorii.” Cu toate acestea, o caracteristică a colectivului Wildfire a fost aceea că, în ciuda inteligenţei strălucitoare a fiecărui membru luat în parte, grupul în ansamblu a evaluat greşit, uneori chiar în mod grosolan, informaţiile de care dispunea în diferite etape.

Ceea ce ne reaminteşte usturătorul comentariu a lui Montaigne: „Oamenii aflaţi sub tensiune sunt nişte proşti, şi se lasă prostiţi.” Desigur, cei de la Wildfire erau supuşi unei tensiuni foarte mari, dar în acelaşi timp erau conştienţi că vor face greşeli. Prevăzuseră că asta se va întâmpla.

Ceea ce nu au anticipat, a fost amploarea, dimensiunile ameţitoare ale greşelii lor. Nu au bănuit că eroarea lor cea mai mare va fi de fapt o îmbinare de nenumărate indicii minore trecute cu vederea şi câteva fapte cruciale cărora nu le-au acordat importanţa cuvenită:

Colectivul a avut un punct nevralgic, pe care Stone l-a formulat mai târziu astfel: „Eram preocupaţi exclusiv de problema în sine. Tot ceea ce făceam, tot ceea ce gândeam, era dirijat către găsirea unei soluţii, a unui remediu împotriva Andromedei. Şi, bineînţeles, atenţia noastră era concentrată asupra evenimentelor ce se petrecuseră la Piedmont. Simţeam că dacă nu vom găsi acum, în prezent, o soluţie, viitorul nu avea să ne aducă în nici un caz una. Şi până la urmă toţi oamenii vor muri sufocaţi ca şi cei din Piedmont. Aşa încât, în gândirea noastră nu a mai fost loc şi pentru alte probleme.”

Eroarea a început să ia însă proporţii cu ocazia culturilor.

Stone şi Leavitt recoltaseră mii de probe din capsula originală. Acestea fuseseră incubate în condiţii de atmosferă, temperatură şi presiune foarte variate. Rezultatele nu puteau fi analizate decât pe calculator.

Conform programului GROWTH/TRANSMATRIX, calculatorul cântărea mai întâi fiecare placă Petri şi examina culturile cu ochiul său, care era de fapt o celulă fotoelectrică. După care tipărea rezultatele. Dar nu rezultatele corespunzătoare tuturor combinaţiilor posibile de condiţii de creştere, ci numai pe cele semnificative – pozitive sau negative.

Când Stone şi Leavitt începură să examineze imprimanta, găsiră câteva lucruri remarcabile. Prima lor concluzie fu că mediul de cultură nu prezenta nici un fel de importanţă – microorganismul creştea la fel de bine pe zahăr, sânge, agar simplu sau chiar în cutia goală.

În schimb, hotărâtor era mediul gazos în care fuseseră incubate plăcile, cât şi natura luminii.

Lumina ultravioletă stimula în toate cazurile creşterea. Întunericul total, şi în mai mică măsură lumina infraroşie, inhibau creşterea.

Oxigenul inhiba creşterea în toate situaţiile, în schimb bioxidul de carbon o stimula. Azotul nu avea nici un efect.

Ca urmare, cea mai intensă creştere se obţinea la 100% bioxid de carbon iluminat cu radiaţii ultraviolete. Cea mai slabă creştere avea loc în cazul incubaţiilor în oxigen pur şi întuneric total.

— Ce concluzie tragi? întrebă Stone.

— Parcă ar fi un sistem de conversie pură, spuse Leavitt.

— M-aş mira, spuse Stone.

Introduse în calculator parametrii caracteristici pentru un sistem de creştere închis. Sistemele de creştere închise studiază metabolismul bacteriilor măsurând intrările – consumul de gaze şi substanţe nutritive, şi ieşirile – produsele de dezasimilare. Ele sunt rupte de mediul înconjurător şi de sine stătătoare. Într-un astfel de sistem, o plantă va consuma bioxid de carbon şi va elimina apă şi oxigen.

Dar la Andromeda găsiră ceva cu totul neobişnuit. Microorganismul nu avea excreţii. Dacă era incubat cu bioxid de carbon şi lumină ultravioletă, creştea constant până când se consuma tot bioxidul de carbon. Apoi creşterea se oprea. Nu existau excreţii de nici un fel, nici de gaze, nici de alte produse de dezasimilare.

Fără deşeuri.

— Mă aşteptam la aşa ceva, spuse Leavitt.

— E cât se poate de eficientă, remarcă Stone.

Era un microorganism minunat adaptat mediului său. Consuma totul, nu irosea nimic. Perfect pentru existenţa aridă din spaţiu.

Se gândi o vreme la asta şi deodată tresări. Şi pe Leavitt îl izbise concomitent acelaşi gând.

— Doamne, Dumnezeule!

Leavitt întindea deja mâna către telefon.

COD CULTURĂ 779.223.187
ANDROMEDA
COD MEDIU DE CULTURĂ 779
COD ATMOSFERĂ 223
COD LUMINOZITATE L 87 UV/HI

REZULTATUL EXPLORĂRII

Imaginea de mai sus constituie un exemplu al rezultatelor ce se pot obţine prin explorarea mediilor de cultură cu o celulă fotoelectrică. În cuprinsul cutiei Petri, de formă circulară, calculatorul a identificat prezenţa a două colonii distincte. Coloniile se „citesc” pe zone pătrate cu latura de 2 milimetri, iar cifrele de pe figură reprezintă densitatea – numărul de bacterii pe fiecare din aceste zone – care se apreciază după o scală gradată de la 1 la 9.

— Dă-mi-l pe Robertson! Dă-mi-l imediat!

— De necrezut, murmură Stone. Nu elimină nimic. Nu are nevoie de mediu de cultură. Poate creşte în prezenţa carbonului, oxigenului şi luminii solare. Punct.

— Sper că nu este prea târziu, spuse Leavitt, urmărind cu nerăbdare ecranul de pe consola calculatorului.

Stone încuviinţă.

— Dacă acest microorganism converteşte într-adevăr materia în energie, şi energia în materie – direct – atunci funcţionează ca un mic reactor.

— Şi o explozie atomică…

— De necrezut, spuse Stone. Absolut de necrezut.

Ecranul se lumină; îl văzură pe Robertson, fumând cu un aer obosit o ţigară.

— Jeremy, trebuie să îmi laşi timp. Nu am reuşit încă să pătrund până la…

— Ascultă, spuse Stone, vreau să obţii asigurarea că

Directiva 7-12 *nu* va fi executată. Este imperativ: nici un fel de dispozitiv atomic nu trebuie să explodeze în apropierea microorganismului. Este ultimul lucru din lume, în sensul propriu al cuvântului, pe care am dori să-l facem.

Explică pe scurt ceea ce descoperise.

Robertson fluieră.

— Pur şi simplu i-am fi furnizat cel mai fantastic mediu de cultură.

— Aşa e, spuse Stone.

Problema mediilor de cultură bogate preocupase încă de mult colectivul Wildfire. Se ştie, de pildă, că în mediul ambiant normal există numeroase bariere şi elemente potrivnice care reuşesc să atenueze creşterea exuberantă a bacteriilor. Matematica creşterilor necontrolate este însă înfricoşătoare. O singură celulă aparţinând bacteriei *E. coli* ar putea, în condiţii ideale, să se dividă la fiecare treizeci de minute. Acest fapt nu pare deosebit de tulburător la prima vedere, dar realitatea este că bacteriile se divid în progresie geometrică: dintr-o celulă se fac două, din două patru, din patru opt, şi aşa mai departe. În acest fel, se poate demonstra că, într-o singură zi, o celulă de *E. coli* poate produce o supercolonie egală în mărime şi greutate cu întreaga planetă Terra.

Aşa ceva nu se poate însă întâmpla, dintr-un motiv foarte simplu: creşterea nu poate continua la nesfârşit în „condiţii ideale”. Se termină hrana. Se termină oxigenul. Condiţiile locale din cuprinsul coloniei se schimbă, şi stăvilesc creşterea microorganismelor.

Pe de altă parte însă, dacă este vorba de un microorganism capabil de a converti direct energia în materie, şi dacă i se furnizează o sursă de energie extrem de bogată, cum ar fi o explozie atomică…

— Voi transmite recomandarea voastră Preşedintelui, spuse Robertson. Va fi bucuros să afle că a luat o hotărâre justă cu privire la Directiva 7-12.

— Poţi să-l feliciţi din partea mea pentru clarviziunea ştiinţifică de care a dat dovadă, spuse Stone.

Robertson se scărpină în cap.

— Dispun de date suplimentare cu privire la prăbuşirea avionului Phantom. Accidentul s-a petrecut deasupra zonei de la vest de Piedmont, la o înălţime de şapte mii de metri. Comisia de anchetă a găsit dovezi cu privire la dezintegrarea de care vorbea pilotul, dar materialul care a fost distrus este un plastic

oarecare. A fost depolimerizat.

— Ce părere are comisia de anchetă despre asta?

— Nici ei nu ştiu ce dracu să mai creadă, admise Robertson. Şi mai e ceva. Au găsit câteva bucăţi de os, care au fost identificate ca fiind de provenienţă umană. Nişte bucăţi de humerus şi tibia. Uluitor este faptul că erau curate – aproape lustruite.

— Se arsese carnea de pe ele?

— Nu arată aşa, spuse Robertson.

Stone ridică din sprâncene către Leavitt.

— Atunci *cum* arată?

— Arată ca nişte oase curate, lustruite. Ei spun că este al naibii de ciudat. Şi mai e ceva. Au verificat acţiunile Gărzii naţionale din jurul Piedmont-ului. Regimentul 112 este desfăşurat pe o rază de 160 de kilometri, şi a ieşit la iveală că au patrulat în zonă până la 80 de kilometri spre interior. Au avut cam o sută de oameni la vest de Piedmont. Nici un mort.

— Nici unul? Eşti absolut sigur?

— Absolut.

— Erau oameni la sol în zona peste care a trecut Phantom-ul?

— Da. Doisprezece oameni. De fapt ei au raportat bazei prezenţa avionului.

— S-ar părea că prăbuşirea avionului se datoreşte întâmplării, spuse Leavitt.

Stone încuviinţă. Şi către Robertson:

— Sunt înclinat să fiu de acord cu Peter. În absenţa unor cazuri mortale la sol...

— Poate că pericolul este numai în partea de sus a atmosferei.

— Poate. Dar cel puţin de un lucru suntem siguri: ştim cum omoară Andromeda. O face prin coagulare. Nu prin dezintegrare, curăţire de oase, sau altă bazaconie. Prin coagulare.

— Bine, spuse Robertson. Să dăm deci uitării avionul, cel puţin pentru moment.

Şi cu aceasta, convorbirea se încheie.

Stone spuse:

— Cred că ar trebui să verificăm culturile noastre în ceea ce priveşte potenţialul biologic.

— Să facem inoculări pe şobolani?

Stone încuviinţă.

— Să ne asigurăm dacă mai este virulent. Dacă nu s-a modificat.

Leavitt fu de acord. Trebuiau să verifice dacă microorganismul nu suferise o mutaţie, nu se schimbase în ceva radical diferit din punctul de vedere al acţiunii sale.

Tocmai când erau gata să înceapă, monitorul Nivelului V intră în funcţiune şi spuse:

— Doctor Leavitt, doctor Leavitt.

Leavitt răspunse. Pe ecranul calculatorului apăru un tânăr cu înfăţişare plăcută, într-un halat alb de laborator.

— Da?

— Doctore Leavitt, ne-au venit electroencefalogramele de la centrul de calcul. Sunt sigur că este o greşeală, dar...

Vocea ezită.

— Da? întrebă Leavitt. E ceva în neregulă?

— A dumneavoastră a fost diagnosticată ca fiind de gradul patru, atipică, probabil benignă. Dar am dori să o repetăm.

— Trebuie să fie o greşeală, spuse Stone.

— Da, îl aprobă Leavitt. O greşeală.

— Fără îndoială, spuse şi tânărul. Dar am dori totuşi o repetare, pentru a fi siguri.

— Sunt cam ocupat acum.

Stone interveni, adresându-se direct tehnicianului.

— Doctorul Leavitt va face repetarea electroencefalogramei când va avea timp.

— Bine, domnule doctor, spuse tehnicianul.

Când ecranul se stinse, Stone spuse:

— Blestemata asta de birocraţie te calcă uneori pe nervi.

— Ai dreptate, răspunse Leavitt.

Tocmai erau pe cale să înceapă testarea biologică a diverselor medii de cultură când calculatorul anunţă că au ieşit rapoartele preliminare de la cristalografia cu raze X. Stone şi Leavitt părăsiră camera pentru a vedea rezultatele, întârziind testarea biologică a mediilor. Aceasta avea să fie o decizie nefericită, căci dacă ar fi examinat mediile, şi-ar fi dat seama că gândirea lor se rătăcise pe un drum greşit, că urmau o pistă falsă.

25. WILLIS

Analiza cristalografică cu raze X dovedi că microorganismul Andromeda nu era alcătuit din părţi componente, aşa cum o celulă normală este alcătuită din nucleu, mitocondrii şi ribozomi. Celula Andromedei nu avea subdiviziuni, nu conţinea în interior alte particule mai mici. În schimb, o substanţă unică părea că formează pereţii şi interiorul. Substanţa producea un spectru de precesiune, adică o imagine de difracţie a razelor X, foarte caracteristic.

Privind fotografiile, Stone spuse:

— O serie de inele cu şase laturi.

— Şi nimic altceva, spuse Leavitt. Cum dracu o funcţiona?

Le era cu neputinţă să îşi explice cum un organism atât de simplu putea utiliza direct energia pentru creştere.

— Este o structură inelară destul de banală, remarcă Leavitt. Un grup fenolic, nimic mai mult. După toate probabilităţile, ar trebui să fie inert.

— Şi cu toate acestea, poate converti energia în materie.

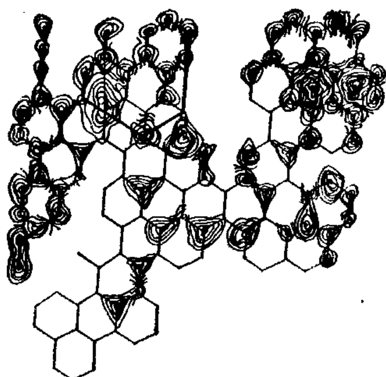
Leavitt se scărpină în cap. Se gândi din nou la analogia cu oraşul, la analogia cu celulele creierului. Molecula este simplă în ceea ce priveşte blocurile sale constitutive. Nu posedă puteri deosebite luată ca entitate izolată. Şi cu toate acestea, în mod colectiv, are puteri uriaşe.

— Poate că există un nivel critic, sugeră el. Un anumit grad de complexitate care face cu putinţă ceea ce nu este posibil într-o structură similară, dar simplă.

— Vechea discuţie asupra creierului de maimuţă, spuse Stone.

Leavitt încuviinţă. Aşa precum bine se ştie, creierul de maimuţă este tot atât de complex ca şi creierul uman. Există şi diferenţe minore în ceea ce priveşte structura, dar diferenţa majoră este dimensiunea – creierul uman este mai mare, are mai multe celule, cu mai multe interconexiuni.

Şi aceasta face, într-un fel subtil, ca creierul uman să fie diferit. (Thomas Waldren, neurofizicianul, nota cândva, în glumă, că diferenţa majoră între creierul de maimuţă şi cel de om constă în faptul că „noi putem folosi maimuţa ca animal de experienţă, dar maimuţa nu.”)

Reprezentarea grafică a densităţii de electroni în structura Andromedei, aşa cum a rezultat din studiile microscopice. Ea pune în evidenţă o variaţie a activităţii electronilor în cadrul unei structuri altfel uniforme.

Stone şi Leavitt discutară problema câteva minute şi trecură apoi la explorările Fourier de densitate electronică. De data aceasta, probabilitatea prezenţei electronilor în diversele puncte ale structurii era reprezentată pe o diagramă semănând cu o hartă topografică.

Observară ceva ciudat. Structura de bază era tot regulată – hexagonală – aşa cum o ştiau, dar reprezentarea Fourier era variabilă.

— Aş zice că arată, spuse Stone, ca şi cum nu toată structura ar funcţiona în permanenţă, ci doar o parte.

— Ceea ce dovedeşte că, de fapt, structura nu este uniformă.

Stone oftă, uitându-se la diagramă.

— Îmi pare al dracului de rău că nu am luat în colectiv un specialist în chimie fizică.

Nerostit era gândul, „În locul lui Hall."

Obosit, Hall îşi frecă ochii şi sorbi din cafea, dorind să fi putut avea măcar un strop de zahăr. Era singur la bufet, şi era linişte, cu excepţia ticăitului surd al teleimprimatorului aflat într-un colţ.

După o vreme, se ridică, se duse la teleimprimator, şi examină valurile de hârtie ce ieşiseră din el. Cea mai mare parte a mesajelor era lipsită de sens pentru el.

Dar apoi descoperi o ştire provenind de la programul

DEATHWATCH/ DEATHMATCH[9]. Acesta era un program care urmărea ştirile şi înregistra toate decesele semnificative în raport cu un criteriu oarecare dat calculatorului.

În cazul de faţă, calculatorul era programat să aleagă toate decesele survenite în zona Arizona-Nevada-California, şi să le tipărească.

PROGRAM DEATHWATCH
CRITERIU DEATHMATCH/998
COORDONATE 7,Y,0 X,4,0
ŞTIRE DIN ZIARUL ASSOCIATED PRESS 778-778 – TEXT INTEGRAL

BRUSH RIDGE, ARIZ. – Se pare că un ofiţer din patrula de circulaţie a statului Arizona ar fi fost implicat astăzi în moartea a cinci persoane dintr-un restaurant. Domnişoara Sally Conover, ospătar la restaurantul Dine-eze de pe Autostrada 15, aflat la 16 kilometri sud de Flagstaff, este singurul supravieţuitor al incidentului.

Domnişoara Conover a relatat organelor de anchetă că la orele 2.40 a.m., sergentul de poliţie Martin Willis a intrat în restaurant şi a comandat o cafea. Sergentul Willis frecventase adesea localul în trecut. După ce a băut cafeaua, a spus că îl doare foarte tare capul şi că „i se redeschide ulcerul.” Domnişoara Conover i-a dat două tablete de aspirină şi o linguriţă de bicarbonat de sodiu. Conform declaraţiilor ei, sergentul Willis s-ar fi uitat apoi bănuitor la ceilalţi clienţi ai restaurantului şi ar fi murmurat: „Sunt pe urmele mele.”

Înainte ca ospătăriţa să poată replica, Willis şi-a scos revolverul şi a tras asupra celorlalţi clienţi aflaţi în local, împuşcându-i unul câte unul, în frunte. Apoi se pare că s-ar fi întors către domnişoara Conover şi i-ar fi spus zâmbind: „Te iubesc, Shirley Temple”, şi-a introdus pistolul în gură şi a tras ultimul cartuş.

Domnişoara Conover a fost eliberată de poliţie după interogatoriu. Până în acest moment nu se cunosc numele clienţilor decedaţi.

[9] URMĂRIREA DECESELOR / CORELAREA DECESELOR

SFÂRŞITUL ŞTIRII INTEGRALE
SFÂRŞITUL IMPRIMĂRII
SFÂRŞITUL PROGRAMULUI
— STOP —

Hall îşi reaminti că sergentul Willis trecuse prin Piedmont seara devreme – exact cu câteva minute înainte de a izbucni epidemia. Trecuse fără să se oprească.

Şi mai târziu înnebunise.

Exista oare vreo legătură? Ar fi putut să fie. Desigur, putea desprinde numeroase puncte comune: Willis avea ulcer, luase aspirină şi, în cele din urmă, se sinucisese.

Aceasta nu dovedea, bineînţeles, nimic. Putea să fie vorba de o serie de evenimente total necorelate. Dar, în orice caz, ele meritau să fie verificate.

Apăsă un buton de pe consola calculatorului. Ecranul de televiziune se aprinse şi din faţa unui pupitru de comanda îi zâmbi o fată tânără, cu părul acoperit de o cască.

— Doresc să vorbesc cu inspectorul sanitar şef al patrulei de circulaţie, statul Arizona. Sectorul de vest, dacă există.

— Da, domnule doctor, răspunse fata vioi.

Câteva clipe mai târziu ecranul se reaprinse. Era operatoarea.

— Am stabilit legătura. Există un doctor Smithson, care este inspectorul sanitar al patrulei de circulaţie, statul Arizona la vest de Flagstaff. Nu are monitor de televiziune, dar puteţi vorbi cu dânsul prin circuitul audio.

— Perfect, spuse Hall.

Se auzi o trosnitură şi un bâzâit mecanic. Hall urmări ecranul, dar fata închisese circuitul audio şi era ocupată să răspundă unui alt apel, din altă parte a bazei Wildfire. În timp ce o urmărea, auzi o voce joasă şi tărăgănată întrebând cu ezitare:

— E cineva la aparat?

— Alo, doctore, spuse Hall. Aici doctor Mark Hall din... Phoenix. V-am chemat pentru nişte informaţii în legătură cu unul din membrii patrulelor dumneavoastră, sergentul Willis.

— Telefonista mi-a spus că e o chestie guvernamentală, spuse Smithson lăbărţând cuvintele. Aşa e?

— Într-adevăr. Solicităm...

— Domnule doctor Hall, spuse Smithson, tot tărăgănat, poate că n-ar fi rău să vă identificaţi şi să-mi spuneţi şi agenţia

guvernamentală de care aparţineţi.

Hall îşi dădu seama că moartea sergentului Willis ridicase anumite probleme juridice. Probabil că Smithson avea oarecare neplăceri în legătură cu asta.

— Nu am libertatea să vă spun exact despre ce este vorba...

— Bine, uite ce e doctore. Nu dau informaţii prin telefon, şi mai ales nu dau când persoana de la celălalt capăt al firului refuză să spună despre ce e vorba.

Hall răsuflă adânc.

— Doctore Smithson, am să vă rog să...

— Rugaţi-mă tot ce vreţi, dar tot nu am...

În acea clipă pe fir sună un clopoţel, şi o voce mecanică spuse răspicat:

— Atenţie, vă rog. Acesta este un mesaj pe bandă. Monitorii calculatorului au analizat proprietăţile de cablu ale acestei convorbiri şi au stabilit că partea externă înregistrează convorbirea. Ambele părţi sunt informate că înregistrarea unei convorbiri guvernamentale cu caracter secret se penalizează cu minimum cinci ani închisoare. Dacă partea externă va continua să înregistreze, această legătură se va întrerupe în mod automat. Acesta este un mesaj pe bandă. Mulţumesc.

Urmă o tăcere prelungită. Hall îşi putea imagina surpriza pe care o resimţea Smithson; de altfel o resimţea şi el însuşi.

— De unde dracu vorbeşti? spuse Smithson în cele din urmă.

— Închide magnetofonul, spuse Hall.

Urmă o pauză, apoi un declic.

— E-n regulă. L-am închis.

— Vorbesc de la o bază guvernamentală secretă, spuse Hall...

— Uite ce e, domnule...

— Dă-mi voie să fiu cât se poate de clar, îl opri Hall. Este vorba de o problemă de mare importanţă şi ea are legătură cu sergentul Willis. Bănuiesc că este în curs o anchetă judecătorească cu privire la el, în care fără îndoială vei fi implicat. S-ar putea să reuşim să demonstrăm că sergentul Willis nu era răspunzător de acţiunile sale, că suferea de o afecţiune cu totul specială. Dar nu putem face acest lucru dacă nu ne spuneţi tot ce ştiţi cu privire la starea sănătăţii sale. Şi dacă nu ne spuneţi, doctore Smithson, şi încă al naibii de repede, putem să facem să fiţi condamnat la doisprezece ani pentru obstrucţie împotriva unei anchete guvernamentale oficiale. Nu-mi pasă dacă mă credeţi sau nu. Dar v-am informat,

şi ar fi bine să mă credeţi.

Urmă o lungă tăcere, şi în sfârşit Smithson spuse tărăgănat:

— Nu aveţi de ce să vă enervaţi, doctore. Natural, acum că am înţeles situaţia...

— Willis era bolnav de ulcer?

— De ulcer? Nu. Asta e ce-a spus el, sau s-a raportat c-ar fi spus. N-am ştiut să fi avut vreodată ulcer.

— Prezenta ceva patologic din punct de vedere medical?

— Diabet, răspunse Smithson.

— Diabet?

— Da. Şi îl trata cu indiferenţă. I l-am depistat acum cinci, şase ani. Avea pe atunci treizeci de ani. Era o formă destul de gravă. L-am pus pe insulină, cincizeci de unităţi pe zi, dar cum v-am spus, trata problema cu indiferenţă. A fost adus la spital o dată sau de două ori în comă deoarece refuzase să-şi facă insulina. Spunea că urăşte injecţiile. Aproape că era să-l dăm afară din poliţie, deoarece ne era frică să-l lăsăm să conducă o maşină – ne era teamă că o să facă acidoză la volan şi o să dea ortul popii. L-am speriat cât am putut şi a promis că o să fie cuminte. Asta era acum trei ani, şi, pe cât ştiu, de atunci şi-a făcut regulat insulina.

— Sunteţi sigur de acest lucru?

— Aşa cred. Dar ospătăriţa de la restaurant, Sally Conover, a spus unuia dintre anchetatorii noştri cum că Willis ar fi băut, deoarece a simţit că răsuflarea îi mirosea a alcool. Eu ştiu însă cu certitudine că Willis nu s-a atins niciodată în viaţa lui de băutură. Era un tip din ăla profund religios. Nu fuma şi nu bea. A dus întotdeauna o viaţă exemplară. Tocmai de aceea îl tulbura atât de mult diabetul: considera că nu îl merită.

Hall se relaxă în scaun. Era pe cale să descopere adevărul, se apropia de el. Răspunsul era la îndemână; răspunsul final, cheia întregii probleme.

— O ultimă întrebare, spuse Hall. A trecut Willis prin Piedmont în noaptea morţii sale?

— Da. A anunţat asta prin radio. Era puţin în urmă faţă de orar, dar a trecut prin oraş. De ce? Are vreo legătură cu cercetările pe care le face guvernul acolo?

— Nu, spuse Hall. Dar era sigur că Smithson nu îl crede.

— Ascultă, aici sunt prins într-o anchetă neplăcută, şi dacă aveţi vreo informaţie care ar putea să...

— O să ţinem legătura, îi promise Hall, şi închise.

Fata de la panoul de comandă reintră în circuit.

— S-a terminat convorbirea, domnule doctor?
— Da. Dar aş dori o informaţie.
— Ce informaţie?
— Aş dori să ştiu dacă am autoritatea să arestez pe cineva.
— Am să verific, domnule doctor. Care este acuzaţia?
— Nici o acuzaţie. Vreau doar să îl reţin.

Trecu un moment în răstimpul căruia operatoarea studia consola calculatorului.

— Domnule doctor, aveţi autoritatea de a purta o convorbire oficială pe linie militară cu orice persoană implicată în problemele proiectului. Convorbirea poate dura până la 48 de ore.
— Perfect, spuse Hall. Aranjează convorbirea.
— Da, domnule doctor. Cine este persoana?
— Doctorul Smithson, spuse Hall.

Fata dădu din cap şi ecranul se stinse. Lui Hall îi părea rău de Smithson, dar nu foarte tare; omul avea să asude câteva ceasuri, dar asta nu era prea grav. În schimb, era esenţial să oprească zvonurile legate de Piedmont.

Se lăsă pe spate în scaun şi începu să se gândească la ceea ce aflase. Era emoţionat şi se simţea pe pragul de a face o descoperire importantă.

Trei oameni.

Un diabetic în acidoză, deoarece nu îşi făcuse insulina.

Un bătrân care bea Sterno şi lua aspirină, de asemenea în acidoză.

Un copil mic.

Unul supravieţuise câteva ceasuri, ceilalţi doi supravieţuiseră mai mult, aparent definitiv. Unul înnebunise, ceilalţi nu. Nu se putea să nu existe o corelaţie între ei.

O corelaţie simplă.

Acidoză. Respiraţie rapidă. Conţinut de bioxid de carbon. Saturare cu oxigen. Ameţeală. Oboseală. Într-un fel oarecare, toate acestea se legau logic între ele. Şi ascundea în ele cheia pentru a înfrânge Andromeda.

În clipa aceea se auzi clopotul de alarmă, sunând strident şi prelung, în timp ce becul galben se aprinse strălucitor.

Sări brusc în picioare şi părăsi încăperea.

26. IZOLAŢIA

Pe coridor văzu semnalul luminos care indica provenienţa necazului: „AUTOPSIE.” Lui Hall nu îi fu greu să îşi dea seama ce se întâmplase – izolaţia a cedat dintr-un motiv oarecare şi se produsese contaminarea. De aceea suna alarma.

În timp ce alerga pe coridor, o voce calmă, liniştitoare spunea în difuzoare:

— Izolaţia s-a rupt la autopsie. Izolaţia s-a rupt la autopsie. Suntem în stare de alarmă.

Tehniciana ieşi din laborator şi îl zări.

— Ce se petrece?

— Burton, cred. Infecţia se răspândeşte.

— Se simte bine?

— Mă îndoiesc, spuse Hall, alergând. Tehniciana alergă după el.

Leavitt ieşi din camera de morfologie şi li se alătură, sprintând pe curbele line ale coridorului. Hall tocmai făcea în gând remarca ce bine se mişcă Leavitt pentru un om în vârstă, când, deodată, Leavitt se opri.

Şedea parcă ţintuit de podea. Se uita fix, drept înainte, la tăbliţa care strălucea şi la becul de deasupra ei, care clipea, aprinzându-se şi stingându-se.

Hall privi înapoi.

— Haide, spuse.

— Domnule doctor, nu se simte bine, interveni tehniciana.

Leavitt stătea nemişcat. În picioare, cu ochii deschişi; altminteri ai fi zis că doarme. Braţele îi atârnau moi de o parte şi de alta a trupului.

— Domnule doctor Hall, îl strigă din nou tehniciana.

Hall se opri, şi se reîntoarse.

— Peter, bătrâne, haide, avem nevoie de tine…

Nu spuse mai mult, deoarece îşi dădu seama că Leavitt nu îl aude. Se uita fix, drept înainte, la lumina care clipea. Când îi trecu mâna prin dreptul feţii, Leavitt nu reacţionă. Şi atunci Hall îşi reaminti celelalte lumini clipitoare, lumini de la care Leavitt îşi întorcea faţa, încercând să glumească ca să nu se observe.

— Blestematul, spuse Hall. Acum şi-a ales momentul.

— Ce este? întrebă tehniciana.

Un fir subţire de salivă se scurgea din colţul gurii lui Leavitt.

Hall se duse repede în spatele lui şi spuse fetei:

— Treci în faţa lui şi acoperă-i ochii. Nu-l lăsa să se uite la lumina aceea care clipeşte.

— De ce?

— Deoarece se stinge şi se aprinde de trei ori pe secundă.

— Vreţi să spuneţi...

— Îşi va pierde cunoştinţa din clipă în clipă.

Şi Leavitt îşi pierdu cunoştinţa.

Cu o iuţeală înfricoşătoare genunchii cedară şi se prăbuşi pe podea. Şedea culcat pe spate şi întreg trupul începu să vibreze. Tremurul porni de la mâini şi tălpi, cuprinse apoi braţele şi picioarele în întregime, şi în cele din urmă tot trupul. Îşi încleştă dinţii şi scoase un urlet gâtuit. Capul i se ciocnea spasmodic de podea; Hall îşi strecură pantoful sub ceafa lui Leavitt în aşa fel ca să se lovească cu capul de degetele lui de la picioare. Era în orice caz mai bine decât să se izbească de podeaua tare.

— Nu încerca să-i deschizi gura, spuse Hall. Nu vei reuşi. Dinţii îi sunt strâns încleştaţi.

În timp ce îl privea, o pată galbenă începu să se întindă în dreptul mijlocului lui Leavitt.

— S-ar putea să intre în faza acută a crizei. Du-te la farmacie şi adu-mi o sută de miligrame de fenobarbital. Într-o seringă. Îl vom pune pe Dilantin mai târziu, dacă va fi nevoie.

Leavitt urla, printre dinţii încleştaţi, ca un animal. Trupul i se izbea de podea ca o frânghie încordată.

Câteva clipe mai târziu, tehniciana se întoarse cu seringa. Hall aşteptă până când trupul lui Leavitt se relaxă pentru o clipă între două convulsii, şi apoi îi injectă barbituricul.

— Stai cu el, îi spuse fetei. Dacă mai are vreo convulsie, fă exact ce am făcut eu – bagă piciorul sub capul lui. Cred că o să se simtă mai bine. Nu încerca să îl deplasezi.

Şi Hall alergă către laboratorul de autopsie.

Timp de câteva secunde, încercă să deschidă uşa laboratorului, dar apoi îşi dădu seama că se închisese ermetic. Laboratorul era contaminat. Se îndreptă către camera centrală de comandă unde îl găsi pe Stone uitându-se la Burton prin monitorul televiziunii în circuit închis.

Burton era înspăimântat. Faţa îi era lividă, răsufla gâfâind iute şi scurt, şi nu putea vorbi. Arăta exact ceea ce de fapt şi era: un om care aşteaptă să îl secere moartea.

Stone încerca să îl liniştească.

— Fii calm, omule. Fii calm. Totul are să fie bine. Numai fii calm.

— Mi-e frică, spuse Burton. Doamne, cât mi-e de frică…

— Fii calm, repetă Stone cu voce blândă. Ştim că Andromeda nu se simte bine în oxigen. În momentul de faţă pompăm oxigen pur în laborator. Asta te va menţine pentru moment.

Stone se întoarse către Hall:

— De ce ai întârziat atât? Unde e Leavitt?

— A leşinat, spuse Hall.

— Ce?

— Luminile de aici clipesc de trei ori pe secundă, şi a avut un atac.

— Ce?

— Petit mal. S-a transformat într-un atac de grand-mal; convulsii tonice clonice, incontinenţă urinară, tot tacâmul. L-am pus pe fenobarbital şi am venit cât de repede am putut.

— Leavitt are epilepsie?

— Da.

— Poate că nu a ştiut, spuse Stone. Poate că nu şi-a dat seama.

Şi apoi Stone îşi reaminti cererea medicului de a se repeta electroencefalograma.

— Oh, spuse Hall, ştia prea bine. Evita luminile clipitoare care i-ar fi putut provoca un atac. Sunt sigur că ştia. Sunt sigur că are crize neaşteptate când nu îşi dă seama ce se întâmplă cu el, când pur şi simplu îşi pierde câteva minute din viaţă şi nu îşi poate aminti ce s-a petrecut.

— Se simte mai bine acum?

— Îl vom ţine sub sedative.

— Am început să îl alimentăm pe Burton cu oxigen pur, spuse Stone. Asta îl va ajuta până vom şti ceva mai mult.

Închise microfonul care asigura legătura audio cu Burton.

— De fapt ne vor mai trebui câteva minute pentru a face racordul, dar lui i-am spus că am şi început. El este izolat aici înăuntru, aşa încât infecţia a fost oprită în acest perimetru. Bine cel puţin că restul bazei a rămas neatins.

— Cum s-a întâmplat? întrebă Hall. Contaminarea.

— Probabil că s-a rupt o garnitură de etanşare. Şi apoi cu voce scăzută adăugă: Ştiam că aşa o să fie, mai curând său mai târziu. Toate sistemele de etanşare cedează după un timp oarecare.

— Crezi că a fost doar un fapt întâmplător? întrebă Hall.

— Da. Un simplu accident. Câte garnituri de etanşare, atâta cauciuc, de atâta şi atâta grosime. Toate se degradează după un timp. S-a nimerit ca Burton să fie aici când s-a întâmplat.

Pentru Hall lucrurile nu păreau atât de simple. Se uită la Burton care respira rapid, cu pieptul tresărind de spaimă.

— De cât timp s-a întâmplat?

Stone se uită la cronometrele de pe perete. Aveau un dispozitiv special de măsurare a timpului, care se declanşa automat la începutul unei alarme. În momentul de faţă ele indicau timpul scurs din momentul ruperii garniturii.

— Patru minute.

— Şi Burton este încă în viaţă, constată Hall.

— Da, slavă Domnului. Şi apoi Stone se încruntă. Începea să înţeleagă ce voise să zică Hall.

— *De ce este încă în viaţă?* întrebă Hall.

— Oxigenul...

— Ai spus tu însuţi că oxigenul încă nu curge. Ce îl apără pe Burton?

În clipa aceea, prin sistemul de intercomunicare se auzi vocea lui Burton.

— Ascultaţi. Vreau să încercaţi ceva.

Stone deschise microfonul.

— Ce?

— Kalocină, spuse Burton.

— *Nu.* Reacţia lui Stone fu imediată.

— Daţi-o dracului, e vorba de viaţa mea.

— Nu.

— Poate că ar trebui totuşi să încercăm..., spuse Hall.

— Categoric nu. Nu putem să ne încumetăm. Nici chiar în situaţia asta.

Kalocina era poate cel mai bine păstrat secret american din ultimul deceniu. Kalocina era un medicament creat de firma Jensen Pharmaceutics în primăvara anui lui 1965, un produs chimic experimental purtând indicativul iniţial UJ-44759W sau prescurtat K-9. Fusese descoperit ca rezultat al analizelor obişnuite pe care firma Jensen le efectua pentru compuşii noi.

Ca mai toate firmele farmaceutice, Jensen testa medicamentele noi prin procedee destructive, supunându-le la un set standard de încercări, concepute pentru a pune în evidenţă orice acţiune biologică mai importantă. Aceste încercări se efectuau pe animale de laborator – şobolani, câini şi maimuţe.

Erau cu totul 24 de teste.

Cu privire la K-9 se constatase însă ceva ciudat. Inhiba creşterea. Un animal-pui nu mai atingea niciodată dimensiunile de adult.

Această descoperire a dat ideea altor teste, care au condus la rezultate încă şi mai curioase. Medicamentul, aşa cum avea să constate firma Jensen, inhiba metaplazia, adică mutaţia celulelor normale ale corpului în forme noi şi ciudate, premergătoare cancerului. Jensen fu stârnit şi supuse medicamentul unui program de studiu intensiv.

În septembrie 1965 nu mai exista nici o îndoială: Kalocina stopa cancerul. Prin intermediul unui mecanism necunoscut, ea inhiba reproducerea virusului răspunzător de leucemia mielogenă. Animalele cărora li se administra medicamentul nu contractau boala, iar cele care manifestau deja simptomele bolii prezentau o ameliorare evidentă după administrarea medicamentului.

Emoţia lui Jensen nu mai putea fi înfrânată. Se stabili în scurtă vreme că medicamentul era un agent antiviral cu spectru larg. Omora virusul poliomielitei, al rabiei şi al banalilor negi. Şi, destul de ciudat, Kalocina omora şi bacteriile.

Şi ciupercile.

Şi paraziţii.

Medicamentul acţiona distrugând toate organismele având la bază o structură unicelulară, sau şi mai simple. Nu avea efect asupra sistemelor organice – a grupurilor de celule organizate în structuri mai mari. Medicamentul era perfect selectiv în această privinţă.

De fapt Kalocina era antibioticul universal, omora orice, chiar şi germenii minori care provoacă răcelile banale. Natural, avea efecte secundare – bacteriile normale din intestine erau şi ele distruse, aşa încât cei ce foloseau medicamentul erau afectaţi de o diaree puternică dar aceasta era considerat un preţ derizoriu faţă de vindecarea cancerului.

În decembrie 1965, agenţiilor guvernamentale şi personalităţilor mai importante din lumea medicală le-au fost difuzate informaţii neoficiale cu privire la medicament. Şi atunci, pentru prima oară, se ridicară voci împotriva Kalocinei. Mulţi savanţi, printre care se număra şi Jeremy Stone, cerură interzicerea medicamentului.

Dar argumentele în favoarea interzicerii păreau pur teoretice şi Jensen, simţind miliarde de dolari gata să-i pice în

palmă, se luptă cu îndârjire pentru efectuarea unei probe clinice. În cele din urmă, Guvernul, Comisia de control epidemiologie şi Controlul federal al medicamentului îi dădură câştig de cauză lui Jensen şi autorizară proba clinică, în pofida protestelor lui Stone şi ale altora.

În februarie 1966 fu întreprins un experiment pilot pe 20 de pacienţi cu cancer incurabil, şi 20 de voluntari sănătoşi, de la penitenciarul de stat din Alabama. Toţi cei 40 de pacienţi luară zilnic medicamentul, timp de o lună. Rezultatele fură cele scontate: pacienţii sănătoşi resimţiră efecte secundare neplăcute, dar nu serioase. Pacienţii bolnavi de cancer vădiră o remisiune surprinzătoare a simptomelor datorită tratamentului.

La 1 martie 1966 se întrerupse administrarea medicamentului la toţi cei 40 de subiecţi. În interval de şase ore muriră cu toţii.

Se întâmplase ceea ce Stone prezisese de la bun început. El arătase că, de-a lungul veacurilor, omenirea şi-a dezvoltat o imunitate reglată cu grijă faţă de cele mai multe microorganisme. Pe pielea sa, în aer, în plămâni, în intestin şi chiar în fluxul sanguin, sunt sute de virusuri şi bacterii, din cele mai felurite. Potenţial, ele sunt mortale, dar omul li s-a adaptat de-a lungul anilor, şi numai câteva mai pot provoca îmbolnăviri.

Aceasta reprezintă o situaţie minuţios echilibrată. Dacă însă se administrează un medicament care omoară *toate* bacteriile, balanţa se dezechilibrează şi se distruge o strădanie de secole în materie de evoluţie. Şi se deschide calea superinfecţiei, cu alte cuvinte, apare problema unor microorganisme noi, purtând maladii noi.

Stone avusese dreptate: cei 40 de voluntari muriseră de boli nelămurite şi oribile, nemaiîntâlnite până atunci. Unuia i s-a umflat trupul din cap până în picioare, o umflătură fierbinte, puhavă, care a condus la sufocare prin edem pulmonar. Altul a căzut pradă unui microorganism care i-a distrus în câteva ceasuri stomacul. Un al treilea a fost atacat de un virus care i-a dizolvat creierul, transformându-l în gelatină.

Şi alţii. Şi alţii.

Jensen opri, fără prea mult entuziasm, experimentele. Guvernul, simţind că Stone înţelesese într-un fel sau altul ce se întâmplase, fu de acord cu propunerile sale anterioare şi suprimă cu stricteţe toate datele privitoare la Kalocină, interzicând orice altă experimentare cu acest medicament.

Timp de doi ani problema rămase în acest stadiu.

Iar acum, Burton dorea să i se administreze medicamentul.

— Nu, spuse Stone. Nici nu mă gândesc. Ar putea opri pentru un timp boala, dar în nici un caz nu vei putea supravieţui după întreruperea tratamentului.

— Ţi-e uşor să spui asta, de unde te afli.

— Nu îmi este uşor. Crede-mă că nu-mi e.

Puse din nou palma peste microfon. Şi către Hall:

— Ştim că oxigenul inhibă creşterea Andromedei. E singurul lucru pe care putem să i-l administrăm lui Burton. O să-i facă bine – o să-l ameţească puţin, o să-l relaxeze şi o să-i încetinească respiraţia. Săracul de el, e speriat de moarte.

Hall încuviinţă. Cuvintele lui Stone i se înfipseseră, nici el nu ştia de ce, în minte: „Speriat de moarte.” Tot gândindu-se la ele începu să-şi dea seama că Stone dăduse peste ceva important. Aceste cuvinte deschideau o cale. Era răspunsul.

Se pregăti să plece.

— Unde te duci?

— Am ceva de făcut.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu o spaimă de moarte.

27. SPAIMA DE MOARTE

Hall se reîntoarse în laboratorul său şi privi prin geam la bătrân şi la copil. Se uita la ei şi încerca să se gândească, dar mintea i se învârtea în cercuri fără sfârşit. Îi venea greu să judece logic, şi senzaţia pe care o avusese mai devreme, de a fi pe pragul unei descoperiri, se pierduse.

Vreme de câteva minute se uită atent la bătrân în timp ce pe dinaintea ochilor îi treceau frânturi de imagini: Burton, murind cu mâna încleştată pe piept. Los Angeles în panică, trupuri pretutindeni, maşinile mergând aiurea, scăpate de sub control...

În clipa aceea, realiză că era şi el înspăimântat. Înspăimântat de moarte. Cuvintele îi reveniră în minte.

Înspăimântat de moarte.

Într-un fel sau altul, acesta era răspunsul.

Încet, forţându-şi creierul să fie metodic, reluă totul de la început.

Un poliţist cu diabet. Un poliţist care nu îşi făcuse insulina şi care obişnuia să cadă în cetoacidoză.

Un bătrân care bea Sterno, ceea ce îi provoca metanolism, şi acidoză.

Un sugar care... ce? Ce îi provoca acidoză?

Hall clătină din cap. Mereu se poticnea de copil, care era normal, şi nu acidotic. Oftă.

Ia-o de la început, îşi spuse. Fii logic. Dacă un om are acidoză metabolică – orice fel de acidoză – ce i se poate întâmpla?

El are prea mult acid în organism. Deci, poate muri din pricina acidităţii prea mari, exact ca şi cum i s-ar fi injectat acid clorhidric în vene.

Prea mult acid înseamnă moarte.

Dar organismul putea să compenseze procesul. Respirând rapid. Deoarece astfel plămânii elimină bioxid de carbon şi conţinutul de acid carbonic în sânge descreşte.

Iată un mod de a elimina acidul.

Respiraţia rapidă.

Şi Andromeda? Ce se întâmplă cu microorganismul când o persoană este acidotică şi respiră repede?

Poate că respiraţia rapidă împiedică microorganismul să stea în plămâni destulă vreme pentru a reuşi să pătrundă prin

vasele de sânge. Poate că acesta era răspunsul. Dar de îndată ce îi trecu prin minte, clătină din cap. Nu: era altceva. Un fapt mai simplu, mai direct. Pe care îl ştiuseră din totdeauna, dar dintr-un motiv oarecare nu îl luaseră în seamă.

Microorganismul ataca la nivelul plămânilor.

Intra în fluxul sanguin.

Se localiza în pereţii arterelor şi venelor, în special în cele ale creierului.

Producea leziuni.

Leziunile conduceau la coagulare. Care se răspândea în tot cuprinsul organismului, sau dimpotrivă, provoca hemoragie cerebrală, nebunie şi moarte.

Dar pentru a putea produce cu atâta repeziciune leziuni atât de grave erau necesare multe microorganisme. Milioane peste milioane, îngrămădite în artere şi vene. Probabil că din aer nu puteau fi inspirate atâtea.

Deci era de presupus că se înmulţeau în fluxul sanguin.

Cu viteză mare. Cu viteză fantastică.

Dar dacă omul era acidotic? Oare aceasta oprea înmulţirea?

Din nou clătină din cap. Deoarece persoanele cu acidoză, ca Willis, sau Jackson, ar fi putut constitui un argument. Dar copilul?

Copilul era normal. Dacă ar respira mai repede, ar deveni alcalotic – bazic, cu prea puţin acid, nu acidotic. Copilul ar merge către extrema cealaltă.

Hall se uită prin geam şi tocmai atunci copilul se trezi. Aproape numaidecât începu să ţipe. Faţa i se făcu vânătă, ochişorii se încreţiră, iar gura, fără dinţi şi cu gingiile trandafirii, scotea urlete stridente.

Speriat de moarte.

Şi apoi păsările, cu metabolismul lor rapid, cu pulsul rapid, cu respiraţia rapidă. Păsările care fac totul repede. Şi ele, de asemenea, supravieţuiseră.

Respirând repede?

Era oare chiar atât de simplu?

Clătină din cap. Nu putea fi.

Se aşeză jos şi îşi frecă ochii. Îl durea capul şi se simţea obosit. Se tot gândea la Burton, care putea muri din clipă în clipă. Burton, acolo, în camera închisă ermetic.

Hall simţi că tensiunea devine de nesuportat. Îl năpădi deodată o dorinţă copleşitoare să scape, să fugă de toate.

Ecranul de televiziune se aprinse. Apăru tehniciana sa care

spuse:

— Domnule doctor, l-am transportat pe doctorul Leavitt în infirmerie.

Şi Hall răspunse, aproape fără să-şi dea seama:

— Vin imediat.

Ştia că acţionează fără rost. Nu avea nici un motiv să îl vadă pe Leavitt. Leavitt se simţea bine, nu avea nimic grav, nu era în pericol. Hall îşi dădea seama că se duce la el ca să poată uita problemele celelalte, mai urgente. Intrând în infirmerie se simţi vinovat.

Tehniciană îl anunţă:

— Doarme.

— Ca după ictus, spuse Hall.

În general, după o convulsie oamenii dorm.

— Să începem cu Dilantin?

— Nu. Să aşteptăm să vedem cum evoluează. Poate că putem să ne rezumăm la fenobarbital.

Începu să îl examineze pe Leavitt, încet şi minuţios. Tehniciana care îl urmărea, spuse:

— Sunteţi obosit.

— Da, spuse Hall. A trecut ora mea de culcare.

Într-o zi normală, acum ar fi fost pe drum, cu maşina pe autostradă. Ca şi Leavitt: îndreptându-se către Pacific Palisades, către casă, către familie. Pe autostrada Santa Monica.

Pentru o clipă o văzu foarte viu, şiruri lungi de maşini târându-se încet înainte.

Şi pancartele de pe marginea drumului. „Viteza maximă 100, viteza minimă 60”. I se păruseră întotdeauna o glumă proastă la orele de vârf.

Maximum şi minimum.

Maşinile care merg prea încet constituie o primejdie. Traficul trebuie menţinut la o viteză cât mai constantă, cu diferenţe mici între cei care merg iute şi cei care merg încet. Trebuie...

Se opri.

— Am fost un idiot, spuse.

Şi se îndreptă spre calculator.

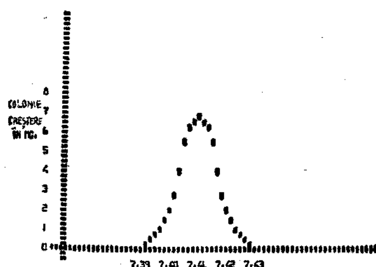
În săptămânile următoare, Hall avea să denumească descoperirea sa „diagnosticul autostradal.” Principiul era atât de simplu, atât de limpede şi de evident, încât era surprinzător

că nimeni nu se gândise la el mai înainte.

Introduse în calculator, plin de emoţie, instrucţiuni pentru programul GROWTH[10]; trebui să refacă de trei ori cartelele de comandă, degetele greşeau tot mereu.

În sfârşit, programul fu încărcat. Pe ecran apăru ceea ce solicitase: creşterea Andromedei în funcţie de pH, de aciditate şi alcalinitate.

Rezultatele erau cât se poate de limpezi.

ACIDITATEA MEDIULUI – LOG CONCENTRAŢIE IONI DE HIDROGEN

Andromeda creştea numai într-un mediu anumit. Dacă mediul de cultură era prea acid, organismul nu se înmulţea. Dacă era prea bazic, iarăşi nu se înmulţea. Numai în domeniul pH-urilor cuprinse între 7,39 şi 7,42 creştea bine.

Pentru o clipă se uită fix la diagramă, şi apoi alergă spre uşă. În drum rânji către asistentă şi îi spuse:

— Totul e în regulă. Necazurile noastre s-au terminat.

N-ar fi putut spune un lucru mai greşit.

[10] Creştere (eng.)

28. VERIFICAREA

În camera principală de comandă, Stone urmărea ecranul de televiziune care îl înfăţişa pe Burton în laboratorul sigilat.

— Am început alimentarea cu oxigen, spuse Stone.

— Opreşte-o, îi ordonă Hall.

— Ce?

— Opreşte-o imediat. Pune-l pe aer obişnuit.

Hall se uită la Burton. Era limpede că oxigenul începuse să-l afecteze. Nu mai respira atât de repede; pieptul i se mişca anevoie.

Luă în mână microfonul.

— Burton, aici Hall. Am găsit soluţia. Andromeda nu creşte decât într-un domeniu restrâns de pH-uri. Înţelegi? Un interval foarte îngust. Dacă eşti fie acidotic, fie alcalotic, nu ai să păţeşti nimic. Trebuie să intri în alcaloză respiratorie. Să respiri cât poţi de repede.

— Dar sunt în atmosferă de oxigen pur, spuse Burton. O să fac o hiperventilaţie şi o să-mi pierd cunoştinţa. Mă simt deja puţin ameţit.

— Nu. Te trecem din nou pe aer. Începi chiar acum să respiri cât poţi de repede.

Hall se întoarse către Stone.

— Dă-i o atmosferă mai bogată în bioxid de carbon.

— Dar microorganismul prosperă în bioxid de carbon!

— Ştiu. Dar nu la un pH defavorabil al sângelui. Vezi, asta era problema: nu aerul are importanţă, ci sângele. Trebuie să creăm un grad de aciditate defavorabil în sângele lui Burton.

Deodată Stone înţelese.

— Copilul, spuse. Ţipa.

— Da.

— Şi bătrânul care lua aspirină. Era hiperventilat.

— Da. Şi pe deasupra mai bea şi Sterno.

— Şi amândoi şi-au băgat în draci echilibrul acido-bazic, spuse Stone.

— Da. Greşeala mea a fost că m-am cramponat de aciditate. Nu înţelegeam cum ar fi putut deveni copilul acidotic. Răspunsul, desigur, era că nu devenise. Devenise bazic – avea prea puţin acid. Dar asta e în regulă, poţi să deviezi într-un sens sau într-altul – prea mult acid, sau prea puţin – atâta vreme cât

te menţii în afara domeniului de creştere al Andromedei.

Reveni către Burton.

— Perfect, spuse. Continuă să respiri repede. Nu te opri. Menţine-ţi plămânii în acţiune şi elimină bioxidul de carbon. Cum te simţi?

— Bine, gâfâi Burton. Înspăimântat... dar... bine.

— În regulă.

— Ascultă, spuse Stone, nu-l putem ţine pe Burton o veşnicie aşa. Mai curând sau mai târziu...

— Da, spuse Hall. Îi vom acidifica sângele.

Şi către Burton:

— Uite-te prin laborator. Vezi ceva cu care am putea să-ţi ridicăm pH-ul sângelui?

Burton se uită.

— Nu. Nu cred că este.

— Bicarbonat de sodiu? Acid ascorbic? Oţet?

Burton scotoci cu înfrigurare printre sticlele şi reactivii de pe rafturile laboratorului şi în cele din urmă clătină din cap.

— Aici nu e nimic care să meargă.

Hall aproape că nu îl auzea. Număra respiraţiile lui Burton; se ridicaseră la 35 pe minut, adânci şi pline. Asta îl va menţine pentru un timp, dar mai curând sau mai târziu se va epuiza – a respira nu e o treabă uşoară.

Se uită şi el prin laborator în căutarea unui acid oarecare. Şi atunci observă şobolanul. Un norvegian negru îl urmărea calm pe Burton din cuşca sa aflată într-un colţ al camerei.

Se opri.

— Şobolanul acela...

Respira încet şi cu uşurinţă. Stone văzu şobolanul şi spuse:

— Ce dracu...

Şi apoi, în timp ce îl urmăreau, becurile începură din nou să pâlpâie, şi consola calculatorului intră în funcţiune

MODIFICARE DEGENERATIVĂ PRIMARĂ ÎN GARNITURA DE ETANŞARE V-112-6886

— Dumnezeule! exclamă Stone.

— Unde duce garnitura asta?

— Este una din garniturile nucleului central; cu ea vin în contact toate laboratoarele. Etanşarea principală este...

Calculatorul reveni:

MODIFICARE DEGENERATIVĂ ÎN GARNITURILE
DE ETANŞARE A-009-5478
V-430-0030
N-966-6656

Se uitară la ecran cu uimire.

— Ceva e în neregulă, spuse Stone. Total în neregulă.

Calculatorul afişa acum, în succesiune rapidă, indicativul a încă nouă garnituri care cedaseră.

— Nu înţeleg...

Şi apoi, Hall spuse:

— Copilul. Bineînţeles!

— Copilul?

— Şi blestematul acela de avion. Totul se potriveşte.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Stone.

— Copilul este normal. Când ţipă îşi deregleaază echilibrul acido-bazic. Bun şi frumos. Asta împiedică Andromeda să pătrundă în fluxul său sanguin, să se înmulţească, şi să-l omoare.

— Da, da, spuse Stone. Mi-ai mai înşirat toate astea.

— *Dar ce se întâmplă când copilul se opreşte din plâns?*

Stone îl privea fix. Nu răspunse nimic.

— Vreau să spun că, mai curând sau mai târziu, copilul trebuie să se oprească din plâns. Nu poate plânge o veşnicie. Mai curând sau mai târziu se va opri şi echilibrul său acido-bazic va reveni la normal. Şi atunci devine vulnerabil faţă de Andromeda.

— Adevărat.

— Dar el nu a murit.

— Poate că vreo formă rapidă de imunitate...

— Nu. Imposibil. Nu există decât două explicaţii. Când copilul s-a oprit din plâns, fie că microorganismul nu mai era acolo – fusese suflat afară, eliminat din aer, fie că microorganismul...

— Se modificase, spuse Stone. Suferise o mutaţie.

— Da. O mutaţie către o formă neinfecţioasă. Şi poate că mai suferă şi în clipa de faţă mutaţii. Acum nu mai e direct nociv pentru om, dar mănâncă garnituri de cauciuc.

— Avionul.

Hall încuviinţă.

— Oamenii gărzii naţionale de la sol nu au avut nimic de suferit. Dar avionul pilotului a fost distrus deoarece materialul

plastic s-a dizolvat sub ochii lui.

— Aşa că acum Burton se află sub acţiunea unui microorganism inofensiv. De aceea şi şobolanul mai este în viaţă.

— De aceea şi Burton mai este în viaţă, spuse Hall. Respiraţia rapidă nu a folosit la nimic. El trăieşte doar datorită faptului că Andromeda s-a modificat.

— S-ar putea să se modifice din nou, spuse Stone, şi dacă cele mai multe dintre mutaţiile sale au loc în momentul înmulţirii, când microorganismul creşte cel mai repede...

Începură să sune sirenele. Pe ecranul calculatorului apăru un mesaj cu litere roşii:

INTEGRITATEA GARNITURILOR ZERO – NIVELUL V
CONTAMINAT ŞI SIGILAT

Stone se întoarse către Hall.

— Repede, ieşi de aici. Nu există substaţie în acest laborator. Trebuie să te duci în sectorul următor.

Pentru o clipă, Hall nu înţelese. Continuă să stea pe scaun, şi apoi când mesajul pătrunse până la el, se repezi împiedicându-se către uşă, afară, în coridor. În aceeaşi clipă se auzi un şuierat şi o izbitură: o placă masivă de oţel alunecase din zid şi închisese coridorul.

Stone văzu şi începu să înjure.

— Asta le pune capac la toate. Suntem prinşi în capcană. Şi dacă bomba explodează, va răspândi microorganismul pe toată suprafaţa Pământului. Va suferi mii de mutaţii, fiecare omorând în alt fel. Nu vom scăpa niciodată de Andromeda.

Prin difuzor se auzea o voce mecanică, monotonă, care spunea:

— Nivelul este închis. Nivelul este închis. Suntem în alarmă. Nivelul este închis.

Urmă un moment de tăcere, apoi un sunet hârjâit care anunţa un nou mesaj, şi domnişoara, Gladys Stevens din Omaha, statul Nebraska, spuse liniştit:

— Mai sunt trei minute până la autodistrugerea atomică.

29. TREI MINUTE

Un nou apel al sirenei, când mai încet, când mai tare, începu să răsune. Toate ceasurile îşi aruncară limbile înapoi la ora 12.00 şi secundarele începură să măture timpul. Cronometrele se aprinseră toate în roşu, cu o linie verde pe cadran indicând momentul exploziei.

Şi vocea mecanică repeta calm:

— Mai sunt trei minute până la autodistrugere.

— Automat, spuse Stone liniştit. Sistemul intră în acţiune când nivelul este contaminat. Nu trebuie să lăsăm să se întâmple.

Hall ţinea cheia în mână.

— Nu există nici o cale de a ajunge la o substaţie?

— Nu la acest nivel. Fiecare sector este izolat etanş de celălalt.

— Dar *există* substaţii la celelalte nivele?

— Da...

— Cum pot să ajung sus?

— Nu poţi. Toate căile obişnuite sunt blocate.

— Dar corpul central? Corpul central comunică cu toate nivelele.

Stone dădu din umeri.

— Dispozitivele de protecţie...

Hall îşi reaminti că discutase mai demult cu Burton despre dispozitivele de protecţie din nucleul central. În teorie, odată aflat aici te puteai duce direct până sus. Dar în practică, existau senzori cu ligamină amplasaţi pe pereţii din jurul nucleului pentru a împiedica acest lucru. Iniţial concepuţi pentru a împiedica evadarea animalelor de laborator care s-ar fi putut refugia aici, senzorii eliberau ligamină, un derivat al curarei, solubil în apă, sub formă de gaz. Existau şi puşti automate care aruncau săgeţi cu ligamină.

Vocea mecanică spuse:

— Mai sunt două minute şi patruzeci şi cinci de secunde până la autodistrugere.

Hall se îndreptase deja către celălalt capăt al laboratorului şi se uita prin geam în zona internă de lucru; dincolo de aceasta se afla nucleul central.

Hall întrebă:

— Care sunt şansele mele de reuşită?

— Nici una, răspunse Stone.

Hall se aplecă şi se târî printr-unul din tunele către un costum de plastic. Aşteptă până se închise ermetic în urma lui, apoi luă un cuţit şi reteză tunelul, ca pe o coadă. Inhală aerul laboratorului, care era răcoros şi proaspăt, şi îmbogăţit cu adause de microorganisme Andromeda.

Nu se întâmplă nimic.

Rămas în laborator, Stone îl urmărea prin geam. Hall văzu cum i se mişcă buzele, dar nu auzi nimic; apoi, o clipă mai târziu, difuzoarele începură să funcţioneze şi îl auzi pe Stone spunând:

— ... din tot ce am proiectat este cea mai reuşită realizare.

— Ce?

— Sistemul de apărare.

— Mulţumesc frumos, răspunse Hall, apropiindu-se de garnitura de etanşare. Era circulară, relativ mică şi asigura izolarea faţă de nucleul central.

— Există o singură şansă, spuse Stone. Dozele sunt mici. Ele au fost calculate pentru un animal de zece kilograme, cum ar fi o maimuţă, iar tu cântăreşti şaptezeci de kilograme, sau pe aproape. Poţi suporta o doză destul de puternică înainte de a...

— Înainte de a mi se opri respiraţia, spuse Hall.

Victimele curarei mor prin sufocare, cu muşchii pieptului şi diafragma paralizate. Hall nu se îndoia că este un mod neplăcut de a muri.

— Urează-mi noroc.

— Mai sunt două minute şi treizeci de secunde până la autodistrugere, spuse Gladys Stevens.

Hall lovi cu pumnul garnitura care se prefăcu într-un nor de praf. Înaintă în nucleul central.

Era linişte. Se afla, departe de sirene şi de luminile scăpărătoare ale nivelului, într-un spaţiu rece, metalic, care stârnea ecouri. Nucleul central era larg de aproximativ zece metri şi vopsit într-un cenuşiu utilitar; nucleul însuşi, un coş cilindric alcătuit din cabluri şi utilaje, se afla în faţa lui. Pe peretele exterior putea zări traversele unei scări metalice care ducea în sus, către Nivelul IV.

— Te pot urmări pe monitorul de televiziune, se auzi vocea lui Stone. Urcă repede scara. Gazul poate începe să se degaje din clipă în clipă.

O nouă voce înregistrată interveni:

— Nucleul central a fost contaminat. Tot personalul de întreţinere autorizat este sfătuit să părăsească imediat zona.

— Dă-i drumul!

Hall începu să urce. În timp ce înainta în susul peretelui circular, privi înapoi şi văzu nori palizi de fum alb acoperind podeaua ca un covor.

— E gazul, spuse Stone. Urcă! Urcă!

Hall urca repede, mână după mână, treaptă după treaptă. Respira cu greutate, în parte datorită efortului, în parte datorită emoţiei.

— Senzorii te-au reperat, îl anunţă Stone. Vocea îi era surdă.

Stone şedea în laboratorul Nivelului V, urmărind ecranul consolei. Ochiul electric al calculatorului îl reperase pe Hall, şi îl reda pe ecran cum urcă de-a lungul zidului. Părea dureros de vulnerabil. Stone se uită la un alt ecran pe care se puteau vedea ejectoarele de ligamină pivotând pe suporturile din perete, cu butoiaşele lor zvelte ce se roteau gata să ţintească.

— Fugi!

Pe ecran, trupul lui Hall se contura în roşu pe un fond verde viu. Stone văzu cum peste imaginea lui se suprapune un reticul în cruce, ţintind ceafa. Calculatorul era programat să aleagă o regiune puternic vascularizată; pentru cele mai multe animale, ceafa era mai indicată decât spatele.

Hall, urcând în sus zidul nucleului, era conştient doar de distanţă şi de oboseală. Se simţea, în mod ciudat, total extenuat, ca şi cum s-ar fi căţărat de ceasuri. Apoi îşi dădu seama că gazul începuse să-şi facă efectul.

— Senzorii te-au detectat, repetă Stone. Dar nu mai ai decât vreo zece metri.

Hall privi înapoi şi văzu una din unităţile de senzori. Ţintea direct către el. În timp ce o urmărea, aceasta trase, o mică explozie de fum albăstrui scuipat pe ţeavă. Se auzi un şuierat, ceva lovi zidul lângă el, şi apoi căzu jos.

— Au ratat de data aceasta. Mergi înainte.

O altă săgeată se înfipse în perete lângă ceafa lui. Încercă să se grăbească, să meargă mai repede. Deasupra putea vedea uşa, pe care era scris clar în alb „NIVELUL IV”. Stone avea dreptate; nu mai erau nici zece metri.

O a treia săgeată, şi apoi o a patra. Era încă neatins. Pentru o clipă gândi cu ironie: blestematele astea de calculatoare nu sunt bune de nimic, nu pot nici măcar să nimerească o ţintă simplă...

Următoarea săgeată îl lovi în umăr, vibră, pătrunzându-i în carne, şi apoi îl cuprinse un al doilea val de durere mistuitoare când lichidul fu injectat.

Stone urmărea totul pe monitor. Ecranul afişă cu indiferenţă „ŢINTĂ ATINSĂ” şi apoi reluă o parte a secvenţei, arătând săgeata ce zbura prin aer şi lovea umărul lui Hall. O arătă de trei ori la rând.

Vocea spuse:

— Din această clipă mai sunt două minute până la autodistrugere.

— Este o doză mică, îi spuse Stone lui Hall. Mergi înainte.

Hall continuă să urce. Se simţea îngreunat. Parcă ar fi cântărit două sute de kilograme. Dar continuă să urce. Atinse uşa tocmai când o săgeată lovi peretele măturându-i obrazul.

— Oribil.

— Du-te! Du-te!

Uşa avea o garnitură de etanşare şi un mâner. Smuci de uşă în timp ce încă o săgeată lovi peretele.

— Aşa, aşa, ai să reuşeşti, îl îmbărbătă Stone.

— Din această clipă mai sunt nouăzeci de secunde până la autodistrugere.

Mânerul se roti. Cu o şuierătură de aer uşa se deschise. Pătrunse într-o încăpere tocmai când o săgeată îi lovi piciorul. Un val scurt, usturător de căldură. Şi deodată, pe loc, îşi simţi trupul cu o tonă mai greu. Se urni, târându-se încet prin uşă şi o trânti în spatele lui.

— Te afli într-o ecluză pneumatică, spuse Stone. Întoarce mânerul uşii următoare.

Hall se îndreptă către uşa interioară. Îl despărţeau de ea kilometri, o distanţă fără sfârşit, dincolo de orice speranţă. Tălpile îi erau parcă prinse în piatră; picioarele de plumb. Îi era somn, şi oboseala era ca o durere. Făcu un pas, şi apoi încă unul, şi încă unul.

— Din această clipă mai sunt şaizeci de secunde până la autodistrugere.

Timpul trecea repede. Nu putea înţelege; totul se petrecea atât de repede, şi el se mişca atât de încet.

Mânerul. Îl cuprinse ca-n vis cu degetele. Îl roti.

— Împotriveşte-te acţiunii medicamentului. Poţi să o faci, se auzi vocea hotărâtă a lui Stone.

Ceea ce se întâmplă apoi, fu greu de reamintit. Văzu cum mânerul se roteşte, şi cum se deschide uşa; în timp ce înainta

împleticindu-se fu vag conştient de prezenţa unei fete, probabil o tehniciană, care se afla pe coridor. Făcu un singur pas greoi înainte şi ea îl urmări cu ochi înspăimântaţi.

— Ajută-mă, îi spuse.

Fata ezită; ochii i se deschiseră largi, şi apoi o luă la fugă pe coridor, cât mai departe de el.

O urmări prosteşte cu privirea, şi căzu la pământ. Substaţia era la numai câţiva paşi de el, o placă metalică lustruită, strălucind în perete.

— Patruzeci şi cinci de secunde până la autodistrugere, spuse implacabil vocea.

Şi în clipa aceea simţi cum urcă în el o furie clocotitoare, pentru că vocea era feminină şi seducătoare, şi înregistrată pe bandă, pentru că cineva o concepuse astfel, scrisese nişte reguli implacabile, ca o partitură cântată acum de calculatoare, acompaniate de toată aparatura lustruită şi desăvârşită din laboratoare. Şi soarta lui era la fel, tot dinainte hărăzită, tot implacabilă.

Şi asta îl făcea să clocotească de furie.

Mai târziu, Hall nu putu să îşi reamintească cum a reuşit să se târască pe ultimii paşi; şi nici cum a reuşit să se ridice în genunchi ca să ajungă cu cheia la panou. Îşi amintea doar cum a întors-o în broască şi cum a văzut aprinzându-se iarăşi lumina verde.

— Autodistrugerea a fost anulată, anunţă vocea, ca şi cum ar fi fost un lucru perfect normal.

Hall lunecă greu pe podea şi privi întunericul care se închidea deasupra lui.

ZIUA A CINCEA
Rezolvarea

30. ULTIMA ZI

O voce venită de departe spuse:

— Se luptă să îşi revină.

— Da. Priveşte,

Şi apoi, o clipă mai târziu, Hall tuşi în timp ce i se scotea ceva din gât; tuşi din nou, simţind că se sufocă şi deschise ochii.

Un chip de femeie, îngrijorat, privi de sus către el.

— Vă simţiţi mai bine? Senzaţia trece repede.

Hall încercă să răspundă, dar nu reuşi. Şedea culcat nemişcat pe spate şi îşi urmărea respiraţia. La început mai greoaie, ea deveni din ce în ce mai uşoară. Coastele coborau şi se ridicau fără efort. Întoarse capul şi întrebă:

— Cât a durat?

— Pe cât ne-am putut da seama, aproximativ patruzeci de secunde. Nu aţi respirat timp de patruzeci de secunde. Eraţi puţin cam vânăt când v-am găsit, dar v-am făcut imediat o intubaţie, şi apoi respiraţie artificială.

— Când a fost asta?

— Acum douăsprezece, cincisprezece minute. Ligamina are acţiune de scurtă durată, dar chiar şi aşa, eram îngrijoraţi... Cum vă simţiţi?

— Perfect.

Se uită prin cameră. Se afla în infirmeria Nivelului IV. Pe peretele cel mai depărtat se afla un monitor de televiziune. Pe ecran – chipul lui Stone.

— Salut, spuse Hall.

Stone rânji:

— Felicitări.

— Presupun că bomba n-a...

— Bomba n-a, confirmă Stone.

— E-n regulă, răspunse Hall, şi închise ochii. Dormi mai bine de o oră şi când se deşteptă ecranul televizorului era stins. O soră îi spuse că doctorul Stone vorbeşte cu Vandenberg.

— Ce mai e nou?

— Conform previziunilor, microorganismul se află acum deasupra oraşului Los Angeles.

— Şi?

Sora dădu din umeri.

— Nimic. Se pare că nu are nici un fel de efect.

— Nici cel mai mic efect, spuse Stone, mult mai târziu. S-ar părea că mutaţia a condus la o formă benignă. Încă mai există pericolul să ni se semnaleze o moarte sau o boală ciudată, dar au trecut deja şase ore şi cu fiecare minut lucrul devine din ce în ce mai puţin probabil. Bănuim că în ultimă instanţă va migra înapoi, în afara atmosferei, căci aici jos este prea mult oxigen. Dar, bineînţeles, dacă bomba ar fi explodat la Wildfire...

— Cât timp mai rămăsese? întrebă Hall.

— Când ai răsucit cheia? Aproximativ treizeci şi patru de secunde.

Hall zâmbi.

— Mai mult decât ar fi fost necesar. Nici măcar palpitant.

— Poate că de unde erai tu, spuse Stone. Dar jos, la Nivelul V, era al dracului de palpitant. Neglijasem să-ţi spun că în scopul de a ameliora caracteristicile de detonare subterană ale dispozitivului atomic, tot aerul se evacuează din Nivelul V, cu treizeci de secunde înaintea exploziei.

— Oh!

— Dar lucrurile se află acum sub control, spuse Stone. Avem microorganismul, şi putem continua să îl studiem. Am început deja să identificăm o serie de mutaţii. Este un microorganism uimitor în ceea ce priveşte versatilitatea.

Zâmbi.

— Cred că putem afirma cu destulă certitudine că organismul se va deplasa către partea superioară a atmosferei fără a provoca neplăceri la suprafaţă, aşa încât în această privinţă nu mai este nici o problemă. Iar în ceea ce ne priveşte pe noi, cei de jos, acum am înţeles cum se pune problema mutaţiilor. Acesta este lucrul cel mai important. Să înţelegem.

— Să înţelegem, repetă Hall.

— Da, spuse Stone. Este imperios necesar să înţelegem.

EPILOG

Oficial, prăbuşirea lui Andros V, nava spaţială cu echipaj uman care a ars la reintrarea în atmosferă, a fost atribuită unei defecţiuni mecanice. S-a spus că scutul caloric – un aliaj de tungsten şi material plastic – s-ar fi erodat sub acţiunea tensiunii termice la reîntoarcerea în atmosferă, şi NASA a solicitat o anchetă cu privire la metodele de fabricaţie ale acestuia.

În cadrul Congresului, şi în presă, s-au ridicat voci care au cerut nave spaţiale mai sigure. Ca rezultat al presiunilor guvernamentale şi publice, NASA a preferat să amâne pentru o perioadă nedefinită zborurile cu echipaj uman. Această hotărâre a fost anunţată oficial de Jack Marott, „vocea din Andros”, într-o conferinţă de presă ce a avut loc la Centrul de zboruri spaţiale de la Houston. Redăm în continuare câteva spicuiri din conferinţă:

Î: Jack, când intră în vigoare această amânare?

R: Imediat. Chiar acum, în timp ce noi stăm de vorbă, se închide prăvălia.

Î: Cât anticipaţi că va dura această întârziere?

R: Mă tem că este imposibil de precizat.

Î: Ar putea fi o chestiune de luni?

R: S-ar putea.

Î: Jack, ar putea dura chiar şi un an?

R: Mi-este absolut imposibil să precizez. Trebuie să aşteptăm rezultatele comisiei de anchetă.

Î: Are această amânare vreo legătură cu hotărârea sovieticilor de a-şi restrânge programul spaţial după prăbuşirea lui Zond 19?

R: Asta ar trebui să îi întrebaţi pe sovietici.

Î: Văd că pe lista membrilor comisiei de anchetă se află şi Jeremy Stone. Cum de aţi cooptat un bacteriolog?

R: Profesorul Stone a făcut parte şi în trecut din numeroase comitete consultative. Acordăm un mare credit părerilor sale într-o gamă largă de probleme.

Î: Ce efect va avea această întârziere asupra datei fixate pentru păşirea pe Marte?

R: Data va fi cu siguranţă decalată.

Î: Cu cât, Jack?

R: Ca să fiu sincer, acesta este un lucru pe care toţi cei ce ne aflăm aici am dori să-l ştim. Considerăm că eşecul lui Andros V se datoreşte unei erori ştiinţifice, unei defecţiuni în tehnologia sistemului, şi nu unei greşeli umane. În momentul de faţă, savanţii analizează problema, şi va trebui să aşteptăm concluziile lor. Decizia nu se află, de fapt, în mâinile noastre.

Î: Ai vrea să repeţi asta, Jack?

R: Decizia nu se află în mâinile noastre.